

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

## RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

### Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK  
FOUR

NECESSARY EVILS

# HEADCASE

ONLY JAMES



**İletişim Botu:** @cevirigiller\_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

**Sevgiler.**

**Çevirigiller Ekibi**





**ONLY JAMES**



# ALSO BY ONLEY JAMES

## Elit Koruma Hizmetleri

Sarhoş Edici

Büyüleyici Çileden

Çıkarıcı

Tatmin edici

## Hizmet Süresi

Nesli Tükenmekte Olan Türler

Tehlikeli Cins Evcilleştirilmiş

Canavar

## Gerekli Kötülükler

Unhinged

Psycho

Moonstruck

Kafadan

Kontak Deli

Adam

## Günahın Bedeli

Kötü

Alışkanlıklar

Kirli

OynatırKafa

Oyunları

## Standalones

Disiplin Cezası

# İÇİNDEKİLER

## Önsöz

1. Zane
2. Asa
3. Zane
4. Asa
5. Zane
6. Asa
7. Zane
8. Asa
9. Zane
10. Asa
11. Zane
12. Asa
13. Zane
14. Asa
15. Zane
16. Asa
17. Zane
18. Asa
19. Zane
20. Asa
21. Zane
22. Asa
23. Zane

## Sonsöz

## Sonsöz

## Yazar Hakkında

## BAŞLIK

GEREKLİ KÖTÜLÜKLER KİTAP DÖRT



Telif Hakkı © 2022 Onley James

[www.onleyjames.com](http://www.onleyjames.com)

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve yaşayan ya da ölmüş hiçbir bireyi temsil etmemektedir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

**We Got You Covered Book Design** tarafından Kapak ve İç Formatlama

**Tetikleyici uyarı:** Bu kitap grafik tasvirlerin yanı sıra intihar ve intihar düşünceleri hakkında açık konuşmalar içermektedir.

# PROLOGUE

DR. THOMAS MULVANEY

## KONU ASA

Mükemmellerdi. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel. İki çocuk oyun odasının zeminine uzanmış, biri ayaklarını kuzeye, diğeri güneye doğru uzatmış, başları yan yana, koyu kahverengi saçları birbirine karışacak kadar yakın, tek bir ünite oldukları izlenimini veriyorlardı.

Thomas iki çocuk aramıyordu. Hatta hiçbir zaman projesi için yeni denekler -yeni çocuklar- aramamıştı ama bir şekilde onu bulmuşlardı. Neredeyse ilahi bir iradeyle ona gelmişlerdi. Onların kendisine ait olduğunu hemen anladı. Onun çocukları, onun denekleri. Onlar hakkında başka hiçbir şey bilmese bile, onunla birlikte eve gideceklerini biliyordu.

Beş ya da altı yaşlarında görünüyordardı. Diğer çocuklarını bulduğu zamanın aksine, bu ikisi sağlıklı, temiz ve iyi beslenmiş görünüyordu. Belki de ebeveynlerini bir kaza sonucu kaybetmişlerdi ve onlara bakacak başka kimse yoktu. Ebeveynlerin açıkça baktıkları iki çocuğu terk etmelerinin tek geçerli açıklaması bu gibi görünüyordu. En azından fiziksel olarak.

"Tek yumurta ikizleri," dedi Thomas, neredeyse nefesi kesilmişti. Böyle bir hediye ummaya asla cesaret edemezdi. Aynı yumurtadan çıkan iki çocuk. Bir bütünün iki yarısı. Bu, deneylerini yeni bir seviyeye taşıyacaktı. Ve tabii ki çocuklara başarılı olmaları için gereken her şeyi verecekti.

Yanındaki kadın -grup evinin yöneticisi Dr. Barbara Rice- kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, iki çocuğu yakından izliyordu. Gözlendiklerini biliyorlardı; sahte ayna ya da tek yönlü cam yoktu. Sadece oyun odasının dışında durmuşlar, iki çocuk yere uzanmış, tepelerindeki sahte güneş sistemine bakıyorlardı.

Dr. Rice'ın burayı ve çocukları çok önemseydiği belliydi. Thomas'ın yıllar boyunca ziyaret ettiği pek çok grup evinin aksine, burası çocuklar gibi aydınlık ve temizdi. İçeri girerken önünden geçtiği her çocuk iyi bakılmış, hatta mutlu görünüyordu. Ama diğer çocukların aksine Dr. Rice iki çocuğa baktığında gülümsemişiyordu. Onlardan tedirgin olmuş gibiydi.

"Ayna ikizler," diye düzeltti Dr. Rice. "Doğum lekelerine kadar her biri diğerinin mükemmel bir ayna görüntüsü."

İkili yüksek sesle konuşmuyordu ama sanki biri diğerine bir fıkra anlatmış gibi gülümsüyor ve kahkahalar atıyorlardı. Birbirlerine bakmadıkları halde, mükemmel bir uyum içinde görünüyorlardı. Biri sol bacağını oynatırsa, diğeri sağ bacağını oynatıyordu. El hareketleri de aynıydı.

"Hep böyle midirler?"

"Ne gibi?" diye sordu, ses tonu onun ne demek istediğini çok iyi bildiğini ama bunu yüksek sesle söylemek istemediğini ima ediyordu.

"Her zaman bu şekilde mi iletişim kurarlar? Yaptıkları şey bu, değil mi? Konuşmadan iletişim kurmak? Tek yumurta ikizlerinde nadir değildir. Ayna ikizlerde daha fazla olduğunu tahmin ediyorum."

Dr. Rice ona şaşkınlıkla baktı. "İkizlerin telepatik olarak iletişim kurabileceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

"Araştırmalar var," dedi Thomas dikkatle. "Bilime inanıyorum ama aynı döllenmiş yumurtadan çıkan çocuklar arasında telepatinin imkânsız olduğunu söylemek benim için kibir olur. Ayrıca, şunlara bir bakın. Açıkça iletişim kuruyorlar. Sizce de öyle değil mi?"

Dr. Rice bir iki dakika sessizce izledikten sonra başını salladı. "Evet, kesinlikle iletişim kuruyorlar."

O zaman anlaşıldı. Dr. Rice, işini çok seven ve tesisiyle gurur duyan bu kadın korkuyordu. Kolay kolay sarsılmayan bir kadına benziyordu ama bu ikisi onu açıkça ürkütmüştü. İlginç.

Thomas'ı korkutmuyorlardı. Evde aynı derecede, hatta belki de daha fazla sinir bozucu olan başkaları da vardı. Sessiz bir konuşmanın tuhaf pandomimine devam ederlerken gözlerini onlardan alamıyordu. Acaba onlar da

Yeni evleri mi? Kardeşleri mi? Yeni müfredatları? Thomas, gerçekten kendisine ait olup olmadıklarını bilmeden bile onları yanına almaya karar vermişti. Bunca zaman sonra, sadece biliyordu. "Tarih mi?"

Yorgun bir iç çekişle bir ayağını diğerine geçirdi. Dışarıda hava serindi ve sanki binaya girmiş ve doğrudan onunla buluşmaya gelmiş gibi giyinmişti. Üzerinde uzun ekose bir etek, kırmızı balıkçı yaka, blazer ceket eteğinin altında kaybolan kahverengi deri botlar vardı.

Yanındaki masanın üzerinde duran dosyaya uzandı ama açmadı, sanki bilgileri ozmoz yoluyla özümseyebilecekmiş gibi göğsüne bastırdı. "Onları buraya getiren görevlinin söylediğine göre, henüz altı aylıkken Macaristan'daki bir evlat edinme kurumundan evlat edinilmişler."

"Uluslararası evlat edinme mi? Ebeveynler Amerika'da evlat edinmek için uygun değiller miydi yoksa sadece bebekleri mi evlat edinmek istiyorlardı?" Thomas sorguladı.

"Söylemesi zor. Ebeveynleriyle tanışmadım ama anne büyük bir şirkette avukat, baba ise dermatolog."

Thomas kaşlarını çattı. "Evde kötü muamele var mıydı?"

Dr. Rice başını salladı. "Bildığımız kadarıyla hayır. Bize temiz ve iyi olarak geldiler. Sosyal hizmet görevlisi -Rachel- annenin toplantının çoğunu çocukların başka biriyle olmasının daha iyi olacağından bahsederek geçirdiğini söyledi. Bebekken bile sürekli ağladıklarını, çoğu zaman teselli bulamadıklarını ve 'ondan hoşlanmadıklarının' açık olduğunu söyledi."

"Bebekleri onu sevmemi mi?"

Dr. Rice başını salladı. "Kendisiyle ya da kocasıyla hiç etkileşime girmediklerini söyledi. Tüm şefkat girişimlerinden nefret ettiklerini söyledi. Onunla bağ kurma girişimlerini reddederek onu sık sık utandırıyorlarmış. Ona hiç sarılmamışlar ya da yardım istememişler."

Thomas'a bir narsist gibi geldi. Ama o ne biliyordu ki? Psikopatlardan oluşan bir ev halkı yetiştiriyordu. Müfredatın bir parçası olmadığı sürece hiçbirisi özellikle sevecen değildi. Thomas'ın yaptığı işin işe yaramasının en büyük bileşenlerinden biri, hissetme yeteneği olmayanlara toplumda yer edinmeyi öğretmektir. Bazen bu onlara nasıl kibar, medeni, çekici, komikmiş gibi davranacaklarını, hatta nasıl sarılacaklarını ya da el sıkışacaklarını öğretmek anlamına geliyordu. Bunların hepsi onlar için yeniydi.

"Yani bu gösteriş için miydi?"

Dr. Rice yüzünü buruşturdu. "Hiç gülümsemediklerini, nadiren konuştuklarını ve diğer annelerin onun durumuna sempati duyuyormuş davranırken sürekli arkasından onu yargıladıklarını söyledi."

"Onun durumu?"

"Evet, ondan nefret eden oğullara annelik yapmak."

Thomas'ın midesi bulandı. "Peki banliyöde yaşarken nasıl oldu da bir grup evinde yaşamaya başladılar?"

Tereddüt etti ama bunun gerçekten korkunç bir şey olduğu için mi yoksa onu içeri davet etme konusunda tereddüt ettiği için mi olduğundan emin değildi. Yaptıkları şey son derece yasa dışıydı. Bu çocukları Thomas'a teslim etmek, aslında onların bu hayattan kaybolmalarını ve birkaç ay sonra tamamen yeni iki insan olarak yeniden ortaya çıkmalarını sağlamak anlamına geliyordu. Bu, bir milyarder tarafından yetiştirilmenin avantajları olsa da, bu çocukların araştırma denekleri olacağını kabul etmek anlamına geliyordu.

Thomas oğullarına karşı iyiydi. Ve onlar onun oğullarıydı. Bu çocukları doğalarında olan şeyleri yapmaları için eğitmeye yönelik tüm büyük planlarına rağmen, çocuklarını hala seviyordu. Onların başarılı olmalarını, toplumun onlar gibi insanlara yüklediği tüm beklentileri ve sınırlamaları aşmalarını istiyordu.

Dr. Rice sonunda konuştu. "Onları ayırmaya çalıştılar. Pek iyi gitmedi."

"Onları ayırmak mı?" Thomas yankılandı.

Dr. Rice'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Evet. Ebeveynler boşanmış, ciddi zihinsel sorunları olan iki erkek çocuğu yetiştirmeye çalışmanın stresini suçlamışlar - onların sözleri, benim değil. Evlat edinmeden önce mükemmel bir çift olduklarını söylediler. Boşandıklarında, her biri bir ikiz almaya ve *Ebeveyn Tuzağı*'nda olduğu gibi birbirlerinden uzaklaşmaya karar vermişler." Ne söylediğinin farkına varmış olmalı ki bakışlarını ona çevirdi. "Özür dilerim."

Thomas başını salladı ve elini umursamaz bir tavırla salladı. ". İkiz olsun ya da olmasın, çocuklara yapılacak en korkunç şey bu."

Dr. Rice alaycı bir ses çıkardı. "Buna malların eşit paylaşımı diyordu."

"Tanrım," diye mırıldandı Thomas. Belki de psikopat olan anneydi? "Çocukları ayırdıktan sonra ne oldu?"

Dr. Rice başını eğerek pencereye doğru yaklaştı. "Onlar... vahşileştiler."

"Vahşi mi?" Thomas papağan gibi tekrarladı.

Dr. Rice tekrar başını salladı, birlikte yatan iki çocuğu izliyordu, hala ara sıra gülüyorlar ya da tipik bir altı yaşındaki çocuk gibi komik suratlar yapıyorlardı. "Bir ya da iki saat içinde çocuklar teselli edilemez hale geldi. Yaklaşık yirmi dört saat sonra şiddete başvurdular."

"Ne kadar şiddetli?" Thomas da eğilerek sordu.

"Isırma, tekmeleme, tırmalama. İki gün içinde konuşmayı ve yemek yemeyi bıraktılar. Saatlerce çılglık atıyor, yerlere işiyor, duvarlarda delikler açıyor, ebeveynlerini tırmalıyorlardı. Çoğu zaman aynı anda kardeşleri de aynı davranışları sergiliyordu."

Thomas bu bilgiyi değerlendirdi. "Devletin davalardan birine ya da ikisine birden müdahale ettiğini varsayıyorum?"

Dr. Rice kaşlarını çatı. "Aileleri her ikisini de yetmiş iki saat psikolojik gözetim altında tutmaya karar verdi. Bu gözaltı süresi dolduğunda, devlet -her ne sebeple olursa olsun- kendileri ya da başkaları için tehlike arz etmediklerini söyledi ve serbest bırakılmalarını emretti."

Thomas kaşlarını çatı. "Yine de buradalar."

"Aileleri onları geri almayı reddetti."

Reddedildi mi? "Evlat edinme yasal olarak bağlayıcı bir sözleşmedir. Çocuklarınızın velayetini almayı öylece reddedemezsiniz."

"Görünüşe göre avukat olduğunuzda yapabiliyorsunuz. Kadın, çocukların geçmişleriyle ilgili olarak kendisine sahte bilgi verildiğini iddia etti. Evlat edinme kurumunun, çocukların hayatlarının ilk altı ayında korkunç bir şekilde ihmal edildiğini ve bunun da ciddi bir bağlanma bozukluğuna yol açtığını açıklamadığını söyledi. Evlat edinme işlemini iptal ettirdi."

Thomas derin bir nefes aldı ve bıraktı. Çocuklar tek kullanımlık değildi. Onlar bir sette hareket ettirilecek aksesuarlar değildi. Öfkesinin ikiyüzlülük koktuğunu biliyordu. Kendisi muhtaçlara yardım eden bir aziz değildi. Onun da bir gündemi, bir art niyeti vardı ama bu, bu çocuklara öyle davranacağı anlamına gelmiyordu. Bu, onlar bu sevgiye karşılık vermekten aciz olsalar bile onları sevmeyeceği ve önemsemeyeceği anlamına gelmiyordu.

"Davranışları sadece ayrıldıklarında mı başladı?"

"Ondan önce de mesafeliydiler ama ebeveynleri işkolikti ve onları öncelikle bir dadı tarafından büyütölmeleri için bırakmışlardı. Eninde sonunda aileye bir bağlılık geliştirip geliştiremeyeceklerini gerçekten bilmenin bir yolu yok. Ancak çocuklar psikiyatrik gözetim altındayken, anne hamile olduğunu öğrendi ve kocasıyla birlikte

ilişkilerini bir kez daha denemek istedi... oğlanlar olmadan. Onların bebek için tehlikeli olabileceğini düşündü."

Thomas kaşlarını kaldırdı. "Teorinin herhangi bir geçerliliği var mıydı?"

Dr. Rice omuz silkti. "Burada son derece kibar davranıyorlar. Onlardan ne istenirse yapıyorlar. Oyuncaklarını paylaşıyorlar, arkalarını topluyorlar. İkisi de inanılmaz derecede yetenekli, ancak tamamen zıt şekillerde. Onları ayırmaya çalışmadığımız sürece gayet mutlu görünüyorlar. Sadece pek sevgi dolu değiller."

Dr. Rice'ın iması açıktı. Thomas'ın biri olmadan diğerini almasına izin vermezdi. Vereceğinden de değil. Bu zalimlik olurdu ve Thomas pek çok şeydi ama zalim değildi.

"Neden buradayım, Dr. Rice? Ne aradığımı anladığınızdan eminim. Ne yaptığımı biliyorsanız, araştırmalarımın haberdarsanız, güçlü bağlantılarınız olduğu açık."

Dr. Rice Thomas'a dönerek derin bir iç çekti. "Zeki, kibar ve saygılı olsalar da, aynı zamanda kesinlikle... boşlar."

"Boşluk mu?"

Onlara tekrar baktı. "Orada hiçbir şey yok. Onlara baktığınızda sizi inceliyorlar. çıkarıyorlar. Ve dahası... bunu bir takım olarak yapıyorlar. Telepatik olarak iletişim kurabiliyorlar. Onlara kadar bunun ikizlerin gerçekten yapabileceği bir şey olduğuna hiç inanmamıştım. Ama birbirleriyle konuştuklarına hiç şüphe yok."

İki çocuk, sanki biri komik bir fıkra anlatmış gibi gülmeye başladı. Camın arkasındaki Thomas ve Dr. Rice'a aldırış etmiyorlardı ama sanki bu gülüş onların yararınaydı, sanki konuşmalarını duyuyor ve eğlenceli buluyorlardı. En hafif tabiriyle tedirgin ediciydi.

Thomas onları dikkatle izledi. "Personele karşı şiddet patlamaları yok mu? Yatak ısılatma yok mu? Kundakçılık? Küçük çocuklara ya da hayvanlara karşı acımasızlık?"

Omuz silkti, sonra başını salladı. "Tanık olduğumuzdan değil. Ama sizi uyarmak zorundayım. Başka bir şey daha var."

Thomas'ın omurgası boyunca bir tedirginlik damlası ürperdi. "Başka bir şey mi?"

Başını salladı. "Personele ya da diğer çocuklara zarar vermek gibi bir niyetleri yok gibi görünüyor... ama birbirlerine zarar vermekten hoşlanıyor gibiler. Ama sadece birbirlerine."

Thomas irkildi. "Ne?"

Dr. Rice bakışlarını tekrar Thomas'a çevirmeden önce uzun bir süre iki çocuğa baktı. "Bir çocuğun parmağındaki ateli görüyor musun?"

Thomas onun gözlerini takip etti. "Bunu diğeyinin yaptığını söylüyorsun." Kadın sesli bir şekilde yutkunarak başını salladı.

"CIPA mı?" diye sordu.

Anhidroz ile birlikte ağrıya karşı doğuştan duyarsızlık nadir görülen bir durumdu ve en dikkatli ebeveynleri bile çocuklarının çatıdan atlayacağı veya sıcak bir sobanın üzerine oturacağı konusunda paranoyak hale getirecek bir dizi sorunla birlikte geliyordu. Acıyı hissedemeyen bir çocuğun kendini koruma duygusu tam anlamıyla sıfırdır.

"Hayır," dedi Dr. Rice başını sertçe sallayarak. "Beni anlamıyorsun. Acı hissediyorlar..." Kadın titredi. "Bundan gerçekten keyif alıyorlar."



"Ofiste misin? Neden bu kadar sessiz?"

Zane burnunun kenarını sıkarak bir iç çekti. Zane Scott'ın bir ofisi yoktu. Bir odası bile yoktu. Çünkü bir işi . En azından gerçek bir işi yoktu. Annesi bunu bilmiyordu tabii. "Hayır, anne. Bugün evden çalışıyorum."

*Ve her gün.*

"Heyecan verici hikâyeler üzerinde çalışıyor musun? Briç kulübümdeki tüm hanımlara muhabir oğlumdan bahsettim. İlk hikayeni okuyacakları için çok heyecanlılar."

Zane de öyleydi. Sadece bir tane bulması gerekiyordu. "Anne, lütfen insanlara işimden bahsetmeyi bırak. Araştırmacı gazeteci olmak çok fazla araştırma gerektirir. İlk büyük haberimin gazetelerde yer alması biraz zaman alacak."

Annesi kokladı. Sonra bir şeyden büyük yudum alma sesi geldi. Cin, şüphesiz. Ne de olsa öğlen olmuştu. "Oğlumla övünmeye iznim var. Kendin için bir şeyler yapabileceğinden emin değildik. Zayıf notlar. Okuldan kaçıyordun. Kardeşinin spor ve münazara takımı vardı ve not ortalaması 5.3'tü, ama sen... Seni sonsuza kadar destekleyeceğimizi düşündük."

Zane bunu biliyordu. Annesini tanıyan herkes de bunu biliyordu. Bu yeni bir konuşma değildi.

Zane gözlerini devirerek, "Teşekkürler anne," dedi.

İğrenmiş bir ses çıkardı. "Bir yazar. Ugh. Fitness eğitmeni de olabilir. En azından ünlülerle çalışma şansları var."

Zane ünlülerle çalışıyordu. Sadece annesinin övünmek isteyeceği bir şekilde değil.

"Evet, anne. Biliyorum," dedi, konuşmadaki virajın yaklaştığını görmüş ama raydan çıkmadan önce frene basamamıştı.

"Beni 'tanıyorum' deme," dedi annesi. "Kardeşini kaybettiğimizde, tüm şansımızı kaybettiğimizi düşündük..."

Zane konuşmalarının bu noktasına kendini ne kadar hazırlamaya çalışsa da, canı daha az yanmıyordu. Kardeşi Gage varisti ve Zane kesinlikle yedeği idi. Asıllarının ölmek için fazla mükemmel olduğu varsayımıyla dolaba tıktıkları ve görmezden geldikleri kişi. Sanırım Gage onlara gösterdi. Hepsine.

Zane ünlü bir şarkıcının evinden gizlice çıkan bir film yıldızının resmine baktı ve gözlerini saate dikti. "Evet, biliyorum anne. Sadece diyorum ki, boğazıma kadar araştırmaya batmış durumdayım ve şirket saatindeyim. Bu hafta sonu seni ve babamı arayacağım, tamam mı?"

"Tamam, bebeğim. Ama cuma günü arama. Gümüşler'de akşam yemeği yiyeceğiz. Pazar günü de Country Club'da yemek yiyeceğiz. Ne var biliyor musun? Ben seni ararım. Tamam mı?"

Zane iç geçirdi. "Evet, tabii anne. Seni seviyorum."

Annesi telefona öpücükler gönderdi. "Yakında konuşuruz."

Zane neden her görüşmeyi bitirdiklerinde 'seni seviyorum' dediğini bilmiyordu. Annesi bir kez bile karşılık vermemişti. Ne beş yaşındayken, ne on bir yaşındayken, ne de yirmi bir yaşındayken, kardeşinin tabutunun yanında dururken. Ve şimdi de.

Soğuk ve acı gerçek, ailesinin onu sevmediği idi. O ve Gage onlar için birer aksesuardı. Sadece Gage tasarımcı markasıydı, Zane ise ucuz bir taklit. Bu yüzden annesine araştırmacı gazeteci olarak yaptığı göz alıcı iş hakkında yalan söylemişti. Magazin gazeteleri için iftira sınırında makaleler yazmak ve gerçek suç hikayeleri hakkında blog yazmak, annesinin brunch'ta övünebileceği bir şey değildi.

Bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı ve ona kafasında daha fazla vermeyi reddetti. *Silkelen, Scott*. Yaptığı şey hoş değildi ama faturaları ödüyordu. Tam dizüstü bilgisayarını açtığı sırada kapı hızla açıldı ve Blake sanki rüzgâr onu sokaktan içeri sürüklemiş gibi içeri düştü. Ama o rüzgâr Blake'ti.

Bakır tenli ve mürekkep gibi siyah saçları biraz fazla uzun olan iri, sakallı bir kasırga.

"Yeterince uzun sürdü," diye homurdandı Zane.

Blake ona kaşlarını çatı. "Günün bu saatinde McKabe'de kuyrukların nasıl olduğunu biliyorsun. Hızlı mı istersin yoksa iyi mi?"

Zane iç çekti. Annesiyle yaşadığı hayal kırıklığının acısını neden Blake'ten çıkardığını bilmiyordu. O, Zane'in neredeyse tek arkadaşıydı.

Zane cevap vermeyince Blake kaşlarını çatı. "Ne oldu sana böyle? Neden birdenbire bu kadar huysuzlaştın?" Blake önlerindeki duvarı işaret etti. "Bütün bunları benimle konuşmak istediğini sanıyordum."

"Hadi yiyelim," diye mırıldandı Zane, ton balıklı sandviçini açıp bir ısırık aldı, gözlerini kapadı ve küçük bir huzur parçasının tadını çıkardı.

Blake bir *aha* sesi çıkardı. "Kahretsin. Annen aradı, ha?" Zane ona ihtiyatla baktı. "Evet, kesinlikle aradı. Bev'den başka kimse seni kedinin bir ayı tarafından parçalanmasını izlemiş gibi gösteremez."

Zane yüzünü buruşturdu. "Kelimelerle aran çok iyi."

Blake alay etti. "Yazar olan sensin. Ben sadece fotoğraf çekiyorum. Neden hâlâ onun telefonlarına cevap veriyorsun? Cevap vermeyi bırakabilirsin. Ben de yıllar önce annemle ilişkiyi kestim. Verdiğim en iyi karardı. Acıttı ama kangren gibi. Bazen, o bok yayılmadan önce enfekte uzvu kesmen gerekir. Annen... o yayılıyor."

Zane'in dudakları en ufak bir gülümsemeyle kıpırdadı. Annesi gerçekten de ölümcül bir bakteri gibiydi. Ama o onun annesiydi. "Annen ABD topraklarındaki en vahşi motorcu çetelerinden biriyle çalışan iki sabıkalı bir suçlu."

Blake, Zane'in masasının önündeki döner sandalyeye çöktü ve pastırmalı sandviçinin üzerindeki kâğıdı sıyırmadan önce sandalyeyi birkaç kez döndürdü. "Ve senin annen de günlerini bir Ruh Emici gibi insanların umutlarını ve hayallerini emerek geçiren cin gibi bir narsist. Annelerimiz arasındaki tek fark sermaye dostum. Biri zengin, diğeri fakir. İkisi de boktan insanlar."

Blake haklıydı. Yüzde yüz haklıydı. Ama Zane yine de annesiyle ilişkisini kesmedi. Bunun onu mazoşist mi yoksa zayıf mı yaptığını bilmiyordu. Annesi ikincisini söylerdi.

Zane iç geçirdi, ip ve renkli iğnelerle kaplı duvara baktı. Ortasına şehrin bir haritasını yapıştırmış, bazı bölgeleri cafcıflı bir sarıyla vurgulamıştı. Thomas Mulvaney'nin mülkleri. Zane en üste adamın resmini bantlamıştı.

Haritanın kenarlarını yedi çocuğundan başlayarak Mulvaney'nin hayatındaki kilit oyunculara ayırmıştı.

Blake pastırmalı sandviçinin etrafında, "Beni şunun üzerinden geçir," dedi.

Zane ton balıklı sandviçini dört büyük ısırıkta bitirdi, sonra pahalı lacivert takım elbiseli gümüş saçlı adamı işaret etti. "Thomas Mulvaney'i tanıyorsun."

Blake iğrenç bir şekilde çiğneyerek, "Herkes çiğner," dedi.

"Bunlar onun çocukları." Her birini işaret etti. "Profesör, doktor, mimar, tasarımcı, kumarbaz, model... ve son olarak da yalnız olan."

Blake alay etti. "Evet, dostum. Hayatımı ünlülerin fotoğraflarını çekerek kazanıyorum. Bana bilmediklerimi söyle."

Zane, Mulvaney'nin en küçüğü olan modelin yanına yapıştırılmış bir fotoğrafı işaret etti. Adam. "Cilt bakımı satacakmış gibi görünen çil yüzlü güzel olan mı? O modelle nişanlı. Adı Noah. Noah Holt. İsim tanıdık geliyor mu?"

Blake başını salladı. "Öyle mi olmalı?"

"Wayne Holt'un oğlu. Şüpheli çocuk tacizcisi ve katil. "Gizemli koşullar altında öldü."

"İyi ki kurtulduk," diye mırıldandı Blake.

Zane kabul etti. Ama bu bulmacanın sadece küçük bir parçasıydı. Tüvit ceketli bir adamı işaret etti. "Şuradaki. Bu Lucas Blackwell, ruhsal çöküntü yaşayan eski bir FBI profilcisi."

Blake, "Bu stresli bir iş," diye gerekçelendirdi. "Tüm bu şeylerle uğraşmak istemezdim."

Zane masasının üzerindeki beyzbol topunu aldı ve havaya fırlattı. "Üstlerine psişik güçlerini kullanarak vakaları çözdüğünü söyledi, sonra da bir düzine kaçırma vakasının faili olarak başka bir FBI ajanını işaret etti."

Blake bir kahkaha attı. "Kahretsin. Komik çiftliğe mi götürüldü?"

Zane başıyla onayladı. "Otuz gün psikiyatrik gözetim altında tutulmuş. Sonra onu küçük bir liberal sanatlar üniversitesinde ders vermeye gönderdiler, orada dahi bir profesörle tanıştı ve aşık oldular, evlendiler ve iki bebekleri oldu."

"Yani, Amerikan rüyasını yaşıyorlar. Ben neyi kaçıyorum?" Blake sordu.

"Eski iş arkadaşı, bir düzine kadını kaçırıp öldürmekle suçladığı kişi? O da gizemli koşullar altında ortadan kayboldu."

Blake'in bakışları onunkilere kaydı ve sandalyesinde daha dik oturdu. Evet, şimdi Zane onun dikkatini çekmişti. "Tamam, kabul ediyorum, bu biraz garip."

Zane başıyla kızıl saçlı olanı işaret etti. "Peki ya bu, doktor olan? Evet, bu onun kocası. O bir tamirci."

Blake siyah saçlı adamın resmine baktı ve omuz silkti. " bu mu? Büyük ifşaatinız doktorun mavi yakalı bir adamla evlenmiş olması mı? Bazı insanlar ellerini kullanmayı bilen erkeklerden hoşlanır. Karbüratörle araba aküsünü ayırt edebilen bir kadın bulsam muhtemelen onunla evlenirdim."

Zane gözlerini devirdi. "Şüpheli olan kısım bu değil. Yolun aşağısındaki araba dükkanının sahibi. Hani şu gecenin her saatinde bir düzine çocuğun girip çıktığı yer."

Blake başını salladı. "Ee, ne diyorsun dostum?"

Zane topu havaya atmaya devam etti. "Ne bilmiyorum. Belki de doktor uyuşturucu tedarikçisidir ve çocuklar da kaçakçısıdır? Belki de burası bir uyuşturucu dükkânıdır."

"Neden bir milyarderin oğlu uyuşturucu satmak ya da araba kesmek zorunda olsun ki? Bir doktor neden bunu yapmak zorunda olsun ki? Bence sen bir şeyler okuyorsun. Annen seni hayaletlerin peşine takmış, dostum."

Zane başını salladı. "Şunu dinle. Tamirci. Kız kardeşi on yıl önce kaybolmuş, sonra nehirde ölü bulunmuş, bir böbreği eksikmiş. Hiçbir açıklama yapılmadı. Kimse araştırmadı bile."

Blake kaşlarını çatı ve söz konusu adamın resmine sertçe baktı. "Boktan bir mahallede yaşıyoruz dostum. İnsanlar sürekli nehre düşüyor. Ve çok ince bir nokta koymak istemiyorum ama o beyaz değil. Hepimiz biliyoruz ki sadece zengin beyaz kadınlar tüm ilgiyi üzerine çeker."

Zane bunu düşünmüştü. "Tamam ama Thomas Mulvaney'nin üç oğlunun da yakınlarından birini şaibeli bir şekilde kaybetmiş adamlarla birlikte olması sence de tuhaf değil mi?" Zane sordu.

Blake başını salladı, parmaklarını boynunun arkasına geçirerek tahtaya baktı. "Pek sayılmaz, dostum. Hayır. Carol teyzemin kocası onu tost makinesiyle döverek öldürdü. Muhasebedeki Christabel'in kuzenini Haiti'de biri palayla öldürmüş. Beach'in babası bir içki dükkanı soygununda vurularak öldürüldü. Şiddet dolu bir dünyada yaşıyoruz. Thomas Mulvaney ile aramızdaki tek fark, hayatlarımızın kimsenin umurunda olmaması."

"Size söylüyorum, bu lanet olası ailede şüpheli bir şeyler var." Zane ayağa fırladı. "Şu kırmızı iğneleri görüyor musun? Onlar ölü

Son iki yılda bölgede bulunan cesetler. Thomas Mulvaney'in mülklerinin içinde ya da çevresinde kaç tane ceset bulduklarına bir bakın."

Blake ona çok komikmiş gibi gülümsedi. "Adam şehrin çoğunun sahibi, kardeşim. Ona ait olmayan bir mülke ceset bırakmak daha zor olurdu."

Zane başını salladı, hayal kırıklığı içini yakıyordu. Blake haklıydı ama orada bir şey vardı. Zane'in içgüdüleri asla . "Kazmaya devam etmeliyim. Daha da yaklaşmalıyım."

Blake ona yan gözle baktı. "Hayır, Truman Capote'yi oynamayı bırakıp çektiğim fotoğrafın kopyasını yazmalısın yoksa evim dediğin bu iğrenç hamamböceği motelinin kirasını ödeyemezsin. Bir iş daha kaybettin diye Bev'den para mı isteyeceksin?"

Zane işini kaybetmemiştir. İşten ayrılmıştır. Magazin dergileri için makale yazmak bir iş değildi. Bir yedek plandı. Eğer Zane dünyanın onu bir gazeteci olarak ciddiye almasını istiyorsa, büyük bir hikayeyi çözmesi gerekiyordu. Öyle büyük bir hikaye ki, annesi bile başarısını inkâr etmek için bir neden bulamazdı.

"Paparazziden daha fazlası olmak istemiyor musun?" Zane sordu.

Blake alay etti. "Ünlülerin fotoğraflarını çekerek çok para kazanıyorum. Gerçekten çekmek fotoğrafları çekmemi sağlayan kamera ekipmanımı karşılayacak kadar. Bir gün bana ödül kazandıracak olanları."

Blake iyi bir adamdı. Zeki, yetenekli ve komikti. Ama bunun için gerekli içgüdülere sahip değildi. "Burada bir şey var. Var olduğunu biliyorum. Fedakâr bir milyardere inanmak dış perisine ya da Noel Baba'ya inanmak gibidir. Onlar yoktur."

"Bu biraz sınıfçı bir yaklaşım, değil mi?" Blake sordu.

Zane çenesini öne doğru itti. "Eğer haklıysam, hayır."

Blake sandviçinin ambalajını buruşturdu. "Tamam, Thomas Mulvaney şeytanın ta kendisi diyelim. Yüksek rütbeli bir suç dehası. Bu konuda ne yapacaksın? Makaleyi yazacak kadar uzun yaşayacağını mı sanıyorsun? Bir zamanlar Obama'nın hızlı arama listesinde olduğuna eminim."

Zane bir grup kırmızı iğneyi işaret etti. "Evet. Bunu yazmam gerekiyor. Onlar yüzünden."

Blake kaşlarını çatı. "Onlar mı?"

Zane başıyla onayladı. "Bu adamların hepsi Mulvaney'nin mülklerinden birinde çıkan bir yangında öldürüldü."

"Ve?" Blake söyledi.

"Ve onlar bir kongre üyesi, bir rahip, bir öğretmen ve bir polis memuruydu. Çeken insanlar. Onları özleyen aileleri olan insanlar."

"Bu bir hikaye değil. Bu kötü bir şakanın başlangıcı. Bu adamların hikayesi anlatıldı. Onlar pedofiliydi. Seri tacizciler. Kimse onları özlemiyor. Aileleri bile. Eğer onları Thomas Mulvaney'nin öldürdüğü ortaya çıksaydı, şehir muhtemelen ona bir geçit töreni düzenlerdi."

Zane başını salladı. "Sadece biraz daha yaklaşmam gerekiyor." "Neye daha yakın?"

Blake kızgınlıkla sordu. "Thomas Mulvaney'e."

Thomas Mulvaney'e ulaşmak, her ne ise bu hikâyeyi çözmenin anahtarıydı. İpuçlarına ihtiyacı vardı. Takip edecek bir iz lazımdı. Birinin suç dehası olduğundan şüphelenmekle bunu kanıtlamak arasında fark vardı. Mulvaney klanını alaşağı etmek için sağlam kanıtlara ihtiyacı vardı ve bunun için Zane'in Thomas Mulvaney'nin yakın çevresine girmesi gerekiyordu.

Zane onunla tanışabilseydi, onu fedakâr ve yufka yürekli biri olduğuna inandırabilseydi, belki bu ona Mulvaney ailesinin perde arkasına bir göz atma fırsatı verecekti. Ama Zane'in Mulvaney gibi bir yüzde birlik kesimle hiçbir ortak noktası yoktu. Zane orta sınıfta doğmuştu ve babasının sıkı çalışması ve azmi sayesinde üst-orta sınıfa yükselmişti. Mulvaney muhtemelen Zane'in kira parasını bir kravat iğnesine harcamıştı.

"Eğer ona ulaşacak olsaydın, bunu nasıl yapardın?" Zane sordu.

Yakalanmak insanlara nasıl ulaşılacağını Blake'ten daha iyi kimse bilemezdi. Bir ünlünün fotoğrafını çekmek için ağaçtan baş aşağı sarkan bir adam görmüştü.

Blake içini çekerek telefonunu çıkardı. "Ön kapıdan asla geçemeyeceksin. Arka kapıdan bile geçemezsin. En iyi ihtimalle bir bodrum penceresinden içeri girmeyi umabilirsin, mecazi anlamda."

"Thomas Mulvaney'nin bodrum penceresi ne ?" Zane sordu.

Blake omuz silkti. "Sosyal medyasına bakın. Adam hayatını alpaka kurtarmak gibi boktan şeyler için galalara katılarak geçiriyor. Küçük kel kafalı kanser çocuklarıyla fotoğraf çektiriyor. Eğer ona ulaşmak istiyorsan, bunu böyle yapmalısın."

"Lütfen bana kanserli çocuklar için düzenlenen bir bağış kampanyasına katılmam gerektiğini söylemeyin." Zane'in bazı prensipleri vardı.

Blake telefonunu Zane'e doğru çevirdi. "Basın ödülleri yemeğine ne dersin? Görünüşe göre bu akşam bir tür ödül alacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Zane sordu.

Blake gözlerini devirdi. "Buna internet deniyor, Zane. Artık hepimizin buna erişimi var, biliyor musun?"

Zane huffed. "Bir basın ödülleri yemeğine nasıl gizlice girebilirim? Öylece içeri girebileceğimi sanmıyorum."

Blake başını salladı. "Tüm bu önemli etkinlikler artık barkodlu. Kapıda telefonunuzu okutmanız gerekiyor." Zıplayarak ayağa kalktı. "Yemek için teşekkürler ama gitmem gerek. Beach'in o kopyaya bir saat içinde ihtiyacı var."

Sahil. Ona ihtiyacı vardı. Editörleriydi ve "ballbuster" kelimesinin tanımının yanında onun resmi vardı. Telefonunu çıkardı ve onun adına kaydıldı, tam kapı Blake'in arkasından kapanırken gönder tuşuna bastı.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Reklam metnim sizde mi?"

Muhtemelen bunu yazmayı bitirdikten sonra aramalıydı. "Henüz değil. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Beach alay etti. "Kopya yoksa, iyilik de yok." "Bu küçük bir iyilik. Sadece minicik bir tane." Beach iç çekti.

"Neymiş o?"

"Sadece bu akşamki basın ödülleri yemeğine girmem gerekiyor." "Delirdin mi sen?"

Zane, "Kopyayı size tam yirmi dakika içinde ulaştırabilirim," diye pazarlık yaptı. "Lütfen? Bu büyük bir hikâye olabilir."

"Zane, ben kırk yaşında bir kadını ve günlerimi şehirdeki tüm reklamcılarla, ünlü müşterilerini kamuoyunun gözü önünde ya da dışında tutmak için, hepimize maddi açıdan en çok neyin fayda sağlayacağına bağlı olarak, *Hadi Bir Anlaşma Yapalım* oyunu oynayarak geçiriyorum. Önemmediğim tek hikaye değersiz olanlardır. Dolayısıyla, bana Barbara Walters'ı o yemekte Matt Lauer'e masanın altında mastürbasyon yaparken bulacağınız bir hikaye getirmediğiniz sürece size yardımcı olmayacağım."

Zane'in dudağı, çizdiği çok canlı resim karşısında kıvrıldı. "Thomas Mulvaney, eğer bir şeyler bulmama yardım edersen çok çekici olabilir."

Beach inledi. "Hâlâ bu konuda mı konuşuyorsun? Bırak artık. Yozlaşmış milyarderler kimsenin umurunda değil."

"Lütfen, Beach. Lütfen mi? Bir şey yapmana bile gerek yok, oraya vardığımda sadece birkaç isim kartını değiştireceğim."

Beach alay etti. "Davetli bile değilsiniz. Senin kartın yokken kart değişimi olmaz."

"Bu basın için bir ödül töreni. Küçük partilerine dalarsam kimsenin umurunda olmaz. Elbette, gazeteden birileri davet edilmiştir. Biz

Teknik olarak basın, değil mi? Beni yedek olarak yaz. Kim olmamı istersen o olurum. Lütfen?"

"Ne var biliyor musun? Tamam, olur. Ama yle bir hikâye bulsan iyi edersin ki bir hafta boyunca yapış yapış kalırsın."

"Teşekkür . Teşekkür . Teşekkür . Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

"Bunu hayatımdaki neredeyse her erkekten duydum ve asla doğru değil," diye mırıldandı.

Zane bir akmak duydu ve ardından Beach nefes aldı. "Sigarayı bıraktığını sanıyordum?"

"Nesin sen? Annem mi? Sen kendi işine bak, meraklı."

"Ben sadece senin sağlığımla ilgileniyorum."

"Bu işi berbat edersen sağlığın tehlikeye girer. Ya Zane?" "Evet?"

"Dikkatle dinle çünkü ciddiym. Tüm tanrılara ve azizlere yemin ederim ki, Thomas Mulvaney'i takip ederken yakalanırsan, senin kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranacağım. Seni kelepçeleyip götürürlerken gülümseyip el sallayacağım."

Zane kıs kıs güldü. "Kelepçe mi? Bir basın yemeğini basmak için mi? Nedense bundan şüpheliyim."

Beach "*Göreceğiz*" diye seslendi. "Seni yemek servisi yapan bir garson gibi göstermeyecek giyecek bir şeyin var mı?"

Hayır. Hayır, yoktu. zerinde leke olmayan kravatı olduğundan bile emin değildi. "Bu çok incitici."

Homurdandı. "Ağla bana bir nehir."

Zane sırtıttı. "Sadece bana kim olmam gerektiğini mesaj at."

"Evet, evet," diye mırıldandı.

"Teşekkürler. Sen en iyisisin," dedi tatlı bir sesle. "Bok ye," dedi kadın, sesi aynı derecede sakarindi.



## **Ben yaptım. Aiden siktir git diyor.**

Asa Mulvaney ikiz kardeşi Avi'den gelen mesaja baktı. Sanki Asa, Avi'nin Aiden'a güvenli bir şekilde ulaştığını bilmiyormuş gibi. Birinin diğerinin nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmediği bir zaman asla olmazdı. Bağlantıyı koparmak için çaba harcamadan olmazdı.

Asa bunların hiçbirini söylemedi. Sadece cevap yazdı: **Ona siktir git de.**

Aralarında kötü niyet yoktu. Asa tüm kardeşleriyle vakit geçirmekten hoşlanıyordu ama babasıyla Aiden karmaşık geçmiş göz önüne alındığında, Aiden'a kardeşim demek garip geliyordu. şu anda Thomas'a babası demek daha zordu.

Thomas, Asa'nın çektiği acıların sebebiydi. Tedirginliğinin, aniden çıplak elleriyle bir şeyler öldürme ihtiyaının nedeni oydu. Asa genellikle zevk için öldürürdü. Elbette, bu gerekliydi. Mulvaney ailesinde sebepsiz yere adam öldürmek yoktu. Bu temel kuraldı ve çiğnenmesi kafaya bir kurşun sıkılmasıyla sonuçlanırdı. Ama ölmesi gereken insan sayısı hiç de az değildi.

Sarsıcı bir kakhaha, bitmek bilmeyen konuşmaların duyulmayan mırıltısını delip geçti. Kafasına sıkılacak bir kurşun, şu anki durumuna tercih edilirdi.

çevreliyordu. Ama görünüşe göre babası Asa'ya işkence etmekte kararlıydı. Kardeşini hiçbir yere sürgün etmemenin yanı sıra, Asa'yı saçma sapan onur ödülünü kabul etmesi ve kendi adına bir konuşma yapması için basın ödülleri yemeğine göndermişti.

Asa ikisini de yapmamıştı.

Her şey çok uzun sürüyordu. Viskisini bitirdi, bakışlarıyla siyah kravatlı insan kalabalığını taradı. Saat nasıl oluyor da ancak yedi oluyordu? Babası da maksimum sinir için zamanı yavaşlatma sanatında ustalaşmış mıydı? Porselenlere sürtünen gümüş çatal bıçakların ve birbirine çarpan bardakların sesi, mide bulandırıcı lastik tavuk kokusu ve barın arkasındaki dökülen paspaslarla birleştiğinde, hepsi çok fazlaydı.

Özellikle de Avi olmadan.

İnsanlar yakınlıklarını tuhaf buluyordu. Dedikodular, ellerin arkasındaki sessiz fısıltılar, iki kardeşin olması gerekenden çok daha yakın olduklarını ima eden kör öğeler vardı. Bu doğru değildi. Sahip oldukları şey fiziksel olmanın ötesindeydi. Cinsel ya da zihinsel bir şey değildi. Bu... evrenseldi. Bir birim olarak işlev görmek üzere yaratılmışlardı. Ayrılmak için değil. Onlar bir bütünün iki yarısıydı ve yirmi yılı aşkın süredir bir ya da iki geceden fazla ayrı kalmamışlardı.

Babası bunu zalimlik olsun diye yapmadığını, her ihtimale karşı birinin diğeri olmadan da çalışabilmesinin şart olduğunu söylemişti. Ne olursa diye? Avi olmadan Asa olmazdı, ya da tam tersi. Biri öldürülürse, diğerini de hemen öld. Ama babası bunu duymak istemedi. Buna inanmak istemedi. Bu yüzden, şimdi, yardımseverlik kisvesi altında bu saçma deneye katlanmak zorunda kalmışlardı. Avi, Aiden'a ülke çapında bir cinayette yardım eden kişi olmak zorundaydı. Bu saçmalıktı. Hepsi bunu biliyordu.

Yakasını çekiştirdi, papyonunu gevşettikten sonra çözdü. Gitmeyi düşünürken bir viski daha içmek için işaret etti. Babasının ödülünü çoktan kaçırmış, onun yerine alması için rastgele bir kadını bırakmıştı. Asa'nın yarın duyacağına hiç şüphe yoktu.

Sinirli bir hırıltı çıkararak barın arkasındaki adamdan şarabını almaya çalışan orta yaşlı kadını ürküttü. Özür dileyen bir gülümseme olduğunu umduğu bir ifade takındı ama kadın koşarak uzaklaştı. Asa, tedirginlik derisinin altındaki ateş karıncaları gibi içini yakarken maskesini yerinde tutmakta zorlanıyordu.

Sadece bir cesede ihtiyacı vardı. Herhangi birine. Birini becermek mi yoksa öldürmek mi istediğini bilmiyordu ama orada oturup içtikçe bunun önemi azalıyordu. Eğer babası ona bu gece bir hedef verseydi, ölmeden önce acı çekmesi gereken, hak eden bir pislik, en azından bu ona bir çıkış yolu olurdu. Bir çıkış noktası olmayan Asa tehlikeliydi. Bu onu normalden daha pervasız yapıyordu ve Asa zaten oldukça pervasızdı.

"Süper kötülere benziyorsun."

Asa başını çevirdiğinde bara yaslanmış, beyaz düğmeli ve siyah pantolonlu bir adam gördü. Chuck Taylor'ları fark edene kadar onun bir garson olduğunu düşündü. Adam ona kesinlikle bir garson gibi bakmıyordu. Asa'nın maskesinin ne kadar düştüğünü görünce şaşırdığı bir ilgiyle ona bakıyordu.

Yabancı geleneksel anlamda seksi değildi. Hiç de Asa'nın tipi değildi. Asa genellikle sadece sosyal medya için birkaç iyi fotoğraf arayan ve kahvaltıya kalmadığında çok fazla ağlamayan ateşli fuckboy tiplerine takılırdı.

Bu yabancı çok sıradan görünüyordu. Hayır, sıradan değil. Vernikli görünmüyordu. Kaplamalar, spreyci bronzlaştırıcılar, renkli lensler ve ağartılmış uçlar yoktu. Köşeli bir yüzü, pelüş dudakları ve şu anda olduğu gibi Asa'ya bakmak için başını eğdiğinde gözlerinin içine düşen yumuşak bukleleri vardı.

O eroin-şık güzeldi. Rock yıldızı güzelliğinde. Çok zayıftı ama ona deri bir pantolon ve kürklü bir palto giydirin, kızlar ev kararmadan önce külotlarını ona atarlardı. Bir şekilde işe yarıyordu. Koyu bukleler, kalın kaşlar ve siyah çerçeveli gözlüklerin çerçevelediği viski rengi gözler... işe yarıyordu.

Ya da belki Asa bir kurban gördüğünde hemen tanıyordu. Bar taburesini yabancıya doğru çevirdi, ona bariz bir bakış attı, dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Ah, evet. Nasıl yani?"

Adam soruyu bir davet olarak algıladı, yanındaki tabureye kaydı ve barmene bir sır verecekmiş gibi eğilmeden önce eliyle işaret etti. "Şey, sende bu düşünceli, seksi şey var, ama bunun altında... bir avcı gibi görünüyorsun." Arkasına yaslanıp Asa'nın ellerine başını salladı, sesi birkaç saniye önceki alçak gırtlak hışırtısını kaybetmişti. "Ayrıca, papyonunla birini boğmak üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Asa yere bakınca adamın kravatının uçlarını parmaklarına doladığını ve bir çeşit darağacı haline getirdiğini gördü. "Biraz olan herkes yırtıcı bir hayvandan uzak durması gerektiğini bilir."

Adam ona mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Annemin dediğine bakılırsa, Tanrı'nın bir şalgama verdiği akla sahip değilim. Ama gözüm üzerinde olacak. Her ihtimale karşı."

Asa kaşlarını kaldırdı. "Evet, bunu yapıyorsun."

Barmen geldi ve içkilerini sipariş ettiler. "Sen Mulvaney ikizlerinden birisin, değil mi?"

İşte oradaydı. Mulvaney olmanın sorunu, herkesin Mulvaney olduğunu bilmesiydi. "Evet. Asa. Ya sen?"

Adam elini uzattı. "Zane Scott."

Asa onun elini tuttu ve Zane elini sıktığında şaşırdı. Teni sıcak ve yumuşaktı. Zane bırakmak istemedi ama bıraktı. "Bir muhabir adın var, Zane Scott. Muhabir misin?"

Adam odaya bakarken ağzının kenarı yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bir muhabir mi? Burada mı?"

*Ukala.* "Bu evet mi demek?"

"Hayır. En azından henüz değil. Şu anda sadece büyük çıkışımı bekleyen bir blog yazarıyım."

Barmen içkileriyle döndü ve Asa viskisinden uzun bir yudum alırken Zane'in şarap bardağını dudaklarına götürmesini izledi. Asa'nın beyni içki ve kötü kararlar yüzünden karmakarışık. Elini Zane'in narin boğazına doladığını ve öğürene kadar sikini o mükemmel dudakların arasına soktuğunu hayal etmekten kendini alamıyordu.

Ama o bir muhabirdi. Sadece bu bile ona iyi geceler dedirtmeliydi. Mulvaney'nin evinde muhabirler ve muhabir özentileri için kurallar çok açıktı. Muhabirlerle konuşma. Gazetecilere tepki verme. Ve babası hiçbir zaman 'muhabirlerle yatma' dememiş olsa da, Asa bunun ima edildiğini varsayıyordu.

Asa daha yakına eğildi. "Bu gözlüklerin içinde Clark Kent'e benziyorsun," dedi ve gözlükleri Zane'in burun köprüsüne doğru iterek, burun deliklerinin Asa'nın dokunuşuyla nasıl alevlendiğini fark etti.

Asa'nın aleti de fark etti.

Zane ona bir kez daha gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. "DC evreninin herhangi bir enkarnasyonunda Clark Kent'e benzemezdin. Daha çok Lois Lane'e benziyorum."

Zane haklıydı. O süper kahraman tipi değildi. Ama bu Asa için sorun değildi. Adil bir dövüş aramıyordu. Bir kez daha, Zane'i sürükleyip götürme ve ona sahip olma dürtüsü onu ele geçirdi. Onu sürükleyip götürmesine izin verecek miydi?

ve onu bir kabinde becerir miydi? Asa için dizlerinin üzerine çökecek miydi? Asa bunu öğrenme isteğini bastırdı.

Zane'in bakışlarıyla karşılaştı. "Süper kahramanlar abartılıyor. Kötüler her zaman daha eğlencelidir."

"Senin gibi kötüler mi?" Zane şarabından bir yudum daha alarak karşılık verdi.

Asa elini uzattı ve Zane'in buklelerinden birini parmağına doladı. "Saçların gerçekten çok güzel. Hepiniz gerçekten çok güzelsiniz. Bir garson gibi giyinsen bile."

Zane uzaklaşmadı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Benimle flört mü ediyorsun yoksa dalga mı geçiyorsun anlayamıyorum."

Asa sırıttı. "Sana teklif ediyorum, Lois Lane. Ama hayır demeni şiddetle tavsiye ediyorum."

Zane öne doğru eğildi, dirseğini bara dayadı, çenesini yumruğuna dayadı. "Oh? İlginç."

"Öyle mi?" Asa sordu.

Tedirginlik Asa'nın omurgası boyunca soğuk su gibi damladı. Orada bir şey vardı. Zane'in gözlerinin ardındaki o kurnaz zekâ, Asa'nın onun bir amacı olduğunu anlamasını sağlıyordu. Belki de avcı olan Zane'di.

Zane başını eğerek ona baktı. "En azından bana nedenini söyleyecek misin?"

Evet, Zane Scott saçmalıyordu. Bu flörtöz, masum şey tamamen saçmalıktı. Onun lanet bir gündemi vardı. Ama Asa'nın da bir amacı vardı. Onunla oynamak istiyordu. Onu cezalandırmak istiyordu. Onu becermek istiyordu.

Asa onun gözlerinin içine baktı. "Çünkü ben bir avcıyım ve sen de av gibi görünüyorsun."

Zane'in gözleri büyüdü. "Oh."

Asa içini çekti. "Beni dinleme. Ben sarhoşum. Sarhoşken pervasız olurum."

"Mulvaney ikizlerinin her zaman pervasız olduğunu sanırdım."

Asa kıkırdadı. "Evet, ama de bu. Bir ikizim eksildi. Sadece ben varım. Ve beni sarhoş etti... gözetim olmadan... o gerçek bir süper kötü."

"İlgimi çekti."

*Seni kendi kanına boyayacağım.* "Dinle, gecenin sonunda ya biriyle dövüşeceğim ya da onu becereceğim. Tercihen ikisini de."

Zane'in göz bebekleri büyüdü, vücudu daha da yaklaştı. "Ayık Asa böyle mi yapardı?"

*Ayık Asa eve gider ve bir seks işçisini arar, o da Gizlilik Sözleşmesi imzalar, böylece kontrollü bir ortamda hastalıklı, sapkın fantezilerini yaşayabilirdi. "Ayık Asa seni otoparka götürür, Maserati'sinin kaputunun üzerine yatırır, kendi adını unutturacak kadar sert boşalmanı sağlar ve muhtemelen seni bir daha aramazdı."*

Zane'in dudakları aralandı. "Oh," dedi tekrar. "Hayır diyebilir misin?" Asa karşı çıktı.

Zane düşünür gibi oldu, sonra başını yavaşça salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hayır."

"Kesinlikle," dedi Asa, sanki bu bir sorunmuş gibi.

"Yani, bunu yapmayacak mıyız?" Zane eğlenmiş bir ses tonuyla sordu.

"Hayır, ben sarhoşum Asa. Şey, orta derecede çakırkeyif Asa." Viskisini boşalttı. "Sarhoş Asa'yla tanışmak istemezsin."

Zane kıs kıs güldü. "Sarhoş Asa beni halka açık bir otoparkta becermekten ve bir daha benimle konuşmamaktan daha mı kötü?"

Asa'nın kafasındaki uyarı zilleri şimdi siren gibi çalıyordu. Polis sirenleri. Akli başında hiç kimse Asa'nın patlamaya ne kadar yakın olduğunu bile bile onu bu şekilde dürtmezdi. Zane açıkça onu geri alamayacağı bir şey yapmaya zorlamak istiyordu.

Asa geri alamayacağı bir şey yapmak *istedi*. Yakınına eğildi. Zane temiz, sabun gibi kokuyordu. Asa dudaklarını Zane'in kulağına bastırdı ve Zane haykırana kadar ısırma isteğiyle savaştı. "Çok tehlikeli bir oyun oynuyorsun. Sonuna kadar gitmeye istekli misin?"

Zane'in sesi kısıldı, masummuş gibi davranırken tonu umut doluydu. "Ne demek istediğini anlamıyorum?"

"Yani, av gibi kokarken bir süper kötüyle alay etmemelisin." Asa'nın siki, Zane'in şaşırmış bir şekilde nefes vermesiyle fermuarının arkasında kalınlaştı. "Evet, sen kesinlikle bir avsın. Eminim şu anda kalbin çok hızlı çarpıyordu." Elini boynunun arkasına doladı, başparmağı atardamarına inmeden önce oradaki deriyi okşadı. Zane'in nabızı tavşan hızındaydı. "Evet, işte orada. Kaybedeceğini biliyorsun. Hâlâ oynamak istiyor musun?"

"Bana oyunu anlatmadığın zaman nasıl bilebilirim?" Zane sesli bir şekilde yutkunarak sordu.

"Ama var. Oyun avcıya karşı avdır," dedi, dudaklarını kulağının kabuğuna değdirerek, etrafındaki kalabalıkla hiç ilgilenmeden. "Canım avlanmak istiyor."

"Beni kadar kovalamak ister misin?" Zane'in sesi artık alaycı değil, hevesli ve soluk soluğaydı, sanki havadaki tehlikenin tadını alabiliyordu. Asa gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. "mı? Hayır. Bu hiç eğlenceli değil. Çok fazla tanık var. Biri beni durdurabilir." "O zaman senin evine gidelim," diye karşı çıktı Zane, bakışları hiç değişmeden. Asa'nın siki zonkluyordu. "Açık olmak gerekirse, eğer benimle eve gelmeyi kabul edersen, seni çırılçıplak soyacağım, evimde serbest bırakacağım, sonra seni ve düştüğün yerde seni becereceğim. Ve seni kurtaracak tek bir kişi bile olmayacak."

Zane'in sesi artık alaycı değil çiğdi. "Kurtarılmak istediğimi kim söyledi? Ama benim de sana bir uyarım var."

Asa alçak sesle onayladı. "Peki neymiş o?" "Karşılık vereceğim."

Asa'nın sırtışı vahşiydi. "Öyle olsa iyi olur."

# THREE

ZANE

Zane kafasının içinde kardeşinin sesini duyabiliyordu. *Lanet olası aklını kaçırmışsın.* Kafasının içindeki ses hep Gage'di. Bilinçaltındaki. Jiminy Cricket'ı. Makinenin içindeki hayalet. Hayalet Gage haklıydı. Zane aklını kaçırmıştı. Bir hikâye için Asa Mulvaney ile yatağa girmeye gerçekten razı mıydı? Hayır, yatağa girmeye değil. Asa Mulvaney tarafından avlanmaya, takip edilmeye ve becerilmeye. Sırf Thomas Mulvaney'nin boş zamanlarında tam olarak ne yaptığına dair bir ipucu bulma ihtimali için mi?

Evet, kesinlikle öyleydi.

Zane tüm bunları bir hikâye uydurmak için yapıyormuş gibi davranabilirdi ama acı gerçek şuydu ki Asa Mulvaney, Zane'in o güne kadar yakından gördüğü en seksi adamdı ve yere yatırılıp anlamsızca becerilme fikri bu tam da ihtiyacı olan şey gibi geliyordu. Ya da herhangi bir gece, gerçekten. Birisi Zane'e avlanmaya değer biriymiş gibi bakmayalı uzun olmuştu.

Sonrasında etrafı biraz karıştırdıysa, öyle olsun.

Asa Zane'i limuzinle evine götürmeyi teklif etmişti ama o kendi arabasını kullanmak istiyordu. Bu iş sapıkça seksten ağır bir saldırıya dönüşürse geçerli bir kaçış seçeneği olsun istiyordu. Zane arabayı kendisinin kullanmayı tercih ettiğini söylediğinde Asa gözünü bile kırpmamıştı. Sırtarak adresini vermiş, dudaklarını Zane'in yanağına değdirerek aletin sertleşmesine neden olmamıştı.

Zane şehirden uzaklaştıkça, geri dönüp eve gitmeyi daha çok düşünüyordu. Asa şehrin otuz dakika dışında büyük bir arazide kendi tasarladığı bir evde yaşıyordu. Kardeşi de orada yaşıyordu ama onların da şehirde bir daireleri vardı. Zane, Asa'nın onu komşuları ve kapıcısı olan dairesine götüreceğini düşünmüştü. Zane'i tanıyan herkes oraya gitmişti.

Zane Bon Jovi eşliğinde şarkı söylerken bir yandan da hayatındaki tercihleri üzerine düşünüyordu. Ellerini direksiyondan her çektiğinde titriyordu. Architectural Digest'in kapağında yer alan bir evde ölmek istemiyordu. Ama aynı zamanda geri dönmek de istemiyordu. Neden geri dönmesin ki?

Çünkü aklını kaçırmıştı.

Asa Mulvaney'e onu çırılçıplak soyup kovalayabileceğini söylemişti. Hayır, onu avlayabileceğini. Asa onu düştüğü yerde sikeceğini söylemişti. Bu ateşli olmamalıydı, değil mi? Zane'de temelde yanlış olan bir şeyler vardı. Asa tarafından takip edilmek ve sahiplenilmek duyabileceği en ateşli şey olmamalıydı. Ama öyleydi. Gerçekten de öyleydi. Camlar neredeyse buz tutana kadar klimanın sesini açtı. Terlemek seksi değildi. Ağız kuruluğu da öyle. Daha önce orada bıraktığı şişeden bir yudum su aldı ve ılık sıcaklık karşısında yüzünü buruşturdu.

Dolambaçlı yola girdiğinde, tam on dakika boyunca arabasının içinde oturdu ve içinin titremesini bastırmaya çalıştı. Limuzin orada değildi ama Asa'nın daha önce bahsettiği Maserati ön tarafta ve ortadaydı. Asa'nın Zane'i domaltmak istediğini söylediği Maserati. Aleti fermuarının arkasında zonkluyordu. Tanrım. Zane korkmuyordu. Çok azmıştı. Onu titreten korku değil, adrenalindi.

Ön kapıya vardığında, o daha kapıyı çalamadan kapı açıldı. Asa orada duruyordu, elleri kalın kalçalarına yapışan özel dikim siyah pantolonunun ceplerindeydi. Yalınayak ve çıplak göğüslüydü, Zane'i incelerken son derece rahat görünüyordu.

Kutsal Meryem, lanet olsun. Hiçbir insan bu kadar yakından seksi olamazdı. Kalın siyah saçlarını yüzüne doğru savurmuştu, sanki parmaklarıyla yüzlerce kez taramış gibiydi, fuayenin parlak ışıkları mükemmel elmacık kemiklerini ve o hareket ettikçe onu takip eden koyu mavi gözleri vurguluyordu.

Mürekkep sürpriz oldu. Asa'nın sol göğüs kasında kocaman siyah bir yılan, sağında ise bir kaplan dövmesi vardı. Her iki kolunda da

siyah ve kırmızı mürekkep. Yılanın altında çiçeklere sarılmış bir tabanca vardı. *Tanrım*. Bu bir şey için bir metafor muydu?

Zane'in umurunda mıydı? Parmakları karın kaslarının çıkıntılarını hissetmek için kaşınıyordu. Diliyle dövmelelerinin izini sürmek istedi.

"İçeri gireceğinden emin değildim," dedi Asa, eğlendiği her halinden belliydi.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Zane.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordu, sesi Zane'i sert bir likör gibi yakan sıcak bir törpüydü.

Zane titrek bir gülümseme verdi. "Kaç kez paniğe kapılıp yine de buna ikinci düşünceler diyebilirsin? Şimdiye kadar en azından üçüncü ya da dördüncü kez düşünmüşümdür."

Asa hızla saldırdı, eli aniden Zane'in gömleğini kavradı, onu içeri sürükledi ve şimdi kapalı olan kapıya sıkıştırdı. Zane'in açık bacaklarının arasına girerek ne kadar sert olduğunu ona hissettirdi. "Benden korkuyor musun?" diye alay etti.

Zane sesli bir şekilde yutkundu. "Evet dersem havalı puanları riske atmış olur muyum?"

Asa müstehcen bir romandan fırlamış gibi boğuk bir kıkırdama çıkardı, sonra eğilip sıcak olmaması gereken bir hareketle dilini Zane'in boynundaki kordonlu tendon boyunca gezdirdi. "Cesaret yerine dürüstlüğü tercih ederim."

Zane gergin bir kakhaha attı. "Tamam, bu dürüstlük için nasıl? Bu orgazm için ölmek istemiyorum."

Asa'nın başparmağı Zane'in çenesini çekiştirdi, dili içeri daldı ve tekrar kaybolmadan önce Zane'inkinin üzerinde kaymaya başladı. "Seninle işim bittiğinde hâlâ hayatta olacaksın. Söz veriyorum." Asa'nın ağzı daha derin bir öpücükle Zane'in ağzının üzerine eğildiğinde Zane'in göz kapakları titredi. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

Zane'in kalbi kaburgalarına çarpıyordu ve ayaklarını hissetmediğinden neredeyse emindi. "Ben iyiyim," dedi, rahat olmaya çalışıyordu ama sesi boğulmanın bir adım ötesindeydi.

Asa, Zane'in dehşetini çok sevimli bulmuş gibi sırıttı. "Her şeyin bir var. Ben negatifim. Ya sen?"

Zane gözlerini kırıştırdı, beyni konunun aniden değişmesine ayak uydurmaya çalışıyordu. Daha önce hiç kimse ona böyle bir soru sormamıştı. "Evet..." demeyi başardı ve kendine daha fazla güvenmeden önce boğazını temizledi. "Evet."

Asa başını salladı. "Bu risksiz değil. Bana karşı dürüst olacağına güveniyorum. İstersen prezervatif kullanırım ama bu gece değiş tokuş edeceğimiz tek vücut sıvısının benim dölüm olacağına söz veremem."

İsa.

Gage'in sesi şimdi Zane'in kafasında çılgık atıyordu. *Siktir git oradan.* Bu delilikti. Zane deneysel bir adam değildi. O bir misyoner seks . Onda bir yatağa giren bir adam. Her zaman kurallara uyan bir . Ama şimdi, o bir muhabirdi ve muhabirler haberi almak için ne gerekiyorsa yaparlardı. Bunun için ölmeye hazırdılar.

Kendi kendine söylediği de buydu zaten; bunun bir hikâyeden ibaret olduğunu, şimdiye kadar gördüğü en güzel adam tarafından alınıp sahiplenilmek gibi derinlerde yatan bir ihtiyaçla ilgili olmadığını söylüyordu. "Prezervatif kullanmak zorunda değilsin. Sadece beni hastaneye gitmemi gerektirecek kadar hırpalanmış halde bırakma."

Asa'nın gözbebekleri Zane'in sözleriyle irileşti, dudaklarından hırlamaya çok yakın bir şey döküldü, sonra Zane onu yutmaya başladı. Asa baharat gibi kokuyor ve pahalı viski gibi tadıyordu ve kalçalarını birbirine sürttüğünde Zane'in çıkardığı sesler tamamen kontrolünün dışındaydı.

Asa'nın elleri Zane'in üzerine tam oturmayan gömleğini yırttı, düğmeler ahşap zemine saçıldı, kumaş omuzlarından çekildi. Zane'in morarmış dudaklarını ısırды, yaladı ve emdi, bir yandan da kemerini ve pantolonunu küçük bir ustalıkla açmaya çalıştı. Sanki ona çıplak ihtiyacı varmış gibi, sanki içine gömülmek için sabırsızlanıyormuş gibi. Tanrım, bu nasıl bir his olurdu? Acıtır ve yakar mıydı? Künt, zonklayıcı bir acı mı olacaktı?

Çıplak kaldığında, Asa'nın kolları onun etrafında kıvrıldı, elleri kıcını sıkı, sonra parmaklarını arasına sokarak onu açtı. Zane inledi. Hayatında hiç bu kadar sertleşmemişti ve henüz kapıdan bile çıkmamışlardı.

"Size kendi oyununuzu nasıl oynayacağınızı söylemek istemem ama fuayeye gelmemi istemiyorsanız biraz yavaşlasak iyi olur."

Asa'nın dudaklarından bir hırıltı koptu. Gerçek bir hırıltı. Lanet olası bir kurt adam gibi. Ellerini bırakıp Zane'den uzaklaştı ve bir an için her şeyi mahvettiğini düşündü.

Asa, Zane'e takdir dolu bir bakış attı ve yüzüne yavaş, kurtvari bir gülümseme yayıldı.

"Koş."

Zane odanın ortasını ikiye bölen merdivenlere doğru hızla ilerledi ve ilk sahanlığa ulaştığında sola yattı. Asa'nın kıkırdaması karnaval lunaparkından fırlamış gibi etrafında yankılanıyordu. İkinci katın ona çok fazla seçenek bıraktığını çok geç fark etti. Kapalı kapılardan oluşan bir koridordu.

Belki de Zane'in savaş ya da kaç içgüdüsiydi, ama Asa'nın çıplak ayaklarının merdivenleri dövdüğünü duyabiliyor, bir kapıdan diğerine geçerken, sadece bir tanesini açmak için tekrar tekrar denerken kendi hırıltılı nefeslerini duyabiliyordu. Ama hepsi kilitliydi. Hepsi kilitliydi.

*Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.*

Asa onu uyarmadan yere yatırdı, Asa onu altına sıkıştırmadan önce ikisi de yuvarlandı. Hâlâ o elbise pantolonunu giyiyordu. İkisi de tutunmak için çırpındı ama Asa üstünlüğü ele geçirdi. Daha iriydi, daha güçlüydü. Ama Zane daha akıllıydı. . Asa'nın hayal kırıklığı belirgindi. Zane'in pes ettiğini düşündü.

Asa tutuşunu gevşetti ve Zane ona vurdu, burnuna yeterince sert vurdu, kan yüzüne sıçradı, sıcak ve yapışkan. Asa burnundan ağzına kan akarken hırladı ama sırtıyordu. Zane onun kalçasına tekme attı ve sonra kıpırdanarak kurtuldu, bir sonraki kata çıkan merdivenlere doğru koşmaktan başka çaresi yoktu.

Koşmaya başlamıştı, Asa da peşinden geliyordu. Merdivenlerin tepesinde bir kapı vardı. Zahmetsizce açıldığına şükrederek kapıyı fırlattı. Ta ki içeri girene kadar. Büyük bir yatak, demir bir çerçeve vardı. Kürekler. Zincirler. Kelepçeler. Zane'in daha önce hiç görmediği garip aletler.

Asa ona bir defans oyuncusunun tüm gücüyle vurup onu bir kez daha yere serdiğinde nefesi kesildi. Zane yüzünün yere çarpmasını engellemek için tam zamanında ellerini uzattı.

Asa'nın tuzağına düşmüştü. Onu doğrudan oyun odasına mı sürmüştü? Seks zindanına mı?

İşkence odası.

Asa onu ters çevirdi, bileklerini başının üzerinde sabitledi, bacakları Zane'inkilerin etrafında kilitlendi. İkisi de sert nefesler alıyor, Zane'e sanki biri ciğerlerini kurutarak temizlemeye çalışmış gibi hissettiren sert nefesler çekiyorlardı Asa'nın burnundan kan damladığını görmek garip bir tatmin duygusu yaratmıştı.

"İşin bitti mi?" Asa sordu.

Zane dizini Asa'nın diyaframına geçirerek onun elinden kurtuldu. Ayağa kalktı ama Asa bir elini uzatarak bileğine doladı ve sertçe çekti. Bu kez Zane'in yüzü yere yapıştı, göz çukuru patlayacakmış gibi oldu ve yarattığı küçük kaldırıcı kaybedecek kadar sersemledi.

O sırada Asa onun üzerindeydi, bir eliyle pantolonunu indirirken diğer eliyle de onu sıkıştırdı ve Zane'in görebileceği kadar uzağa itti.

Asa'nın ne kadar büyük olduğunu hissetmek için. Parmaklarını Zane'in saçlarına geçirdi ve tıslayana kadar başını geriye doğru çekti. "Kaybettin."

Zane yumuşak bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

Asa, Zane'in kulak memesini delemek kadar sert bir şekilde ısırıldı. Belki adrenalindi, belki de korkuydu ama beynine acı sinyali vermesi gereken şey, onun yerine sistemini dopaminle doldurarak inlemesine neden oldu.

"Sakin kıpırdama yoksa seni yatağa zincirlerim."

Asa'nın ağırlığı kısa bir süreliğine kaybolduğunda Zane şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, ama neredeyse Zane onun yokluğunu fark edemedi geri gelmişti. Asa'nın dizleri uyluklarını ayırmaya zorluyordu. Sonra iki kaygan parmak yanaklarının arasından kayarak vücudunun içine doğru ilerledi. İstilanın şokuyla homurdandı ama siki acı verici bir şekilde sertleşmişti ve aşağıdaki zemine sızıyordu.

"Kahretsin, çok darsın," diye homurdandı Asa, parmakları onu açmakta acımasızca etkiliydi. Sonra kayboldular, yerlerini Asa'nın sikinin küt kafası içine girerek ciğerlerindeki nefesi çaldı.

Acı vericiydi, vücudu ona uyum sağlamak için kendini yeniden düzenlemeye çalışırken yanıyordu. Asa, Zane'in uyum sağlamasını beklemedi. Eliyle ensesini kavradı, onu yere yapıştırdı, içine girdi, onu kullandı, Zane'in gözlerinden yaşlar akacak kadar sert bir şekilde içine girerken homurdandı. Canavarca, barbarca ve hatta bencilceydi. Ama Zane hayatında hiç bu kadar arzulandığını hissetmemiştir.

Kıçındaki acı endorfinle kıyaslanamazdı bile. Asa Mulvaney gibi bir adamı bu kadar muhtaç, bu kadar aç, bu kadar pervasız yapanın Zane olduğunu bilmek baş döndürücü bir duyguydu. Ve bu pervasız, acı verici ve çok fazlaydı ama Asa'nın onu kullanmasının verdiği gerginlik ve yanmaya bağımlı olarak kalçalarını eğmekten kendini alıkoyamıyordu.

Asa aniden sert bir çığlık attı, kendini Zane'in içine boşaltırken dişlerini kan akıtacak kadar sert bir şekilde Zane'in omzuna gömmek için başını . Boşalırken sikinin zonkladığını hissedebiliyordu. Zane, Asa'nın kalçaları küçük, iptal edilmiş itişlerle onunkilere karşı kasılırken, ağır bir şekilde nefes alarak yere çöktü.

Sonra her şey bitti.

Ama öyle değildi. Zane kendini sırt üstü yatarken buldu. Bacaklarından biri Asa'nın dirseğine takıldı ve Asa onu neredeyse ikiye bükerek tekrar içine girdi. "Düşündüm ki..." Zane mırıldandı.

Asa ona doğru sırtıttı. "Ne? Seni bu şekilde bırakacağımı mı? Hayır, Lois Lane. Şimdi sende. Gerçi, daha ne kadar

      deliğin d  llerimle özensiz ve çok iyi hissettiriyor."

Asa onun ağzını kanlı bir öpücükle yakaladı, yüzünde neredeyse acı çeken bir ifadeyle Zane'in içine girerken kalçalarını döndürdü. Yer değiştirdi, a  ısını değiştirdi, o küçük sinir demetine baktı. Zane dudaklarından dökülen çaresiz iniltiyi durduramadı. Asa sırtıttı. "  yle mi? Tam . Orası mı?"

Zane konuşmaya çalıştı ama konuşamadı, onun yerine utanç verici bir ses daha çıkardı.

"Evet, tam ," dedi Asa, kendisinden fazlasıyla memnun bir ses tonuyla.

Elini dikti, Zane'in sızan sikini avucunun içine aldı, yavaş, hedefli itişleriyle aynı zamanda onu sarsarak, içinde bir yay gibi sıkıla  tığını hissedene kadar, onu nihai serbest bırakmaya doğru sürükledi. Zane'in elleri dışarı fırladı, Asa'nın sırtına dolandı, çaresizce tutunacak bir şey arıyordu. Nefes alamıyordu. "Daha sert. Oh, lanet olsun. Daha sert, lütfen."

Asa kıkırdadı ama itaat etti, kalçalarını salladı, ta ki Zane muhtaç sızlanmaları, dudaklarından dökülen çaresiz yakarışları ya da k  r tırnakları Asa'nın teninde gezinirken ikisi de homurdanana kadar, biri akıl almaz zevkten diğeri acıdan.

Zane'in orgazmı vücudundan fırladı, mutluluğa benzer bir şey sistemini doldururken tüm beyni dondu ve sadece birkaç saniyeliğine dünya karardı. Gözlerini kırpıştırarak tekrar a  tığında, Asa serbest kalmış ve onun yanında sırt üstü düşmüştü.

"Kahretsin, Lois. Bu kadar eğlenceli olacağını düşünmemiştim. Alınmak yok."

Zane için bile fazla sarhoştu. "Benim için Lois'ten daha iyi bir lakap bulmalısın."

Asa başını yumruğuna dayayarak yan yattı. "Neden? Bu tek gecelik bir ilişki. İyi de oldu. Çünkü sana yumuşak bir şey diyebilirdim.   eker pantolon ya da tatlı yanak gibi."

Zane homurdandı. "Bunlar senin sevmek için kullandığın kabarık terimler mi?" "Ne diyebilirim ki? Kalbimde romantizm var."

"Beni banyonuza yönlendirebilir misiniz ve belki bana biraz su getirebilirsiniz? Hayal ettiğimden çok daha fazla formdan d   m    m."

Asa'yüzü birdenbire karşısında belirdi, sadece bir santim uzağında. "Bu doğru değil   ekerim. Çok iyi mücadele ettin." Ayağa fırladı ve Zane sonunda çırılçıplak bir Asa Mulvaney'nin nasıl olduğunu gördü.

benziyordu. Tanrı ona gerçekten iki elini birden verdi. Ve onlardan iki tane mi vardı? İsa.

Bu düşünceyi kafasından silkeledi, gözleri irileşti. Asa'nın sırtında kocaman, sivri çizikler vardı, bazıları kanayacak kadar derindi. "Uh, bunu ben mi yaptım?"

Asa omzunun üzerinden baktı ve Zane'in neye baktığını fark etti. "Mm. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

Bir şeyden daha fazlası. Her şeyden. Zane çenesini çatlatacak kadar sert esnedi.

Asa sırtarak soldaki bir kapıyı işaret etti. "Banyo hemen ." Zane gülümsedi. "Seks zindanında banyo mu var?"

"Evet, her iyi zindan bunu yapmalı, değil mi?" Asa söyledi.

Zane başını salladı. İçeri girdiğinde aynadaki yansımasına baktı. Çoktan morluklar oluşmaya başlamıştı, gözünün etrafında da şişlikler vardı ve yarın moraracağını biliyordu. *Bu seni mutlu etmemeli.*

Zane kardeşinin sesine gözlerini . *Kapa çeneni.*

Temizlendi ve yavaşça aşağıya indi. Sahip olduğunu bile bilmediği kasları ağrıyordu. Bu kadar büyük bir evde üzerinde tek bir giysi olmadan dolaşmak garipti.

"Diğer telefonumun şarjı bitti," dediğini duydu Asa'nın, belli ki onunla konuşmuyordu.

Zane dondu kaldı. Diğer telefon mu? Kimin iki telefonu var? Kimse iyi bir şey peşinde değil. Zane, Asa'yı görebilmek için başını iki yana çevirirken kalp atışları hızlandı. Kafasının üst kısmını seçebiliyordu. Şimdi üzerinde bir kot pantolon ve siyah bir tişört vardı.

Harika, demek şimdi çıplak olan tek kişi Zane'di. Olduğu yerde kaldı, yaklaştan dinleyebildiği kadar dinledi.

"Hayır. Hayatta olmaz. Bu gece olmaz. Babamın beni o aptal basına göndermesi yeterince kötü zaten-" Asa'nın sesi sanki dinliyormuş gibi kesildi. "Hayır, onun aptal ödülünü ben almadım. Başka bir ödüle ihtiyacı yok. Bunun için evden ayrılmayacağım. Misafirim var. Archer sana yardım etsin." Bir kez daha sessizlik, sonra dedi ki, "Benim de bir hayatım var, biliyorsun. Adam nerede? Ya da August? Kahretsin, Çilli nerede?"

*Çiller mi?* Belki de şeker pantolon o kadar da kötü değildi.

"Sikeyim. Tamam, ama bana çok borçlusun. Bana mesaj at. Bu telefonda bana mesaj atamazsın. İki kere lanet olsun. Bir kalem bulmam lazım. Mesajlaşmak varken kim kalem kullanır ki?"

Asa'nın sesi evin derinliklerine doğru ilerlerken azaldı. Zane birinci kata indi, merdivenlerin dibindeki giysi yığınının iç çamaşırlarını aldı ve Asa'nın artık boğuklaşan sesini takip etmeden önce onları giydi. Asa masanın üzerine bir kalem bırakıp karenin üstünden sarı yapışkanlı bir not çıkarırken çalışma odası olduğu anlaşılan kapının arkasından kafasını uzattı. "Tamamdır. Bana bir saat ver. Evet, bir saat."

"Her şey yolunda mı?" Zane açık kapıya hafifçe vurarak sordu.

Asa başını kaldırdı, öfkesi yerini kibar bir gülümsemeye bıraktı. "Ailevi bir acil durum." "Ah, özür dilerim. Eşyalarımı alayım," dedi Zane, kapıyı işaret ederek. "Hayır, değil," dedi Asa, bakışları Zane'in üzerinde gezinirken. "Sadece bir su kap

Buzdolabından. Giyinmek için acele etmeyin. Kapı arkanızdan otomatik olarak kilitlenecektir."

Asa bir tepside anahtarları ve cüzdanının bulunduğu fuayeye doğru yürürken, Zane orada öylece şaşkın şaşkın duruyordu. Cüzdanını arka cebine attı ve Zane'in onu iri gözlerle izlediğini görmek için başını kaldırdı.

Asa hızla hareket ederek Zane'in yanına döndü, onu bir kez daha kapıya doğru sıkıştırdı ve uzun süren bir öpücükle ağzını yakaladı. "Kahretsin, çok seksi görünüyorsun. Geceyi senin içinde geçirmeyi gerçekten umuyordum."

Zane, Asa'nın bu rahat yorumu karşısında nefesini tuttu.

Asa, "Evet, şu skandala uğramış genç kız olayı çok ateşli," diye alay etti.

"Ben skandala uğramış bir genç kız değilim," diye mırıldandı Zane, derisinin altında bir sıcaklık filizleniyordu.

"Uh-huh. Bu durumda, aklına bir şey gelmesin. Bu evin etrafında Pentagon'dan daha fazla kamera var."

"Yani, bizi kamerada şey yaparken kaydettiniz..." Zane sözünü kesti.

Asa kaşlarını çatı. "Merak etme şekerim. Ben kupa tutmam. Eve döndüğümde onları silerim."

Bununla birlikte, kapı arkasından çarparak kapandı ve gitti. Zane'in karar vermek için bir saniyesi vardı. Lanet olsun. Çalışma odasının kapısını açtı ve masaya koşarak bir yığın küçük sarı kâğıdı aldı. Masanın üzerindeki fincandan bir kalem kaptı ve kâğıdın üzerinde gezdirirken GPS koordinatları belirlediğinde adrenalini tavan yaptı.

Ne tür bir acil aile durumu kullan-at telefon ve GPS koordinatları gerektirir? Ona Pulitzer kazandırabilecek türden.

*Ya da seni vurdurur.*

Bunu gerçekten yapıyor muydu?

Evet, bunu kesinlikle yapıyordu. Yapışkan notu kaptığı gibi hızla kıyafetlerine doğru ilerledi. Giyindikten sonra arabasına koşmadan önce etrafına son bir kez baktı, Asa'nın limuzin teklifini kabul etmediği için minnettardı.

İçini bir korku titremesi kapladı. Asa daha sonra kameralara bakacak mıydı? Zane'in gözetlediğini görecekti miydi? Sadece bir kâğıt parçası ödünç almadığını anlayacak mıydı? Bunun bir önemi var mıydı?

Zane koordinatları telefonuna girdi ve ıssız bir yerin ortasında olduğunu görünce kaşlarını çatı. Gage'in sesi bunun bir tuzak olduğunu fısıldıyordu. Asa onu öldürmek için evden uzaklaştırıyordu. Ama karanlık işler çeviren Zane'di. Asa değil.

En azından henüz değil.



"Tam olarak neden" -Asa baltasını homurdanarak salladı- "kocan bu konuda yardımcı olamaz mı?"

Düzgünce kopmuş eli aldı ve bir nefes almak için ayağa kalkmadan önce endüstriyel güçte bir çöp torbasına attı. Cesetleri parçalara ayırmak zor işti. Dört yüz kiloluk deri giysili bir motorcunun cesedini parçalamak ise neredeyse imkânsızdı.

Jericho Asa'ya kuşkulu bir bakış attı. "Çilli'nin Ferragamos'unda bir balta kullandığını hayal edebiliyor musun?"

Asa homurdandı. Freckles -yani kardeşi Atticus- bu işte kendisinden çok daha rahat olan bir adama aşık olmadan önce sürekli insanları diri diri kesip parçalara ayırırdı. Bazı insanlar bunun Atticus'un bir doktor olarak zarar vermeme yemini olduğunu düşünüyordu ama Asa, Jericho'nun muhtemelen haklı olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen ayakkabılarla ilgiliydi. Kardeşi bir etiket orospusu ve temizlik manyağıydı.

Asa içini çekerek çoğunlukla bozulmamış cesede baktı. "Yine de bu pek adil görünmüyor. Her zaman pis işleri sen yapmak zorunda kalmamalısın."

Jericho baltasını indirerek adamın bacağını dizinin hemen altından kesti. "Pis işlerden hoşlanırım. Ayrıca, neye bulaştığımı biliyordum. "Kabul ediyorum" dediğim gün, kardeşinin kabul etmeyeceğini söylediği gündü. , o olmayacak

Diğer tüm seçenekleri tüketmediğim sürece kimseyi öldürmeyeceğim. Eğer onu arayıp bunun için buraya gelmesini isteseydim, bir ay boyunca sevişemezdim."

Asa yüzünü buruşturarak bıçağı tekrar indirdi, bu kez omzunu gövdesinden ayırdı, boncuk boncuk ter sırtından aşağı yuvarlanırken ve küçük muhabirinin bıraktığı açık yaralara girerken tısladı.

"İyi misin?" Jericho, Asa'nın acı dolu sesi üzerine sordu.

"Evet, iyi," dedi umursamazca. "Babamın cinayeti Mulvaney evlilik yeminlerinin bir parçası haline getireceğini düşünürdüm. İyi ya da kötü. Öldürmek ve parçalamak için mi? Sonsuza dek, amin."

Jericho başını salladı. "Evlilik yeminimiz konusunda ona danışmadık."

Asa küçük kulübenin etrafına bakındı. Buraya rustik demek cömertlik olurdu. Aslında sağlam bir ahşap masa, ahşap bir levhaya yerleştirilmiş bir mutfak lavabosu ve köşede daha yeni kullanılmaya başlanmış bir banyosu olan büyük ve boş bir odaydı. Hepsi bu kadardı.

"Atticus size bu cinayet kulübesini -ikinizin birlikte ilk kez işkence edip birini öldürdüğünüz yeri- yıldönümü hediyesi olarak almamış mıydı? Bu, evliliğinizin kan ve cesaret kısmını ima etmiyor mu?"

Jericho kıkırdayarak adamın diğer bacağını dizinin altından kesti. "Hayır. *Ben* bir adama işkence edip öldürdükten sonra bana ilk takıldığımız kulübeyi satın aldı. Sadece bir granola bar yedi. Ayrıca, et yiyen balıklarla dolu bir gölle dolu ıssız bir yerde bir kulübe, bu ailede vermeye devam eden bir hediye. Ve hâlâ randevu gecelerinde benimle birlikte öldürüyor."

Asa kıs kıs gülerek Jericho'nun adamın etli danasını başka bir çöp torbasına atmasını izledi. "Bu adamı buraya nasıl getirdin?"

Jericho omuz silkti. "Bunun gibi bir pislige bir çanta dolusu silah ve para vaat ederseniz, kışını ön kapınıza kadar götürmekten çok mutlu olur."

Asa ön koluyla alnını sildi. "Tamam ama onu buradan çıkarmak için yardıma ihtiyacın olacağı aklına gelmedi mi?"

Jericho Asa'ya aptalmış gibi bir bakış attı. "Tabii ki öyle. August listede vardı. Lucas'tan bir telefon aldığı anda yoldaydı ve geri dönmek zorunda."

Asa kaşlarını çatı. "Neden? Lucas'ın nesi var? Başka bir psişik imgelem mi?"

Asa aralarında bir medyum olacağını hiç düşünmemişti ama Lucas gerçek bir medyumdu ve çok değerli olduğunu kanıtlamıştı. Ne yazık ki bu önseziler genellikle oldukça ciddi duygusal yan etkilerle birlikte geliyordu.

Jericho başını salladı. "Adelyn hapşırды ve Arabella'nın burnu aktı. August, CDC'yi aramadan ya da kızlara veba bulaştırdığı için kolej kreşinin peşine polisleri takmadan önce Lucas'la konuşmak zorunda kaldı."

Beş yıl önce biri ona August'un ilk çocukları olacağını söyleseydi, Asa kahkahalarla gülerdi. Ağabeyi içlerinde en sapkın ve ahlaksız olanıydı. Öldürmeyi Asa ya da Avi'den daha çok seviyordu. Dahası, onlara işkence etmeyi de severdi. Hatta bundan zevk alırdı. Ve şimdi, bebekleri vardı. Kocaman yeşil gözleriyle ona bakan, manyak kardeşinin onlara bakacağına güvenen minik insan bebekler.

Ve yaptı da.

Hepsinin vardı. Mulvaney'ler ve Jericho'nun adamları arasında kızların emrinde gerçek bir ordu vardı. Bir orduya ihtiyaçları olduğundan değil. Altı aydan daha kısa bir süredir bu gezegendeydiler ve şimdiden Ağustos'un peşinden gittiklerini kanıtlamışlardı. Kardeşinin ürkütücü yüksek IQ'suna sahip bebekleri düşünmek bile korkunç bir ihtimaldi. Yine de aile aileydi ve Asa küçük sümüklü muslukları canı pahasına koruyacaktı.

"Bütün bebekler doğuştan damlatmaz mı? Lucas bu küçük kasık cinlerinde gerçekten bir sorun olup olmadığını psişik olarak anlayamaz mı?"

Jericho omuz silkti. "Bebekler korkutucudur, dostum. Ve bu bebekler sadece birkaç aylık."

"Evet, onlar bir medyum ve bir seri katil tarafından büyütülen bebekler," diye hatırlattı Asa, aklına bir şey gelince gözleri büyüdü. "Oh, Tanrım. Ve seri katil de mantığın sesi."

Jericho sırttı. "Ona böyle hitap etmenden nefret ettiğini biliyorsun."

Asa gözlerini devirdi. "Evet, kardeşlerimin evcilleşmesinden nefret ediyorum."

Jericho bir kolunu daha çıkarıp çantaya attı ve Asa'ya sırttı. "Evcilleştirilmiş mi?"

Asa başını salladı. "Evet, Noah Adam'ı neredeyse kısırlaştırdı. Lanet bir köpekleri var. Bir köpek Noah'a gerçek bir insandan daha iyi davranır. Atticus senin o aptal kedine kafayı takmış durumda-"

Jericho baltayı ona doğrulttu. "O kedi onun. Yüzde yüz onun. Eve her geldiğimde, o tüylü küçük bok artık lanet yastığının üzerinde uyuyor."

Asa, sanki Jericho içeri girmemiş gibi konuşmasına devam etti. "Ve şimdi, August ve Lucas *kelimenin tam anlamıyla* ürüyorlar."

"Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?" Asa sinirli bir şekilde tekrarladı. "Yakında babamın aklına fikirler gelecek. Hepimizin eş bulmasını isteyecek, böylece bizi test etmek ve incelemek için yeni yollar bulabilecek. Ve eğer bu olursa, boku yeriz. Tatiller kan gölüne döner."

Jericho baltasını muşambanın üzerine bıraktı, sonra tezgâha yaslandı. "Sikilmekten bahsetmişken... bunu sana sevgilin mi verdi?"

Asa uzanıp şişmiş burnuna dokundu ve yüzünü buruşturdu. Evet, oraya gitmiyordu.

"Hayır. Felix nerede?" diye sordu. "Neden burada değil?"

Jericho ona sert bir bakış attı, sanki konuyu değiştirmesinin bir nedeni olduğunu biliyordu ama daha fazla araştırması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Felix bu durumda hiç yardımcı olamazdı. Jericho'nun kardeşi alıngan ve ölümcül olsa da, aynı zamanda narinliğin de tanımıydı.

Asa Zane hakkında konuşmak . O gittiğinden beri karşılaşmalarıyla ilgili düşünceleri aklından çıkmıyor, bu da bazı garip ereksiyonlara neden oluyordu. Hayvansallığın tanımı buydu. Onun peşinden koşmak, onu yere yatırmak, onu becerirken, yetiştirirken, sahiplenirken onu tutmak. Onun ödülü. Tutsağı. Esiri.

Sikeyim.

Asa onun içindeyken Zane'in çıkardığı sesler, vücudunun sıcaklığı, yalvarması, nefes nefese kalması, daha sert olmasını istemesi. Tanrım, o kadar mükemmeldi ki. Çok sıcaktı. Çok sıkı. Asa'nın aletini o kadar çok sevmişt ki onu lanet olası bir kaplan gibi parçalamıştı.

"Ne demek istiyorsun? Kardeşim senin ikizinle birlikte," dedi Jericho ve Asa'nın düşüncelerini Zane'den uzaklaştırdı.

Asa salınımının ortasında durakladı. "Ama ikizim kardeşimle birlikte."

Jericho sırtıttı. "Evet, biliyorum. Avi, Felix'in orada olması gerektiği konusunda ısrar etti.

İşle ilgili herhangi bir acil durum ortaya çıkarsa diye."

Asa ona göz kırptı. "Kardeşim bir moda tasarımcısı. Acil moda durumu nedir?"

Jericho önlerindeki cesede baktı. "Bu adam derdim ama nedense kardeşinin aklından geçenin bu olduğunu sanmıyorum."

Asa başını salladı. "Siktir, dostum. Avi ve Felix'in... bilirsin-"

Jericho elini kaldırarak onun sözünü kesti. "Felix Avi'den nefret ediyor. Gece gündüz bunu duyuyorum. 'Avi bir toplantı için bana bir düzine latte taşıttı ve sonra toplantıyı iptal etti. Avi iş telefonumu eve götürmemi istedi.

Çünkü 'moda asla uyumaz'. Avi, eski bir fotoğraf çekimi için kadife eşofmanımın kışına payetler diktirdi ve manikürümü mahvetti."

Bu Asa'ya pek şikâyet ediyormuş gibi gelmedi. "Ama hâlâ orada. Sana söylüyorum, bu onlar için bir tür berbat ön sevişme. Felix ne zaman Avi'ye kendini kaybetse, saatlerce gülümsemeyi bırakmıyor. Sanki şaplak bankası malzemesi gibi."

Jericho yüzünü buruşturdu. "Tamam, kardeşinin benimkini düşünerek otuz bir çektiğini bilmek istemiyorum."

Asa gülerek, "Bu sadece biyolojik, dostum," diye alay etti.

Jericho ona ters ters baktı. "Ciddiyim. Babanın aklından neler geçebileceğinden bahsetmemi istemiyorsan kapa eneni."

Asa omuz silkti. "Bu konuda kocan gibi dramatik davranmayacağım. Babamın sikini kime soktuğu onu ilgilendirir."

"Senin soyadını taşıyan birine aletini sokuyor olsa bile mi?" Jericho karşı ıktı.

Asa elini salladı ve bir şişe su almak için baltasını Jericho'nunkinin yanına, muşambanın üzerine bıraktı. "Kan bağı yok ve babam onu rastgele evlat edindiğinde Aiden neredeyse bir yetişkindi. Dürüst olmak gerekirse, kan bağı olsa bile umurumda olmazdı. Ben bir psikopatım. Biz katil bir aileyiz. Ensest bizim için ahlaki bir yüce-"

Jericho kaşlarını çattı, parmağını kaldırarak Asa'nın sözünü kesti. da duymuştu. Çok zayıftı, mutfak penceresinin altındaki çakılların ıtırdama sesiydi, sanki biri ayağını kaybetmiş gibiydi. Jericho tezgahdan Glock'unu kaptı ve kapıdan dışarı fırladı.

Asa takip etmedi, sadece suyunun kapağını açtı ve kana kana içti. Jericho'nun yardımına ihtiyacı yoktu. Keskin bir çığlık attı ve sonra Jericho, "Benimle kavgaya etmeyi bırak." dedi.

"Göğüs kafesimde silahın var, pislik herif," diye karşılık verdi bir adam. Asa'nın midesi çalkalandı. Bu sesi tanıyordu.

Jericho, "Orada bir kurşun yemek üzeresin," diye karşılık verdi ve Zane'i kabin kapısından iterek motorcu adamın yanına yığılmasına neden oldu.

Zane ayağa kalkmaya çalıştı ama Jericho silahı kafasına doğrulttu. "Yerde kal."

Zane dizlerinin üzerinde kaldı, ellerini havaya kaldırdı. Tanrım, dizlerinin üzerinde çok iyi görünüyordu. Asa da ağzını kullanmalıydı. Eminim onun sikini ağzına alırken sesi çok ateşli çıkardı. Asa'nın aleti fermuarının arkasında sertleşti. Oof, evet. Zamanı değil.

"Sen de kimsin lan?" Jericho sordu. Zane Asa'nın gözlerinin içine baktı. "Ona sor."

Jericho kaşlarını çatarak Asa'ya baktı. "Bu adamı tanıyor musun?"

Asa Jericho'yu görmezden gelerek parçaları birleştirmeye çalışan Zane'i inceledi. "Aramızda gerçekten kimseyi tanıyan var mı?"

"Asa." Jericho onun adını bir uyarı gibi söyledi.

"İyi. O sadece bir saat önce benim katımda sevişen nefret ettiğim bir adam." "Vay canına," dedi Zane. "Gururum okşandı."

"Beni takip mi ettin? Beni nasıl takip edebilirsin ki? Kıyafet değiştirmek için vaktin vardı. Arabamda takip cihazı yok çünkü garajda bıraktım."

Zane burnundan bir nefes çekti, yüz ifadesi sanki yaralı taraf kendisiymiş gibi. "Seni takip etmedim. Lanet olası yeri yapışkanlı bir nota yazmışsın."

Jericho'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ciddi misin dostum?"

"Beni öldüremezsin. Tüm konuşmanızı canlı yayınladım. Bahse girerim polisler tüm boktan aileni tutuklamak için çoktan yola çıkmıştır," diye tükürdü Zane, sanki gerçekten bir süper kötüymüş gibi Asa'ya kaşlarını çatarak.

Asa ve Jericho gözlerini devirdi.

"Hayır, yapmadın. Bu kulübe ölü bir bölgede. Yine de iyi denemeydi," dedi Asa.

Zane'in omuzları çökmüş, yenilmişti. Asa daha fazla histriyonik olacağını düşünebilirdi. Katil bir aileden gelen bir adamla yattığını öğrenmek hayatını değiştirecek bir haber gibi görünüyordu.

Ama Zane şaşırmış görünmüyordu. İğrenmiş. Öfkeli. Ama şok olmamıştı.

Asa onun önünde yere çöktü. "Bu yüzden mi benimle eve geldin, Lois Lane? Aileme ulaşmak için beni kullanmayı mı umuyordun?"

Zane Asa'yla alay etti. "Neden şikâyet anlamıyorum. Önce beni kullanmana izin verdim. Eğer beni öldürecekse, yap gitsin. Tercihen o adamı doğrarken kullandığın baltayla değil."

Asa'nın dudakları yarım kalmış bir gülümsemeyle seğirdi. Zane ölümle karşı karşıya kaldığında, Asa onu kapıya sıkıştırdığında olduğundan çok daha rahattı. Bu ilginçti. "Kahretsin, bu çok soğuk, Lois Lane. Belki de psikopat olan sensin."

Zane, sevimli olmaması gereken ama bir şekilde sevimli olan bir bakışla çenesini öne itti. "Ben bir suç muhabiriyim. Sence bu benim ilk cesedim mi?"

"Bir suç muhabirini mi becerdin?" Jericho bağırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Baban ikimizi de öldürecek." Asa,

"Bunu ben halledeceğim," dedi.

"Nasıl icabına bakacaksın?" Jericho sordu. "Ne kadar duyduğunu biliyor musun?"

Asa'nın öfkesi alevlendi ve kendisine mi yoksa onu bu duruma soktuğu için Zane'e mi daha çok kızdığından emin olamadı. "Ben hallederim dedim," diye tersledi.

Asa çantasına gitti ve koli bandını çıkarıp Jericho'ya fırlattı. "Bağla onu. El ve ayak bileklerini."

Jericho içini çekti, hâlâ öfkeliydi ama Zane'i yere itti ve kollarını arkasından çekebilmek için kalçalarının üzerine oturdu. Asa kısa bir süre önce onu bu pozisyona getirmişti. Bilekleri bağlandıktan sonra Jericho onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve ayak bileklerini bağladı.

"Öldür beni artık," diye mırıldandı Zane.

Jericho'nun gözleri, Zane'in yaklaşan ölümüne karşı takındığı kayıtsız tavır karşısında kocaman oldu. "İntihar düşünceleri bir yana, haksız değil. Yapılacak en güvenli hareket kafasına bir kurşun sıkmak ve onu o herifle birlikte göle atmak."

Asa ona inanamayarak baktı. "Masum bir adamı öldürürsek babamın ikimize de ne yapacağını biliyor musun? Onun peşinden kendimizi de atabiliriz. Kuralları çiğneyemeyiz. Affedilemez tek kural bu."

"Ne kadar da Harry Potter'cısın," diye mırıldandı Zane.

Asa bakışlarını Zane'e çevirdi. "Kes sesini, Lois Lane. Kimse seninle konuşmuyor."

"Eğer beni iyi adamlar olduğunuza ve her şeyi yanlış anladığıma ikna etmeye çalışıyorsanız, bu işe yaramayacak. Son yirmi dakikamı, on farklı suçtan bahsederken bu adamı parçalara ayırmanı izleyerek geçirdim. Sen-"

Asa şok tabancasını tezgâhtan aldı ve Zane'in göğsüne sapladı. Beş dakika içinde ikinci kez ayaklarının dibine yığılmadan önce söyleyeceği her şey karmakarışık oldu. Bu beklenmedik bir şeydi. Kim şok tabancasıyla bayılır ki? Zane'in kalp rahatsızlığı mı vardı? Neden umursuyordu ? Yanına çömeldi ve iki parmağını nabzına bastırdı, güven verici bir gümbürtü hissedince rahatladı.

"Bunu nasıl düzelteceksin?" Jericho tekrar sordu.

"Onu minibüsün arkasına koymama yardım et."

"Peki ya o?" Jericho başparmağını ceset parçaları yığınının doğru sallayarak sordu.

"Parçalar şu anda el arabasına sığdırabileceğimiz kadar küçük. Onu göle götüreceğiz ve temizliğin geri kalanını oradan halledebilirsiniz, değil mi?"

Jericho ona sert bir bakış attı ama sonunda başını salladı. "Evet, evet. Evet, bunu yapabilirim."

"Tamam, güzel. Ve ne yaparsan yap, babama söyleme."



"Bana şok verdin!"

Asa bakışlarını kucagındaki kitaptan yukarı doğru kaydırdı. "Günaydın, günışığı," dedi, sesi sahte bir neşeyle doluydu. "Endişelenmeye başlamıştım. Çoğu insan şok tabancası yüzünden bayılmaz, biliyorsun."

"Özür dilemem mi gerekiyor?" Zane tersledi, içinde bulunduğu durumu anlamaya çalışırken başı dönüyordu. "Hangi cehennemdeyim ben?"

Asa bunun sindirilmesi gereken çok şey olduğunu düşündü. Boş küvetinde giyinik bir şekilde uzandığı kendine baktı. "Benim banyom. Yani, banyolarımdan biri. Hangisi olduğunu tahmin etmeyi size bırakıyorum."

"Beni öylece kaçıramazsın. İnsanlar fark eder."

Asa küvetten çıkıp kenara oturmadan önce kitaptaki sayfasını sakladı. "Sana karşı çok dürüst olacağım. Seni daha yeni becermemiş olsaydım, kayınbiraderimin kafana bir kurşun sıkmasına izin verirdim ve babamın bunu asla öğrenmemesini sağlardım. Ama bıraktığın pençe izleri hâlâ kanarken bu pek de centilmence görünmedi."

Zane'in gözleri büyüdü, güzel yüzü öfkeden neredeyse morarmıştı. "Sen delisin."

Asa itiraf etmeliydi ki bu filmdeki kavgayı çok sevmişti. Ayrıca onu pembe kelepçelerle kalorifer peteğine zincirlenmiş halde görmeyi de eğlenceli buluyordu. "Sopalar ve taşlar, şeker pantolon. Sopalar ve taşlar. Ben de senin için aynısını söyleyebilirim."

"Özür dilerim. Bu senaryoda deli olan nasıl ben oluyorum?"

"Bir yabancıyla eve gittin. Çok tehlikeli bir oyun oynadın. Beni prezervatifsiz siktin. Bu oldukça çılgınca."

"Beni sen kaçırdın," diye tersledi Zane.

Asa kollarını göğsünde kavuşturarak başını öne eğdi. "Bunun nasıl sonuçlanacağını gördün, Lois Lane?"

"Şansım yaver giderse babanızın kirli çamaşırlarını ortaya çıkarabilirim diye düşünmüştüm. Hepinizin bir avuç lanet olası seri katil olduğunuzu öğrenmeyi beklemiyordum," diye tersledi Zane, göğsü kabarak.

"Aynen öyle. Beni kullandın, şekerim. Benimle sahte bahanelerle seks yaptın.

Peki, buradaki gerçek yaralı taraf kim?"

"Ben!" Zane, bağlara karşı mücadele ederken inanamayarak hırladı.

Asa atıştırmakta olduğu kajuları kaptı, birini havaya fırlattı ve ağzına attı.

"Kendine bunu söylemeye devam et, Lois Lane."

Zane ona ters ters baktı ama bakışları kajulara takılıp kaldı. Zane en son ne zaman yemek yemişti? "Aç mısın?"

Zane gözlerini ona dikti. "Siktir git."

Asa yaklaştı ve onun yanına çömeldi. "Yani, eğer istersen ben de varım. Yatakta gerçek bir yaban kedisisin." Ellerini pençe şeklinde kıvırdı. "Ya da yerde, sanırım."

Zane'in çizmeli ayağı Asa'yı tam diyaframından yakalayarak banyo kapısına doğru itti. Havanın ciğerlerine geri dönmesi biraz zaman aldı. Yine de sırtıttı. "Burada karışık sinyaller alıyorum. Seni tekrar becermemi istemediğini mi söylüyorsun?"

"Bir kaktüsü becermeyi tercih ederim," dedi Zane, sesi asıktı.

Asa'nın içinde bir şeyler ısındı, dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Yalan söylüyorsun." Tekrar ilerledi, bu kez Zane'in dizlerinin üzerine oturdu, böylece onları bir silah olarak kullanamayacaktı. "Sorun ne? Benimle seks yapmak hoşuna mı gitti? Bu yüzden mi bu kadar kırgınsın? İçinde bir katil olmasını sevdiğin için mi? Bahse girerim bir parçam hâlâ içinde."

Asa öne doğru eğildi, Zane'in dudaklarının kenarını yaladı, dudaklar onun dudaklarının altında açılıp dilini içeri kaydırduğında memnun bir ses çıkardı. Kahretsin, onu öpmeyi seviyordu. Keskin bir acı duydu, ardından bakırın tadı ağzına doldu. Zane'e sert bir bakış atmak için arkasına yaslandı ama dudaklarına bulaşan kırmızıyı görünce bakışları söndü. "Kahretsin, benim kanımla çok güzel görünüyorsun."

Zane bir kez daha kelepçelerinin gücünü test ederek, "Beni bu kelepçelerden kurtarırsan seve seve içinde yıkanırım, seni psikopat," diye hırladı.

Kelepçeler süslü görünebilirdi ama polis kelepçesiydi. Asa izin verene kadar Zane hiçbir yere gitmiyordu.

"Hayır, sanırım seni şimdilik olduğun gibi bırakacağım. Ama uslu bir çocuk olursan, bunlardan biraz almana izin veririm." Kajuları tıkırdattı. "Ama beni ısırırsan aç kalırsın."

Zane burun deliklerinden bir nefes çekti. "Her neyse," diye mırıldandı sonunda, itaatkâr bir şekilde ağzını açarak.

Kahretsin.

Kovboylar tayları kırdıklarında böyle mi hissediyorlardı? Zane'i kırmak, Asa'nın kanının biraz daha hızlı pompalanmasına neden olan bir ihtimaldi. Böyle bir heyecanı hissetmeyeli ne kadar olmuştu?

Kaptan birkaç tuzlu kaju fıstığı çıkardı ve her birini yavaşça ona yedirdi. Ardından su şişesini açtı, Zane'in dudaklarına götürmeden önce mührü kırdığını görmesine izin verdi ve her yutkunuşta boğazının kasılmasını izledi. Şişeyi boşalttığı anda Asa gülümseyerek Zane'in dudaklarındaki bir damlayı sildi. "İşte oldu. O kadar da kötü değildi. Değil mi şekerim?"

Zane ona hançer fırlatmaya devam etti ama sesi ihtiyatlıydı. "Beni sonsuza kadar burada tutamazsın. İnsanlar fark edecektir."

Asa ona sabırlı bir gülümseme verdi. "Seni sonsuza kadar burada tutmayı planlamıyorum, sadece Mulvaney'lerin sana karşı olmasındansa seninle birlikte olmasının daha iyi olacağına seni ikna edene kadar."

"İyi şanslar. Beni bıraktığın an, dünyaya senden ve kardeşlerinden bahsedeceğim ve hücrene asman için sana ödüllü hikayemin bir kopyasını göndereceğim, seni lanet olası pislik."

Asa yaklaşarak Zane'in bir tutam saçını yüzünden itti. "Umarım fikrini değiştirirsin. Beyninin içini çok daha fazla seviyorum."

"Siktir git."

Asa sıırttı. "Kendini bana sunmaya devam edersen ciddi olduğunu düşüneceğim." Zane bağlarına yaslandı, aniden dakikalar öncesine göre çok daha kırılğan görünüyordu. "Bir saat içinde döneceğim, tuvalete gitmen gerekirse diye."

Asa kapıyı kapatırken, "Tuvaleti senin önünde kullanmayacağım," diye seslendi.

Asa cevap vermedi, sadece kapıyı arkasından kapatırken kıkırdadı.

Telefonunun -gerçek telefonunun- çaldığını ve ekranda babasının resminin yanıp söndüğünü fark ettiğinde kahkahası kesildi. *Lanet*. Jericho onu bu kadar çabuk mu ispiyonlamıştı? Hırsızlar ya da katiller arasında onur diye bir şey yoktu. Her neyse. Lanet olsun.

Zil sesi kesilene kadar telefona baktı, sonra yatağa yığıldı ve ekranda bir mesaj belirdi. **Beni görmezden gelme. Bunu bütün gece yapabilirim.**

Kahretsin.

Telefon tekrar çalmaya başladığında , sonra sesini neşeli tutarak telefonu açtı. "Hey, babalık. Neler oluyor?"

Thomas tereddüt etti. "Neyin var senin? Neden sesin böyle çıkıyor?"

"Ne gibi?" Asa, sesi bir oktav daha yükselirken yüzünü buruşturarak sordu.

Thomas alay etti. "Sanki on yaşındaymışsın da Kenny Baker'la dolabında ne yaptığınız konusunda seni yalan söylerken yakalamışım gibi."

Asa sırtıttı. Bunu unutmuştu. "Sebebi yok. Sadece ödül yemeğine gelmediğim için bana bağırmanı bekliyorum."

"Bu konuda sana bağırmayacağım," dedi Thomas çok daha kötü bir şey olacağını ima eden bir sesle. "Ama bana bir iyilik yapacaksın."

"Ne tür bir iyilik?" Asa şüpheyile sordu.

"Benim için bir şeyi araştırmanı istiyorum," dedi Thomas.

Asa kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun... araştırmak mı?"

"Yani, bir arkadaşım benden bir şeyi araştırmamı istedi." Arkadaş, her zaman müfredat dışı faaliyetler hakkında bilgi sahibi olan bir kişiyi ima eden o tonda söyledi. "Bir çeşit gizem."

Asa kaşlarını çattı. "Ben suçları çözmem baba. Ben sadece pisliği temizlerim." "Sana ne dersem onu Asa," dedi Thomas sertçe. "Biliyorum. Avi Aiden'la birlikte olduğu için böyle davranıyorsun ama bir yetişkin gibi davranmanı istiyorum."

*Bir yetişkin babasından emir almaz.* Ama Asa bunu söylemedi. "Bu gizem de ne?"

Thomas rahatlamış bir sesle içini çekti. "Son iki ay içinde üniversitede beş intihar vakası yaşandı."

Thomas göremese de Asa başını iki yana salladı. "Evet, ne olmuş? İntiharlar genellikle zincirleme bir reaksiyonu tetikler. Bunun kimse için bir sır olduğunu sanmıyorum."

Thomas'ın sesi tekrar sertleşti. "Bu sadece bir parçası. Beş yıl önce de böyle olmuştu. İki ay içinde beş intihar. Sonra hiçbir şey olmadı."

Bu Asa'nın ilgisini biraz daha çekti. "Tamam, daha tuhaf ama hiçbir şeyin kanıtı sayılmaz."

"Bu çocuklar 'risk altında' olarak görülmüyordu. Popülerlerdi, notları iyiydi. Ebeveynler bu durum karşısında sarsılmış durumda ve bazıları çocuklarını okuldan alıyor."

"Düşük riskli çocuklar hala kendi başlarına, baba."

Thomas, "Kampüste öğrencilerin bir oyun oynadığına dair söylentiler dolaşıyordu," dedi.

Asa kaşlarını çatı. "Ödülün ölüm olduğu bir oyun mu?" "Ben de bunu *öğrenmeni* istiyorum, Asa."

"Neden Calliope değil de ben?"

"Çünkü bir: Calliope bir bilgisayar ekranının arkasından ancak bu kadarını yapabilir ve iki: gidip biriyle yatabilmek için bana doğrudan itaatsizlik etmedi." Bunu nereden bilebilirdi ki? Sanki Asa'nın aklından geçenleri okuyabiliyormuş gibi, "Asla unutma, her yerde casuslarım var. *Her yerde*. Elimdeki bilgileri sana mesaj atacağım. Ne bulursan bana haber ver. Ya Asa?"

"Öyle mi?"

"Sakın bunu kardeşlerinden birinin üzerine yıkmaya kalkma."

Asa kapalı banyo kapısına baktı. Kardeşlerinin hiçbirinde ihtiyaç duyabileceği herhangi bir bilgi yoktu. "Evet, tamam baba. Ne bulursam sana haber veririm."

# FIVE

## ZANE

Zane'in tüm vücudu sanki tüm kaslarını aynı anda çalıştırmış gibi ağrıyordu. Şok tabancasının sonucuydu şüphesiz.

*Ya da sapıkça seks, seni lanet sapık.*

Zane nefes nefese kaldı. "Ya da bu," diye mırıldandı, zincirleri Dickens romanındaki bir hayalet gibi salladı, omuzları itiraz ederken yüzünü buruşturdu. En çok onlar acıyordu. Bunun için kelepçeleri suçladı. Tanrım. Kelepçeler. Kelepçe takıyordu. Çünkü Asa onu lanet bir radyatöre kelepçelemişti. Çünkü o bir katildi ve Zane de bir sakardı. Bu gelmiş geçmiş en kötü randevu olmalıydı.

*Yedek bir planınız olmadığında böyle olur.*

"Siktir git," diye homurdandı Zane, tüm ağırlığıyla bağlara yaslanırken sesi , vücut ağırlığının bağları gevşetmesini umuyordu. Kelepçeler sıkıca tutunduğunda Zane kendini kaybetti ve bilekleri acıyana kadar kollarını inatçı metale doğru salladı. "Bu saçmalık!" diye bağırdı duvara yaslanmadan önce.

*Bu işe yaramaz ve çocukçaydı.*

"Cidden, siktir git."

*Ben senin kafanın içindeyim, pislik.*

Zane, ölen kardeşinin sesini bastırmaya çalışarak yüksek sesle ve detone bir şekilde şarkı söylemeye başladı. İçindeki küçük bir parça onun da

Asa'nın da canını sıkıyordu. Her neredeyse. Büyük malikanesine geri mi dönmüşlerdi? Onu başka bir yere mi götürmüştü? Kimsenin onu bulamayacağı uzakta gizli bir yere mi?

Gözlerini kapattı. Sakinleşmesi gerekiyordu. Sadece beklemesi gerekiyordu. Blake mesajını alacak ve ormandaki o Allah'ın belası korku evine gidecekti ve eninde sonunda polisler onu bulacaktı. Ve sonra onlara çektiği videoyu gösterebilirdi. Bu konuda yalan söylememiştir. Elinde Asa ve diğer adam Jericho'nun bir cesedi rahatça parçalara ayırırken bir avuç cinayeti itiraf ettikleri bir video vardı. Dünyada video kanıtına karşı koyabilecek bir avukat yoktu.

Zane kulübeye gitmeden önce Blake'e koordinatları mesaj atmıştı. Sabaha kadar ondan haber alamazsa polisleri göndermesini söylemişti. O zamanlar bu çok abartılı görünmüştü. Hatta gülünçtü. Şimdi ise Blake'in ona ne olduğunu anlaması için yeterli değildi.

Blake'i kendisiyle buluşmaya çağırmayı düşünmüştü ama Blake onu gitmekten vazgeçirir, daha az riskli olan başka bir zamanda mekânı kontrol etmesini tavsiye ederdi. Ona pervasızca davrandığını söylerdi.

*Ve eğer dinlemiş olsaydın, tek gecelik ilişkin tarafından radyatöre zincirlenmiş olmazdın.*

*Mulvaney ailesinin bir grup vücut hackleyen deli olduğunu da öğrenemezdim.*

Vay anasını. Bunun olduğuna inanamıyordu. Bu ona kesinlikle ödül kazandıracaktı. Tüm gazetecilik ödüllerini. Eğer yaşarsa. Tanrım, gerçekten yaşamasını umuyordu. Bunu hak etmişti. Lanet olsun. Eğer ölürse, ailesi çok kızacaktı. İki ölü çocuk. Ne kadar utanç verici. Annesi yeni bir arkadaş grubu bulmak ve hiç çocuğu olmamış gibi davranmak zorunda kalacaktı. Belki böylesi daha iyiydi.

Kapı açıldı ve Asa içeri girdi.

"Mesanem iyi," diye terslendi Zane, Asa'ya doğru düzgün bir bakış bile atamayacak kadar yorgundu.

Zane'e sırtıttı ve onu baştan aşağı süzdü. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama bu yüzden burada değilim."

Zane bok gibi görünmek zorundaydı. Arabada kıyafetlerini değiştirmiş, kot pantolon ve lise bando günlerinden kalma soluk bir tişört giymişti. Arkada her zaman temel ihtiyaçlarının olduğu bir çanta bulundururdu. Magazin gazeteleri için çalışmak her zaman hazır olmak demekti. Eğer birisi hikayenizin üzerine atlarsa

bir kariyeri kalmamıştı. Yine de temizlenecek zamanı olmamıştı. Saçları terden kıvrırcıklaşmıştı ve kıyafetleri kadar kir içinde olduğundan emindi.

Asa kışına ve kalçalarına yapışan bir kot pantolon ve hayal gücüne çok az şey bırakan bir gömlek giymişti. Doğru hareket ettiğinde Zane bir parça teni ve kalçalarının derin kıvrımlarını görebiliyordu. Saçları ıslaktı ve ayakları çıplaktı. Kimse bu kadar güzel görünmemeliydi. Bu gerçekten adil değildi.

"Peki, neden buradasın? Fikrini mi değiştirdin? Beni öldürmek için mi buradasın?" diye sordu ihtiyatla.

Asa uzun bir süre onu inceledi, sonra daha önce yaptığı gibi küvetin kenarına oturup kollarını göğsünde kavuşturdu. "Görünüşe göre bir dedektife ihtiyacım var. Ve sen bu işe tam olarak uymasan da, muhtemelen benden çok daha niteliklisin."

Zane ona göz kırptı. "Ciddi olamazsın."

Asa onun alanına doluştu ve Zane bir anlığına Asa'nın onu tekrar öpeceğinden emin oldu. Midesi gergin bir şekilde çırpındı. Ama aslında kelepçelerini açıyordu.

"Elbette yapabilirim. Hatta çok ciddiylim. Ne yaptığımı gördün mü?" diye sordu, kendi kötü şakasını kabul ederek.

Asa kıpırdamadı, sadece Zane'in bileklerini avuçlarının arasına aldı ve kanı parmaklarına geri verdi. Zane inleme isteğiyle savaştı. Her şey acıyordu ama Asa'nın elleri iyi acıtıyordu, bir çürüğün üzerine bastırmanın verdiği garip tatmin gibi. Ve içi de dışı da yara bere içindeydi.

*Evet, Asa yüzünden.*

Zane ellerini çekti ve küvete dönmeyip sırtını kapıya dayayarak onun karşısında yere oturan Asa'dan bir sırtıma daha kazandı. Zane yüzünü buruşturarak omuzlarını yuvarladı. Daha birkaç saat önce kendisini evin içinde avlmasına izin verdiği adamın bu olduğuna inanamıyordu. Birkaç saat önce miydi yoksa daha fazla zaman mı geçmişti? O bile bilmiyordu. "Hayır, teşekkürler. Şansımı deneyeceğim."

Asa kıkırdadı. "Daha teklifimi bile duymadın."

Zane alay etti. "Seni en son dinlediğimde kendimi oyun odanda yüzüstü bulmuştum."

Asa'nın karşılık veren sırtışı müstehcendi. "Evet, öyle yaptın. Ama henüz o anı şeridine girmeyelim." Ona şöyle bir baktı. "Dikkatim dağılabilir."

Zane alay etti. "Gerçekten bir daha bana dokunmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Asa'nın yüzündeki gülümseme kayboldu, açlığı Zane'in ağzının kurumasına neden oldu. "Şekerim, eğer istediğim buysa, yirmi dakikadan kısa bir süre içinde seni dizlerinin üzerine çöktürüp sikim için yalvartabilirim. Ama önce anlaşmamız hakkında konuşalım. Ve senin seçeneksizliğini."

Zane Asa'ya kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Düşündüğünden daha fazla seçeneğim var. Oraya gitmeden önce arkadaşşıma kulübenizin koordinatlarını gönderdim. Şimdiye kadar polisler muhtemelen oraya üşüşmüştür."

Bunun Asa'yı ürkütebileceğini düşünmüştü ama o sadece el salladı. "Belki yaptın, belki yapmadın, ama ailem yaptığımız işte son derece iyidir ve birileri oraya geri dönene kadar kayınbiraderim orayı yerlerde yemek yenecek kadar temizlemiş olacak. Ailemin yasal olarak sahip olduğu küçük bir av kulübesinden başka bir şey bulamayacaklar." Her neyse. Video hâlâ Zane'deydi. "Ve eğer orada oturup çektiğin videoyu onlara gösterebileceğini düşünüyorsan, buluta göndermiş olabileceğin her şey gibi o da çoktan gitti. Para harika bir IT departmanı satın alır."

Lanet olsun. Dudağı kendinden ve Asa'dan iğrenerek kıvrıldı. Başka uygun bir teklif düşünmeye çalışarak beynini zorladı. Blake'in başına kötü bir şey geldiğine polisi ikna etmesi ne kadar sürerdi? Onu yakalamak ne kadar sürerdi? Blake hangi Mulvaney ile ayrıldığını bile bilmiyordu.

"Teklifiniz nedir?" diye mırıldandı sonunda.

Asa bacaklarını açtı, kalçaları , çıplak ayakları şimdi Zane'in bacaklarının arasına girmişti. "Bu iyi bir şey. Bence hoşuna gidecek. Hak ettiğinden çok daha cömert."

Zane gözlerini devirdi. "Devam edin."

Asa'nın ayağı dikkat dağıtıcı bir şekilde Zane'in üst baldırına yakındı. Asa'nın sözlerine konsantre olmak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Sen ve ben ailem için cevaplar bulmak için birlikte çalışıyoruz. Karşılığında, ben ve ailem hakkında istediğin her soruya cevap vereceğim. Birlikte geçireceğimiz zamanın sonunda, ailemin zarardan çok fayda sağladığına seni ikna edemezsem, gitmene izin veririm ve sen de dünyayı hepimizin bir grup psikopat katil olduğuna ikna etmeye çalışabilirsin."

"Siz bir avuç psikopat katilsiniz," dedi Zane bıkkın bir ifadeyle.

Asa bunu neden anlamadı?

"Biz kötü adamları öldürürüz. Ve kadınları," diye ekledi aceleyle. "Bizler fırsat eşitliğine sahip kanunsuzlarız."

"Sen kafayı yemişsin." Sözlerinin arkasında sıcaklık yoktu, sadece garip bir huşu duygusu vardı.

"Ben de öyle duydum."

Zane, Asa'nın bu anlaşmada ciddi olabileceği fikrini reddederek başını salladı. "Evet, doğru. Aileni havaya uçurmama izin vereceğine inanmam gerekiyor."

"Evet."

Zane homurdandı. "Daha evime bile kafama bir kurşun yiyeceğim."

Asa bir kez daha Zane'in alanına girene kadar sürünerek yaklaştı, bu kez onun yayvan dizlerinin arasına diz çöktü. "Gözlerimin içine bak ve yalan söylediğimi söyle," dedi Asa.

Zane'in bakışları hiç tereddüt etmeden onunkilere kaydı, Asa'nın emrine ne kadar kolay boyun eğdiğini fark edince yüzü kızardı. O da bunu görmüştü ama belli ki bundan bahsetmeyecek kadar akıllıydı.

Zane bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Asa'ya inanıyordu. Tüm ailesinin geleceğini Zane'in aklını başından alma becerisi üzerine kumar oynayacak kadar yüzde yüz ukalaydı. "Sen delisin," dedi yine.

"Bunun nesi seni şaşırttı?" Asa gerçekten meraklı bir ses tonuyla sordu.

Hepsini. Zane, Asa' o cesedi parçalara ayırdığını görmüş, öldürmekten bahsettiğini dinlemişti ama bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmemişti. Çok fazla zihin sikişiydi. Bir seri katille yatmıştı. Ya da bir seri katille. Bu nasıl onun hayatı olabilirdi? "Peki sen bundan ne kazanıyorsun?"

Asa başını salladı. "Sana söyledim. Yardım. Babamın bir arkadaşı bir sorunla ilgili yardımını istedi. Babam da işi benim kucağıma bıraktı. Ben suçları çözmem ya da araştırma yapmam. Lucas ve Noah araştırmacıdır. Babam yargıç ve jüri. Kardeşlerim ve ben sadece infazcıyız. Ama babam bir noktaya değinmeye çalışıyor. Cezalandırılıyorum. Ama aynı zamanda inceleniyorum. Kardeşim olmadan nasıl yapacağımı görmek istiyor."

"Kardeşin olmadan mı?" Zane kaşlarını çatarak yineledi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Avi ve ben küçüklüğümüzden beri hiç ayrılmadık. Ayrı kalmayı pek beceremiyoruz," diye itiraf etti Asa.

Zane kaşlarını çatı. Ayrılıkları iyi değil miydi? İşleri vardı. İlişkileri. Hayatları. Zane ikizlerin alışılmadık derecede yakın olduğunu duymuştu, özellikle de tek yumurta ikizlerinin.

İkizlerdi ama hiçbirisi zorla ayrılacak kadar yakın değildi. Bu çok garipti.

*Radyatöre zincirlenmekten daha garip değil. Kapa çeneni.*

Tanrım. Zane de en az Asa kadar deliydi. En azından Avi hayattaydı. Zane günlerini var olmayan bir kardeşle konuşarak geçiriyordu ve daha da kötüsü kardeşi de ona cevap veriyordu. *Donnie Darko*'daki gibi iki metrelik bir tavşanla konuşuyor da olabilirdi.

Zane başını salladı. "Hiç ayrılmadığınızı söyleyemezsin. Siz dünyayı geziyorsunuz, ünlülerle çıkıyorsunuz, havalı işleriniz var. Elbette daha önce de ayrı kaldınız."

Asa hafif bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Bizim hakkımızda çok şey biliyorsun Lois."

"Evet, ben bir gazeteciyim." . "Soruya cevap ver."

Asa içini çekti, elleri yanlarına düştü, parmak uçları Zane'in jean giymiş kalçalarını okşadı. "Geceleri kendi evlerimizde geçirdik. Ama her zaman ertesi gün birbirimizi görüyoruz. Ayrı kalmak acı verici. Psikolojik olarak acı verici. Ne kadar uzun süre ayrı kalırsak, zihinsel olarak bir arada kalmamız o kadar zorlaşıyor."

Tanrım. Asa'nın kendini toparlaması buysa, çözüldüğünde neye benziyordu? Zane'in beyni, gökyüzüne yığılmış binlerce cesedin zihninde canlanmasına yardımcı oldu. Bazen kafasının içinde olmaktan nefret ediyordu.

Zane iç çekti. "Nedir bu büyük gizem?"

Asa'nın mavi gözleri zaferle parlıyordu. "Yerel üniversitede beş intihar vakası yaşandı."

Zane'in tepkisi içgüdüsel. Tuvalete doğru koştu, midesinin yetersiz içeriğini kuru bir şekilde kustu, mide kasları geri kalanı kadar ağrıyana kadar öğürdü. Sonunda durduğunda, yüzünün yanında ıslak bir el havlusu belirdi. Ağzını sildi ve sırtını duvara yasladı.

"İyi misin, Lois?" Asa sordu.

Zane ona bakmadı. "Bu bir gizem değil. Bu bir trajedi. Yaygın bir trajedi."

Asa, tepkisini daha fazla araştırmak ister gibi onu inceledi ama sonunda başını salladı. "Aslında ben de öyle dedim. Babam arkadaşının o kadar emin olmadığını söyledi. Görünüşe göre, beş yıl önce beş intihar daha olmuş."

Zane'in tüm vücudu buz gibi kızardı ve bir an için bayılabileceğini düşündü. "Hangi okul?"

"Henley."

Zane başını arkaya eğerek soğuk bez parçasını gözlerine bastırdı. Kardeşi Henley'e gitmemişti. Şehrin karşısındaki özel üniversiteye gitmişti. Ama bu garip bir tesadüf gibi görünüyordu. Kardeşinin ölümü de bir intihar kümesinin parçasıydı. "Bu kişi neden onların intihar olduğunu düşünmüyor?"

"Söylentiler vardı. Düşük riskliydi. Bir oyun hakkında fısıltılar vardı," dedi Asa temkinli bir şekilde.

Bir oyun. Zane şok olmak istiyordu ama bu geceden sonra gerçekten şok edici bir şey yoktu. "Bir internet oyununun ölümcül hale gelmesi ilk kez olmuyor. Başka ne biliyoruz ki?"

"Biz mi?" Asa sordu.

Zane gözlerini devirdi. "Başka ne seçeneğim var ki?"

Asa omuz silkti. "Bu adil. Nereden başlıyoruz?"

Zane bir an için bunu düşündü. Eğer Asa banyodan çıkmasına izin verecekse, Asa'nın anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmediği anlaşılırsa yardım istemek için bolca fırsatı olacaktı. "Babanın arkadaşıyla görüşebilme nedir?"

Asa içini çekerek bir kez daha yaklaştı. "Yok denecek kadar az. Babamın arkadaşları, en azından bilenler, anonim kalmak isterler. En azından babam dışında herkes için. Ama Mulvaney'lere iyilik borcu olan bir arkadaşım var. Henley'de okula gidiyor. Belki onunla başlayabiliriz diye düşündüm."

Zane kaşlarını kaldırdı. "Arkadaşların mı var?"

Asa sırtıttı. "Hayır. Bana iyilik borcu olan arkadaşlarım var. Tam olarak aynı şey değil. Farklı türden, çıkarları olan arkadaşlar. Acele edersek onları işten çıkmadan yakalayabiliriz."

Asa ayağa kalkınca Zane de kalktı. Ayağa kalktıklarında Asa ona ilgiyle baktı. "Duş almak ister misin? Sana uyacak bir şeyim yok ama en azından kokun o kadar güçlü olmaz."

Zane'in gözleri kocaman oldu. "Vay canına. Siktir git. Böyle kokuyorum çünkü ormanda koştum, şok tabancasıyla vuruldum ve sonra bir tuvalette rehin tutuldum."

Asa onu duvara yasladı, yüzünü Zane'in boğazına dayadı ve derin derin içine çekti. "Bu yüzden kokmuyorsun. Demek istediğim,

Evet, ter ve biraz da taze toprak gibi kokuyorsun. Ama bundan daha fazlası. Korku gibi kokuyorsun. Benim gibi, bizim gibi kokuyorsun. Ve inan bana, şikayet etmiyorum. Ama cehennem gibi dikkat dağıtıcı."

Zane'in hain aleti Asa'nın sözleri kadar nefesini teninde hissetmesiyle de sertleşti. Bu sıcak olmamalıydı. Lanet olsun. Bu binlerce farklı nedenden ötürü kötü bir fikirdi. En önemlisi de bir katil olmanın libidosunu bozması gerektiği idi. Asa'nın konuşma şekli, şimdi bildiklerini bildiği için onu iğrendirmeliydi. Dokunuşu onu tiksindirmeliydi.

Asa, Zane'e sanki ona aitmiş gibi, sanki üzerinde hak iddia ediyormuş gibi, sanki tekrar yatağa girmeleri kaçınılmaz bir sonuçmuş gibi dokunmuştu. Bu onu kızdırmalıydı ve biraz da kızdırdı. Ama gerçek şu ki, bundan hoşlanıyordu. Asa gibi birinin tüm dikkatinin üzerinde olması hoşuna gidiyordu. Hayır, Asa gibi birinin değil. Sadece Asa.

Zane annesini ve boktan çocukluğunu suçladı. Seni kaçıran bir adam için azgın olmak normal değildi. Birini öldürmek ve onu becermek istemek normal değildi. Bunların hiçbiri normal değildi. Ama hayır demeyeceğini biliyordu. Asa ne isterse yapacağını biliyordu, en azından şimdilik.

Yine de gözlerinin içine bakabilmek için vücudunu Asa'nın dudaklarından uzaklaştırdı. "Eğer kaçma şansım olursa, bunu değerlendireceğim."

Asa'nın kahkahası düpedüz şeytancaydı. Eliyle Zane'in çenesini kavradı ve bakışları Zane'in dudaklarına kaydı. "Umarım yaparsın, şekerim. Ama eğer seni yakalarsam sana ne yapacağımı unutma."

Her nasılsa, Zane onun hayatını tehdit ettiğini düşünmüyordu.



"Bana şimdiden sessizlik muamelesi mi yapıyorsun, şekerim? Bu geleceğimiz için iyiye işaret değil."

Zane cevap vermedi, sadece Asa'nın siyah SUV'sinin ön camından dışarı bakarak sırtmaya devam etti. Asa onu duş alırken izlemek için ısrar ettiğinden beri sessizdi. Gerçi kaçmaya çalışmıyordu, kolayca kaçabilirdi de. Çıplak ve sabunlu bir Zane'de çok çekici bir şey vardı. Ama doğrusu Asa, o bakmıyorken bir çıkış yolu bulmayacağı konusunda ona güvenmiyordu. Zane'in gururu okşanmalıydı. Asa çoğu insanı aptal bulurdu.

Yine de şaka Asa'daydı. Zane artık ter, seks ve döl kokmuyordu; şimdi Asa'nın sabunu ve şampuanı gibi kokuyordu ve her nasılsa bu çok daha kötüydü. Adam, Asa ve Avi'nin insandan çok hayvan gibi olduklarına dair şaka yapmayı severdi ama haksız da sayılmazdı. Asa gerçekten de temel içgüdülerine güvenmeyi tercih ediyordu. Kibar toplumun tüm gösterişli giysilerini çıkardığında, Asa sadece bir avcıydı ve bir avcının içgüdülerine sahipti.

Bu yüzden suratı asık bir Zane'in karşısında oturmak onu çıldırtıyordu. Yüzünü onun boynuna gömmek, her tarafına sürtünmek, hoşuna gitse de gitmese de onun kendisine ait olduğunu tüm dünyaya duyurmak istiyordu. Ama bu delilikti. Çünkü Zane onun değildi. Zane tamamen yabancıydı. Tamamen yabancı bir cehennem-

Asa'nın ailesini yok etmeye kararlıydı. Bu büyük bir caydırıcı olmalıydı. Ama değildi. Biraz bile değil.

Avi, Zane hakkında ne düşünürdü? O da görecekti miydi? Onu iki kişilik sıcacık inlerine kabul edecek miydi? Dört kişilik bir ine dönüşmesi an meselesiydi. İkizi bunu göremeyebilirdi ama Felix, Avi söz konusu olduğunda kendi bölgesini işaretlemeye başlamıştı bile. Aylardır kardeşini engellemeye çalışıyordu. Asa bunu ona asla söylemeyecekti. Avi'nin her fırsatta alt edilmesini ve bunun farkına bile varmamasını izlemek çok eğlenceliydi.

Ya da en azından öyleydi. Ta ki küçük muhabiri planlarını bozana kadar. "Hadi ama, kızma Lois. Ben sadece eğlence başlamadan seni kaybetmemeye çalışıyordum. Bu konuda meraklı değilmişsin gibi davranma. Bahse girerim hiç cevaplanmamış bir soruyla karşılaşmamışsındır."

Zane öfkeli bakışlarını Asa'ya çevirdi. "Beni duş alırken izledin."

Asa sesini alçaltarak ona şaşkın bir bakış attı. "DNA'larımızı değiş tokuş ettik. Senin içine girdim. Kanım ve derim hâlâ tırnaklarının altında. Utangaçlığı çoktan geride bıraktığınızı sanıyordum."

"Rıza her an geri alınabilir," diye mırıldandı Zane, somurtkan bir çocuk gibi tüm bedenini başka yöne çevirerek.

Asa bunu onun kadar sevimli bulmamalıydı. "Belki sekste şekerim, ama adam kaçırmada o kadar değil. Rıza eksikliği kilit bir unsurdur. Yine de... Beni hapse atmaman için seni ikna ettikten sonra rıza sınırlarını keşfetmeye hazırım. Bence birlikte çok eğlenebiliriz. Ayrıca, senin için yedek gözlüklerini buldum, değil mi? En azından kör değilsin."

Zane homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Asa tel çerçeveli gözlükleri daha önceki kalın siyah gözlüklerden daha çok sevmişti ama Zane'in sırf ona inat olsun diye camı indirip gözlükleri fırlatacağından oldukça emin olduğu için fikrini kendine sakladı. Geniş kampüse girdiler, Asa GPS'i takip ederek en uzak köşedeki kafeyi buldu ve arabayı boş otoparkın gölgelerine doğru yönlendirdi.

"Kim bu adamlar?" Zane sordu. "Tehlikeli mi bunlar?"

"Biri psikopat. Diğerleri bir zamanlar birini öldürmüş. Ama genel olarak bakıldığında bu ikisi tehlike skalasında bir bile değiller."

"Tehlike skalasının neresindesin?" Zane sordu.

"Bir ile on arasında bir ölçek mi?" Asa soruyu düşünerek sordu. "On iki, belki?"

Zane titredi ama tekrar sessizliğe gömüldü.

Asa Range Rover'ını misafirlerine yer kalsın diye getirmişti ama Zane'le arasına da çok fazla mesafe koymuştu. Kokusunu dikkat dağıtıcı bulsa da içinde yıkanmak da istiyordu. Bu düşünceden sıyrılıp kendini oyun moduna sokmaya çalıştı. Gerçi genelde oyun modu bundan çok daha fazla katliam içeriyordu.

Dükkân kapalıydı ama Asa'nın aradığı çocuklar hâlâ içerideydi. Onları arka tarafta, Dimitri'nin arabasının yanında beklemek zorundaydılar. Çok uzun sürmezdi. Rover'dan iner inmez kapının arkasından kilitlendiğini duydu. Asa kıs kıs güldü. Zane güzel olduğu kadar önemsizdi de. Asa yolcu tarafına doğru yürüdü ve parmak eklemine cama vurdu. Zane onu görmezden gelmeye devam etti, ta ki Asa elindeki anahtarlığa basıp kilidi açana ve arabanın kapısını çekip açana kadar.

Zane, Asa'nın bu çabasına hiçbir yardımda bulunmadı, onu emniyet kemeri çözmeye ve asi bir çocuk gibi arabadan çekmeye zorladı, sadece Asa parmaklarını birbirine geçirdiğinde katkıda bulundu. Zane elini çekti. Asa güldü. "Bana sonsuza kadar kızgın kalamazsın şekerim."

"İzle beni," diye mırıldandı Zane.

"Şimdi de seni izlememi mi istiyorsun?" Asa bir kolunu Zane'in pazusuna dolayarak onu Dimitri'nin Toyota'sının dükkânın arkasındaki çakılların üzerinde durduğu yere doğru götürdü.

Zane'in dudağı kıvrıldı. "Senden nefret ediyorum."

Asa yine güldü. "Bunun doğru olmasını ne kadar istediğini hissedebiliyorum. Ama değil ve seni gerçekten delirten de bu. Sorun değil. Söylemeyeceğim."

Dimitri'nin Camry'sine vardıklarında Asa, Zane'i çevirdi ve yanında durmak için hareket etmeden önce onu zorla sürücü tarafındaki arka kapıya yasladı. "Bana ailem hakkında soru sormak için en iyi fırsatı harcadığını hissediyorum."

Zane kıpırdandı ve Asa bir an için onun kendisini görmezden gelmeye devam düşündü. Sonunda, "Bütün ailen insan mı öldürüyor?" diye sordu.

"Bütün ailemiz insan öldürdü ama öldürme işine aktif olarak katılmadılar. Babam operasyonu yönetir. Noah, kendisini bir grup yabancıyla paylaşan pedofili öldürdü. Lucas savunmasız kadınları katleden meslektaşını öldürdü. Jericho... Hayır, evet, Jericho öldürür çünkü insanlara günahlarının bedelini ödetmeyi sever, tıpkı geri kalanımız gibi."

"Hepinizin katil olması nasıl mümkün olabilir?" Zane sesinin sertliğini biraz olsun kaybetmiş bir halde sordu.

"Çünkü hepimiz psikopatız. Babam bizi bu yüzden evlat edindi."

Zane ona döndü, inanamıyordu. "Hepiniz mi? Yani, daha önce de söylediğimi biliyorum ama hepinizin gerçekten klinik olarak deli olduğunu düşünmemiştim."

"Biz deli değiliz, Lois. Biz... evrim geçirdik. Empati eksikliğimiz yapılması gerekeni yapmamızı sağlıyor."

"Neymiş o?" Zane sordu, ses tonu Asa'nın ima ediyordu. "Çöpü dışarı çıkar."

Zane bir şey söylemek için ağzını açtı ama o daha söyleyemeden kapı çarparak açılıp tekrar kapandı ve Dimitri omzuna atılmış bir çocukla görüldü.

"Sorun nedir? Neler oluyor? Neden durdun?" diye sordu çocuk. "Başım dönüyor."

Dimitri, Asa ve Zane'le yüzleşmesi için çocuğu çevirmeden önce dikkatlice Arlo'yu ayağa kaldırdı. Arlo soluk soluğa Dimitri'ye doğru geriledi, Dimitri de kolunu ona dolayarak onu sabitledi. Çocuklar üzerinde böylesine silinmez bir etki bıraktığını görmek güzeldi. Bu işi çok daha kolaylaştıracaktı.

"Burada ne yapıyorsun?" Dimitri, onun aniden ortaya çıkmasından pek de endişelenmiş gibi görünmeden sordu. Ama Dimitri de bir psikopattı. Korku eksikliği bu gibi durumları daha az kaygı verici kılıyordu.

"Bir iyiliğe ihtiyacımız var," dedi Asa.

Dimitri gözlerini kısarak karanlığa baktı. "Sen hangisisin?"

Asa gölgelerin arasından çıktı. "Asa. Bu Zane. Yardımına ihtiyacımız var."

"Ne tür bir yardım?" Dimitri ihtiyatla sordu.

"Fark eder mi?" Asa soruyu ağırlaştırarak sordu.

Dimitri derin bir iç çekti. "Bunu annemle konuştun mu? Onun şıllık listesine tekrar girmeyi gerçekten göze alamam."

Asa sırtıttı. Dimitri onların yerleşik hacker'ı Calliope'nin oğluydu. Asa onun kötü tarafına geçmek istememesini anlıyordu. Sesi aldatıcı bir şekilde neşeli geliyordu ama şimdi kendi psikopatını yetiştirdiğini bilmek Asa'nın ona bambaşka bir gözle bakmasına neden oluyordu.

"Babam annenle görüştü. Tüm ebeveyn birimleri döngü içinde.

Hadi gidip biraz yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum."

Arlo omzunun üzerinden Dimitri'ye baktı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Başka ne seçeneğimiz var ki?" Dimitri sordu.

Asa başını salladı, bu gece en azından bir kişi mükemmel planı hakkında ona bok atmayacağı için mutluydu. "Aynen öyle. Hepimizin aynı fikirde olmasına sevindim. Benim arabamı alacağız. Hemen şurada."

Asa bir kolunu Zane'in beline doladı. En azından onunla kavga etmedi ama hevesli de görünmüyordu. Diğer ikisinin dinamiklerini merak ettiğini neredeyse duyabiliyordu.

"Anlaşmalarının ne olduğunu düşünüyorsun?" Asa, Arlo'nun sessizce sorduğunu duydu. "Bence bu bizi ilgilendirmez," diye fısıldadı Dimitri.

Dimitri zekiydi. İyi içgüdülerini vardı. Biraz daha büyüdüğünde onu da aralarına katmak iyi bir fikir olabilirdi. August'un kızlarının psikopat olmadığı ortaya çıkarsa, yine de katil olarak yetiştirilebilirlerdi ama bunun gerçekleşmesi için yıllar geçmesi gerekecekti. Jericho'nun ekibi genç ve ölümcüldü ama eğitimden yoksundular ve duygularına çok önem veriyorlardı. Dimitri'nin de ekipte olması iyi olurdu.

Ekip.

Tanrım.

Cinayet aile işiydi ve işler iyiydi. Babası geleceği düşünüyor muydu? Bir sonraki nesle ne olacağını? Psikopat olmanın iyi bir katil olmak için ön koşul olmadığını fark etmiş miydi?

Asa, Arlo'nun "Bu gece sikilmek buraya kadarmış," diye mırıldandığını duyunca şimdiki zamana geri döndü.

Asa arkasına dönüp baktığında Dimitri'nin bir kolunu Arlo'nun omuzlarına doladığını ve parmaklarının hâlâ iç içe geçtiğini gördü. "Bu gece yine sikişebiliriz ama ikimizin de umduğu şekilde değil."

Asa, Zane'in belini sıkarak, "Tanrım, siz ikiniz bu şirinlikle dişimi ağrıtıyorsunuz," dedi.

"O zaman git iki kişiyi daha kaçır," diye takıldı Arlo.

"Oh, onu kışkırtma. İnsanları iradeleri dışında tutmaya bayılıyor," diye mırıldandı Zane, hâlâ somurtarak.

"Küstahlaşma, Lois Lane," dedi Asa, elini bırakıp Zane'in arka cebine sokarak. "Benden hoşlanmadığını düşünebilirler."

Zane kıpırdanarak Asa'nın elinden . "Senden hoşlanmıyorum."

Asa ona bir bakış atarak alay etti. "Sırtımdaki çizikler aksini söylüyor, şekerim."

"İğrenç," diye inleyen Arlo, Asa'nın gülmesine neden oldu.

Rover'a vardıklarında Asa arka koltuğu işaret etti. "Çabuk olun, genç aşıklar. Ortalıkta bir düzüşme var."

İkisi birlikte koltuğa tırmanıp ortada sıkıştılar. Ön tarafta Asa, Zane'i dolaştırdı ve emniyet kemerini bağlamadan önce onu zorla yolcu koltuğuna oturttu. Dikiz aynasına baktığında Arlo hayalet görmüş gibi görünüyordu. "Tanrım, siz ikiniz sakın olun. Sadece biraz bilgiye ihtiyacım var. Buraya ayak tırnaklarınızı kerpetenle sökmeye gelmedim."

"Bu da olaya yepyeni bir korku katmanı ekliyor," diye mırıldandı Arlo.

"Merak etme bebeğim. Ayak tırnaklarını ait oldukları yerde güvenle tutacağım,"

Dimitri söz verdi.

"Bu hem iğrenç hem de romantik," dedi Arlo, yüzüne yayılan bir gülümsemeye.

"Bu benim. Fena halde romantik," diye söz verdi Dimitri, eğilip alına bir öpücük kondurarak. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, birlikte kaçırılmayı tercih edeceğim başka kimse yok."

Arlo yumuşak gözlerle ona baktı. "Ben de öyle. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye söz verdi Dimitri.

"Gürültü önleyici kulaklıklara da bayılırım," dedi Zane homurdanarak ve Asa'ya ters ters baktı. "Müzik falan açabilir misin?"

Asa ona göz kırptı. "Senin için her şeyi yaparım, sevgilim."

Zane bıkkınlıkla içini çekti. "Senden gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum."



Lokanta bir batakhaneydi, bayat kahve ve krep gibi kokan 7/24 açık yerlerden biriydi. Fazla dikkat çekmeyecek kadar kalabalıktı ama birbirlerinin konuşmalarını duyamayacakları kadar da değil. En arkada, mutfağa yakın bir yer seçtiler.

Sıcak pembe saçlı yaşlı bir garson yanlarına geldiğinde, diğerlerinin bir an için nutku tutuldu. Yetmiş yaşlarında olmalıydı ama saçları sakız rengindeydi ve tepesinde mavi kelebeklerin yuvalandığı kalın bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Sıkılmış görünüyordu ve sanki vahşi görünüşü hakkında yorum yapmalarını istercesine ince, kara bir kaşını onlara doğru kaldırdı. Yapmadılar.

"Size ne getirebilirim?" diye sordu.

Hepsi Asa'ya baktı, sanki gerçekten yemek yiyip yemeyeceklerini sorar gibiydiler. Açlıktan öldüğünü söylerken yalan söylemiyordu. Zane'le yaptığı ders dışı aktiviteler ve Jericho'yla yaptığı vücut boşaltma işi yüzünden açlıktan ölmek üzereydi. Kocaman bir omlet, yanında krep ve kahve sipariş etti.

Arlo da krep, Dimitri de hamburger sipariş etti. Zane'in yanına vardıklarında Asa onun boşluğuna eğildi, eli kalçasının üzerinde kıvrıldı, dudakları kulağına bastırdı, böylece sadece o duyabildi, "Açlık grevine gitmiyorsun şekerim. Sipariş ver ya da ben senin yerine sipariş vereyim ve önüne konan her lokmayı sana yedireyim. Seçim senin."

Zane boğazını temizledi. "Pastırmalı waffle alabilir miyim lütfen?"

Sunucu gözlerini şüpheyile onlara dikti ama başını salladı. "Elbette."

O gittiğinde, Zane'in yumruğu Asa'nın orta parmağına dolandı ve yanağını Asa'nınkine, aletin dikkatini çekecek şekilde sokabilmek için döndü. Zane parmağını sertçe geri çekerken tısladı.

"İznim olmadan bana bir daha dokunursan o lanet elini kırarım. Anladın mı?" Zane homurdandı.

Bu bir tahrik olmamalıydı, değil mi? Bu Asa için eğlenceli olmamalıydı ama öyleydi. Zane'le tanıştığından beri Avi'nin yokluğundaki devasa boşluğu bir kez bile düşünmemişti. Her nasılsa, Zane sadece birkaç saat içinde onun tek odak noktası haline gelmişti. Bu bir tür kara büyü olmalıydı.

Asa elini çekti ve Zane'e zayıf bir gülümseme verdi. "Sen nasıl istersen, tatlım."

Masanın karşısındaki Arlo uzun bir süre Zane'e baktıktan sonra sordu: "Kaza falan mı geçirdin? Ne oldu sana?"

Dimitri, Arlo'yu dürtükleyip başını sallamadan önce Asa'ya bilmiş bir bakış attı. Asa, ikilinin sessiz bir konuşma yapmasını ve sonunda Arlo'nun gözlerinin anlayışla açılmasını izledi. Arlo kızardı, sonra Zane'in çürüklerine ve ısırik izlerine daha büyük bir ilgiyle baktı.

"Peki... neden buradayız?" Arlo sordu. "Tabii siz iki ucube arasında ne haltlar döndüğüne tanıklık etmek için gelmediyse?"

Bir psikopatla çıkmak insanları açıkça cesur yapıyordu. "Henley'de olan bir şeyi araştırıyoruz ve sizin bazı bilgilere sahip olabileceğinizi düşündük."

Dimitri ve Arlo birbirlerine baktılar. "Ne tür bir şey?" "Son birkaç aydır bir dizi intihar vakası yaşandı."

Arlo'nun yüzü bir anda fırtınalı bir hal aldı. "Evet, bunlar üzücüydü."

Dimitri sodasından bir yudum alarak, "Üzücü değil, tuhaf," diye düzeltti. "Nasıl tuhaf?" Asa sordu.

"Tamam, buralarda ara sıra yaşamayanlar oluyor, değil mi? Ama genellikle bir düzen izlerler. Örneğin bir oyun kurucu binadan atlasa ve popüler olmayan bir çocuk da onu takip etse bile, bu psikolojik açıdan mantıklıdır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bir tür takip eden/takip edilen ilişkisi var, anlıyor musun?" Dimitri sordu.

Asa kaşlarını çattı, başını salladı. Gerçekten bilmiyordu ama konuşmaya devam ederse ne demek istediğinin anlaşılacağını umuyordu.

Dimitri, "Ama bu son dizi... Aynı sosyal çevrelerde değiller ama hepsi aynı sosyal kademede," dedi.

"Sosyal katman mı?" Zane yankıladı.

"Evet. Dokuz hafta önceki ilk intihar Xander Hamilton'dı. Bunu sadece Alexander Hamilton olduğu için hatırlıyorum. Ama çok popülerdi. Yüzme takımı kaptanı. Notları hep A'ydı. Münazara takımının kaptanı. Süper şok edici, ama belki de aykırı bir durum. Kendini öldüren düşük riskli çocuk. Ama sonra, bir sonraki ölüm oldu ve bu hiç mantıklı gelmedi."

"Nasıl?" Asa sordu.

"İkinci çocuk -adını hatırlayamıyorum- arkadaşım Jason'la birlikte bir öğrenci birliğindeydi. Zengin bir baba. Bir sürü arkadaşı vardı. Ukala bir pislik. Bildiğim kadarıyla ikisi birbirini tanımıyordu. Aynı sosyal çevrede bulunmuyorlardı. Ama aynı sosyal kademede idiler. İkisi de kendi arkadaş gruplarının en tepesindeydi. Şimdi, popüler çocuklar kendilerini dışlamaz demiyorum, ama iki popüler çocuk? Üç mü? Beş mi? Bu çok garip," diye bitirdi Dimitri, tabağı önüne konduğunda gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Yemeklerini hazırlamak için birkaç dakikalarını ayırdılar. Asa, Zane'in pastırmalı waffle'ını akçaağaç şurubuna batırmasını izledi ve Zane ilk ısırığını aldığı anda dikkatini tekrar Dimitri'ye verdi.

"İntiharın ardındaki zihinsel süreç hakkında pek bir şey bilmediğimi kabul ediyorum," dedi Asa çiğnerken.

"Tek bir intihar yaklaşık yüz otuz beş kişiyi etkileme kapasitesine sahiptir. Bir akranının intiharına maruz kalmak intihar düşüncesini artırabilir, ancak tek başına düşük riskli bir kişide intiharın artmasına neden olmaz," dedi Zane, solungaçları biraz yeşil görünüyordu.

"Ne?" Arlo çatalını dudaklarına götürürken sordu.

"Kendi canına kıyan bir kişinin etrafında bulunmanın, zaten bunu düşünmüyorsa, bir kişinin taklit etmesine neden olmak için yeterli olmadığını söylüyor."

İlk etapta kendilerini öldürüyorlar," dedi Dimitri ve onaylamak için Zane'e baktı.

Zane başını salladı. "Evet, . İntihar sadece zaten düşünceleri olan birinin bunu gerçekleştirme şansını artırır. Bu çocukların hiçbirinin risk altında olmadığını mı söylüyorsunuz?"

Dimitri omuz silkti. "Sadece gerçekten skandal olduğunu biliyorum. El altından bir sürü fısıldaşma ve mum ışığında nöbet tutan popüler kızlar."

Arlo ürpererek, "Evet, artık kampüsün her yerinde bir sürü küçük tapınak var," dedi. "Bu... biraz ürkütücü."

"Bir oyun hakkında herhangi bir fısıltı duydun mu?" Zane sesi gergin bir şekilde sordu.

Asa kaşlarını çatı. Zane terliyordu, teni doğal olmayan bir şekilde solgundu. Önce Asa intihar kelimesinden söz ettiğinde kusmuş, sonra neredeyse vahiy gibi istatistikler tutmuştu ve şimdi bir kez daha kahvaltısını yapamayacakmış gibi görünüyordu.

Arlo ve Dimitri karşılıklı bakıştıktan sonra Arlo, "Bu intiharların oyunun bir parçası olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi.

"Oyun mu?" Asa tekrarladı. "Ne oyunu bu?"

Arlo alt dudağını ısır, düşünceli bir şekilde çiğnedikten sonra, "Yani, gerçekten bilmiyorum. Kampüste bir grup çocuğun bir tür online oyun oynadığına dair söylentiler var. Tehlikeli şeyler yaparak puan kazanıyorlarmış. Bir tür para ödülü olması gerekiyormuş."

"Bu ikinize de garip gelmedi mi?" Zane sordu.

Arlo kaşlarını kaldırdı. "O insanları tanımıyoruz bile. Ayrıca, internette her zaman viral olan aptalca bir şey oluyor. Geçen yıl okulumuz gazetelere çıkmıştı çünkü bir öğrenci birliği yattıkları kızları puanlamak için bir ölçek kullanıyordu. İnsanlar TikToks için gelgit kapsülleri yedi ve işlek caddelerde yattı. Üniversiteli erkekler berbat."

Asa buna itiraz etmezdi. O ve Avi üniversite günlerinde oldukça çekilmez olmuşlardı. Yine de yatak arkadaşlarını derecelendirmek gibisi yoktu. İkisinden biri onu böyle küçük düşürseydi babası onları bizzat öldürürdü. "O oyun hakkında ve hâlâ devam edip etmediği konusunda bize bilgi vermenin bir yolunu bulmanı istiyorum."

"Bu oyunun kampüste ilk kez oynanıp oynanmadığını biliyor musunuz?" Zane sordu. "Başka okullarda da oynandı mı?"

Arlo irkilerek Zane'e baktı. "Sen iyi misin? Pek iyi görünmüyorsun."

Zane'in bakışları Asa'ya kaydı. "Tuvaleti kullanmam gerek. Hemen."

Asa onu sorgulamadı, sadece kıpırdandı ve mutfak kapısının hemen solundaki banyoya doğru ilerleyişini izledi.

"O iyi mi?" Arlo tekrar sordu.

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim," dedi Asa. "Bana bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum. Ya bana mesaj at ya da annene gönder, o da bana ulaştırсын. Cidden, bu konuda benimle dalga geçme. Babam peşimde."

Dimitri ona sempatik bir bakış attı. "Anlıyorum. Altı ay oldu ve annem hâlâ küçük bir cinayet yüzünden kızgın."

Asa ona başıyla onay verdi ve masaya yüz dolar nakit para attı. "Siz ikiniz arabanıza dönmek için bir Uber çağırabilir misiniz? Gidip bu işi halletmem gerekiyor."

Önce birbirlerine sonra da ona bakıp başlarını salladılar. "Evet, tabii. Umarım arkadaşınız kendini daha iyi hisseder," dedi Arlo, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Ben de," dedi Asa.

# SEVEN

ZANE

Zane o gece ikinci kez bir tuvaletin yanında diz çöktü. Bu sefer yol kenarındaki boktan bir lokantadaydı. Midesi şimdi kemirici bir şekilde boştu, açlıktan ya da belki sadece asitten yanıyordu, kasları bir at tarafından tekmelenmiş gibi kasılıyordu. En son ne zaman yemek yemişti? Blake sandviçini getirdiğinde mi? Daha dün müydü o? Ahır kapısına yaslandı ve beynine altındaki fayanslar hakkında fazla düşünmemesi için yalvardı.

Bu hikaye onun sağlığı için tehlikeli olduğunu kanıtlıyordu. *Asa Mulvaney* lanet olası sağlığını ve akıl sağlığını tehlikeye atıyordu. Alnında boncuk boncuk ter birikti, gözlerine aktı, tişörtü üzerine yapışana kadar omurgasından aşağı yuvarlandı. Dün gecenin bu şekilde geçeceğini kesinlikle tahmin etmemişti. Sıkılacağını tahmin etmişti. Thomas Mulvaney'i arkadaşlığa ikna etmek ve onun küçük kirli sırlarını yavaş yavaş ortaya çıkarmak teoride kulağa ilginç gelse de gerçekte muhtemelen sıkıcı olacaktı.

Thomas gelmeyince Zane neredeyse oradan ayrılıyordu -ayrılmak üzereydi ki Asa'yı barda gördü. Neden yürümeye devam edip tekrar denememişti? Bunun yerine, başka bir Mulvaney'yi baştan çıkarmaya karar vermişti. Bu konuda da kendini çok beğenmişti. Ta ki arabada evine gidene kadar. Zane bir haber aramaya gitmişti ve bir şekilde kendini dünyanın en eşcinsel aksiyon filminde oynatmıştı.

*Aksiyon filmi mi? Porno filmi dene. Ve vanilya pornosu bile değil. İnternette arayıp bulmanız gereken müstehcen şeyler. Yasadışı sınırda olanlardan.*

Ugh. "Şimdi olmaz," dedi Zane yüksek sesle...kimseye. Çünkü kardeşi orada değildi.

*Annem Tanrı'nın seni cezalandırdığını söylerdi.*

Zane, Gage'in sesindeki kendini beğenmiş mizahı duyabiliyordu. Gage her şeyi böyle söylerdi. Sanki tüm dünya komik ve onun altındaymış gibi. Yine de anneleri konusunda haklıydı. O da bunu söylerdi. Başını salları ve elini sallarken bir martini daha doldurur ve ailelerinin korkunç derecede kötü şansından yakınırđı. Sadece annesi üst orta sınıf bir kadın olmayı bir albatros haline getirebilirdi.

Alnındaki teri sildi. Kimi kandırıyordu? O da kendisi için üzülyordu. Hayatını değıştiren bir olaydan sonra pamuk ipliğine bağı olduğunu fark etmek gibisi yoktu. Güçlü ve becerikli olduğunu, her şeyi çözdüğünü düşünmüştü. Ama küçük bir çatlak -tamam, büyük bir çatlak- Zane'i zihinsel olarak dengesiz binlerce parçaya bölmüştü.

Yirmili yaşlarının ortasında orta yaş krizi geçirmek mümkün müydü? Eğer öyleyse, işte buydu. Çözölüyordu. Tüm hayatını tek bir hedefle geçirmişti: suç gazetecisi olmak. Gerçek suçlara olan sevgisini, kurbanların hikâyelerini anlatarak dünya için iyi bir şeye dönüştürmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünmüştü. Çok asilce. Çok fedakarca.

Ama hayır. Çünkü o da şöhet istiyordu. Hatta buna ihtiyacı vardı. Para değil, şöhet değil, sadece şöhet, çünkü şöhet annesinin sevgisinden bir kırıntı bile kazandırabilirdi. Çaresiz kahkahası boş banyoda yankılandı. Ondan hoşlanmıyordu bile ama yine de onu etkilemek için ölmeye hazırđı.

Zane gerçekten tam bir mazoşistti.

Ve Asa bir sadistti. Gerçek bir sadist. Zane'in onun tarafından istendiğini hissetmesi için hiç çalışması gerekmemişti. Hâlâ da hissetmiyordu. En ufak bir ilginin bile Zane'e Asa'nın sarsılmaz ilgisinden daha fazlasını kazandıracağını bilmenin verdiği garip bir heyecan vardı, tıpkı bir boğanın önünde kırmızı bir pelerin sallamak gibi.

*Evet, insanları öldüren bir boğa. Bu seni neden artık rahatsız etmiyor? Ahlaki pusulanızı parçalamak sadece beş saat mi sürdü?*

Zane gözlerini kapattı, karşılaşmaları hafızasında yanıp sönüyordu. Asa'nın onu gerdiğini hissetmesi, nefesinin tenine değmesi, onu becerirken Zane'in kulağına neredeyse mırıldanması, onu bırakacak kadar sıkı tutması

çürükler, onu ne kadar yalnız olduğunu unutturacak kadar sert sikmek.

Asa, Zane'in av gibi koktuğunu söylemişti. Başka bir adam böyle bir şey söylemiş olsaydı, Zane gözlerini burkacak kadar sert bir şekilde devirirdi. Ama Asa ciddiye. Bunu yaşadı. Eğer bunu açık havada yapmışlarsa, Asa'nın onu bulabileceğini bilmek için Zane'in hayal gücünü zorlamasına gerek yoktu. Asa onu bulurdu. Bunun onu bu kadar tahrik etmesi sağlıklı olmanın da ötesindeydi.

Zane'in kurbanları savunması, hikayelerini anlatması, adaleti sağlaması gerekiyordu ama bunun yerine faili becermemek için gerçekten çok uğraşıyordu. *Onu tekrar becermek mi demek istiyorsun?* Zane başını salladı. Hayatında başka bir erkekle hiç prezervatifsiz yatmamıştı. Çok fazla da olmamıştı ama yine de. Aralarındaki bağın yoğunluğu... kutsal mı hissettirmişti? Neredeyse ayinsel. Kesinlikle insandan çok hayvani. Ama Zane'in içindeki muhtaçlığı, onu sadece bir kişinin gördüğünü hissetmeye duyduğu çaresiz ihtiyacı yatıştırmıştı.

Ve şimdi, iki psikopat ve bir baristanın önünde neredeyse masaya kustuktan sonra bir yağlı kaşık lokantasındaki boktan küçük bir tuvalette diz çöküyordu. Ama neden? Zane on yaşından beri gerçek suçlarla ilgili kitaplar okuyordu. Beşinci sınıfta *Helter Skelter*'ı okumuştı. Dehşet verici olay yeri fotoğrafları görmüş, mağdurların ifadelerini okumuş ve Stephen King'in yapabileceği her şeyden daha korkunç suç raporları görmüştü. Peki, neden bu dava onu etkiliyordu?

*Çünkü bir parçanız şimdi lanet bir oyun yüzünden kendimi öldürüp öldürmediğimi merak ediyor.*

*Öyle mi yaptın? Hayatını kumarda harcamanın spor için yapılabilecek bir şey olduğunu düşünmek ve beni geride bırakıp lanet parçaları toplamak senin gibi bir şey olurdu. Tekrar. Her zaman. Annemle babamın senin gerçekte kim olduğun hakkında hiçbir fikri yoktu.*

Göz kapaklarının arkasında havai fişekler dans edene kadar ellerinin topuklarını gözlerinin içine soktu. Kendi kendine konuşmayı bırakmazsa, hapse giren Mulvaney'ler değil kendisi olacaktı. Umurunda bile değildi, en kötüsü de buydu. Haftalardır Mulvaney ile ilgili her şeyi yemiş, uyumuş ve solumuştu ve dev bir komployu ortaya çıkardığından emindi.

*Sürpriz. Sen .*

Belki de. Ama bunun bir önemi yoktu. Haklı olmak önemli değildi. Asa Mulvaney ona kendi seksi ağzıyla soğukkanlı bir katil olduğunu, tüm ailesinin insanları öldürdüğünü söylemişti... ve bunun hiçbir önemi yoktu. Dünya bunu asla bilmeyecekti. Asa hikâyenin ortaya çıkmasına izin vermeden onu öldürecek, o yapmazsa ailesi yapacaktı. Ve bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Annesinin onu umursaması ya da sevdiğini söylemesi için yeterince büyük bir hikaye, yeterince etkileyici bir ödöl ya da başarı yoktu. Babasının İkinci Dünya Savaşı kitaplarından başını kaldırıp oğullarından birinin gerçekten hayatta kaldığını fark edecek kadar uzun süre bakması için. Zane'in yaşındayken, bu kadar yalnız olmanın daha az acı vereceğini düşünmüştü. Ama gerçekten de, Gage'in arkasında bıraktığı büyük boşluğu görmezden gelmekte çok daha iyiydi.

*Bunun için senden nefret ediyorum, seni lanet olası pislik.*

Ama yapmadı. Pek sayılmaz. Ailesinin onu şımartması Gage'in suçu değildi. Gage seçilmiş kişi olmaktan, Zane'in görünmez kişi olmasından rahatsız olduğu kadar rahatsızdı. Hayatları aynı derecede cehennem gibiydi, sadece farklı nedenlerden dolayı. Gage sadece hayatı deneyimlemek istemişti. Hemen denemek istemediği pervasız bir fikirle hiç karşılaşmamıştı. Bu yönüyle Zane'e Asa'yı hatırlatıyordu.

Tuvaletin ağır kapısı sanki bir korku filminden fırlamış gibi gıcırdayarak açıldı. "Lois?"

"Endişelendiğin buysa pencereden kaçmadım," diye mırıldandı.

"İyi misin?" Asa sordu, sesi biraz önce olduğundan daha yakındı.

Zane yüzünün kızgınlıkla buruştuğunu hissedebiliyordu. "Hayır, pis bir lokantanın tuvaletinde bağırsaklarımı kusuyorum. Kesinlikle iyi değilim."

Asa içini çekti. "Bu benim hatam," dedi, bir ebeveynin çocuğu çok fazla şeker yediği için hastalandığında kullandığı ses tonuyla.

"Hadi canım," diye tersledi Zane.

Şu anda durağın hemen dışındaydı. "Sana daha iyi bakmalıydım."

Zane bir farkındalık şokuyla sarsıldı, kalp atışları hızlandı ve nefessiz kaldı. "Ne?"

"Daha önce yaptığımız şey... adrenalin artışına neden olabilir. Bu kimyasal madde düştüğünde, kendinizi çok farklı şekillerde hissedebilirsiniz. Üzgün. Hasta. Tükenmiş," dedi, sesi küçümsemekle eğitmek arasında bir yerdeydi. "Genelde sadece profesyonellerle oynarım ama Jericho'ya siktir olup gitmesini söylemeliydim, böylece sana daha iyi bakabilirdim. Sorumsuzca davrandım."

Zane, Asa'nın kendi düşüşünü görmezden gelmesinden dolayı içindeki bir şeyin buruşmasından nefret ediyordu. Elbette bunların hepsi kimyasaldı. Asa ne kadar da kibar bir . Zane başını ve oda döndüğünde hemen pişman oldu. Onun nesi vardı ki? Asa bir . Neden

Zane o kadar üzgün müydü ki ona öyle davranıyordu? Şey, kaçırılma dışında.

İsa. Bu nasıl bir hayattı şimdi?

Kendini zorla ayağa kaldırdı, cevabını umduğu kadar sert veremeyecek kadar . "Seni becerme fikri beni hasta etse de, konu bu değil."

Kabinin kapısını açtığı anda Asa'yı tam karşısında buldu, yüzleri birbirinden bir santim bile uzak değildi. "Şaka yaptığına göre kendini biraz daha iyi hissediyor olmalısın."

"Şaka yaptığımı sanıyorsun," diye takıldı Zane, lavaboya doğru yürüdü ve ellerini gereğinden uzun süre yıkadı.

Asa aynada onu incelerken fark etmemiş gibi yaptı. "Bence şaka yapıyor olmayı dilerdin, eğer bir önemi varsa? Ama evet, sanırım beni becermekten hoşlandın ve buna kızgınsın. Kusacak kadar kızgın olduğunu sanmıyorum, bu yüzden sadece alt damla olduğunu varsayabilirim."

"Sub drop?"

"Evet, adı bu. Sub drop."

Sub. İtaatkar anlamında. Zane'in Asa'nın hakimiyetine boyun eğmesi gibi mi? Zapt edilmeye ve kullanılmaya rıza göstermek oldukça itaatkârdı. Zane bu gece kendisi hakkında çok fazla şey öğreniyordu.

Asa onun arkasına geçerek ellerini Zane'in dar kalçalarına dolayacak kadar yaklaştı, parmaklarının sıcaklığı tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Yalan söylemiyordum. Gerçekten de geceyi seninle geçirmeyi planlıyordum."

Daha önce söylediği bu değildi. *"Geceyi gerçekten senin içinde geçirmek istiyorum."* demişti. Onun içinde. Hay sikeyim. Eğer kalsaydı ne olurdu? Zane sikinin sertleştiğini hissedebiliyordu. Asa'nın eli belinde biraz daha kayarsa, o da hissedecekti. Yüzüne biraz su sıçratmak için öne eğildi ve Asa'nın ereksiyonu kışına bastırınca hatasını anladı. Her zaman gitmeye hazır mıydı?

Asa, Zane'in pozisyonunu bir davet olarak algıladı. "Seni böyle seviyorum," diye düşündü, bir elini Zane'in tişörtünün altından yukarı kaydırarak, parmakları omurgasının topuzları boyunca ilerledi. "Benim için eğildin. Yüzünü görebilmek hoşuma gidiyor. Altımdayken çok ateşli görünüyorsun. Çıkardığın sesler... Siktir."

Zane bundan nefret ediyormuş gibi yapmak istedi ama . Hem de hiç. Meme uçları sertleşmişti. Aleti sertleşmişti. Vücudunun her zerresi

Asa. Bir yanı ona karşı çok fena sürtünmek, onu kontrolü ele almaya, Zane'i istemediği bir şeyi yapmaya zorlamaya ikna etmek istiyordu. Cırt cırt yırtılması gibi bir ses duyuldu, sonra kapı patlayarak açıldı.

Zane ayağa fırladı, aynaya baktı ve adam onlara bir daha bakmadan pisuvara doğru yürüdüğünde minnettar oldu.

Asa kapıya doğru başını sallayarak, "Gidelim," diye mırıldandı.

Cipe geri döndüklerinde Zane sonunda "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. Arlo ve Dimitri'ye ne oldu?"

Asa gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. "Onları Uber'le evlerine gönderdim. Biz de eve gidiyoruz. Bu gece başka birini sorgulamak için çok geç. Senin de uyumaya ihtiyacın var."

*Uyku* kelimesini duyan Zane çenesini çatlatacak kadar sert esnedi. O kadar yorgundu ki. Yine de Asa'ya ters ters baktı. "Beni yine radyatöre mi zincirleyeceksin? Kulağa süper rahat geliyor."

Asa ona öfkeli bir bakış attı. "Hayır, seni yatak başlığıma kelepçeleyecektim. Benim yatağım çok daha rahat."

Zane'in midesi altüst oldu ama alay etti. "Hayır, teşekkürler. Senin yerine bir radyatöre sarılmayı tercih ederim."

Asa içten bir kahkaha attı. "Çok saçmalıyorsun. Bir terapist seninle gününü gün eder. İhtiyacın olursa bir tane tanıyorum."

"Evet, eğer onun yıldız müşterisiysen, pas geçeceğim." "Ben akıl sağlığının resmiyim," dedi Asa.

"Bu resim John Wayne Gacy'nin yanına mı asılmış?" Zane yüzünü buruşturarak sordu.

Asa kıkırdadı. "Evet, belki. Ama bu senin umutsuzca uykuya ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmez."

Zane tartışmak için ağzını açtı ama sonra durdu. Neden buna karşı çıkıyordu ki? Asa'nın kendi evinde uyuyabilmesi için gitmesine izin vermeyeceği açıktı. Kalorifere zincirlenmiş bir şekilde uyumak istiyor muydu? Hayır. Asa'nın yanında uyumak istiyor muydu?

*Evet*

.

*Hayı*

*r.*

*Hayı*

*r.*

*Yala*

*ncı.*

"Ellerini kendine saklasan iyi edersin," dedi Zane sonunda, şakağını pencerenin soğuk camına dayayarak.

"Ellerimi kendime saklayabilirim, Lois. Ama bana yaklaştığını unutmuş gibisin. Evime geldin. İki kez rıza gösterdin. Prezervatifsiz oynayabileceğimizi söyledin. Şimdi, rızaya dayalı olmayan küçük bir rol oyununu sevmediğimi söylemiyorum, ama bu bile, özellikle de bu, yazılı onay gerektirir. Eğer beni istiyorsan, gelip beni alman gerekecek."

"Nefesini tutma."

Neredeyse ıssız bir caddede kırmızı ışıktaki durduklarında Asa ona doğru döndü ve komplocu bir ses tonuyla onun boşluğuna doğru eğildi. "Tamam, Lois. Seni anlıyorum. Ama fikrini değiştirdiğinde, sana dokunmadan bir dakika daha geçirmeye dayanamayacak kadar azgın bir şekilde uyandığında, ben burada olacağım. Ve ne kadar çabuk pes ettiğini fark etmemiş gibi yapacağım."

Zane boğazındaki ani yumruyu yutarak kollarını kucağının üzerinde kavuşturdu. "Bir kez daha düşündüm de, fikrimi değiştirdim."

Asa'nın yüzüne yavaşça bir sırıtma yayıldı. "Ah, öyle mi?"

Zane ona yavaşça gülümsedi. "Evet. Kesinlikle nefesini tutmalısın."

# EIGHT

ASA

Asa şehirden çıkarken yol boyunca gülümsemekten kendini alamadı. Yanında, Zane kollarını kavuşturmuş, yanakları kızarmış, çenesi öne doğru itilmiş bir halde hiddetlendi. Kahretsin, çok seksiydi. Asa ne zaman o somurtkan lanet ağza baksa, siki biraz daha sertleşiyordu. O ağza pis, pis şeyler yapmak istiyordu. Zane'in onun için diz çökmesini, o pelüş dudakları iyi bir şekilde kullanmasını istiyordu. Zane'in gözyaşlarının yanaklarından aşağı yuvarlanmasını izlemek istedi, horozunu öğürürken, boğazından aşağı boşalırken göz teması kurdu.

Asa derin bir nefes alıp verdi ve Zane'in öfkeli bir yan bakışını daha kazandı. Evet, Asa'nın bu düşünce tarzını bırakması gerekiyordu yoksa arabayı kenara çekip ikisinin de sınırlarını test edecekti ve bu tamamen babasının suçu olacaktı.

Bir yanı, Thomas'ın burnunu sokmasının sonucunu görebilmesi için patlamak istiyordu. Böylece yaptıklarının sonuçlarına bakabilecek ve "Kardeşimi benden alırsan olacağı budur," diyebilecekti. Babası ona Avi'nin orada olmamasının Asa'nın sonunda işlediği iğrenç eylemlerle hiçbir ilgisi olmadığını söyleyecekti ama bu doğru değildi. İkizinden bir gün bile ayrı kalmayan Asa, Zane'e muhtemelen Cenevre Sözleşmesi'ni ihlal edecek şeyler yapmak istiyordu.

Avi'yi özlüyordu ve bu metafiziksel acı, derisinin altındaki bir kıymık gibi daha da derinleşecek ve iltihaplanacaktı. Yarına kadar, Avi'yi nasıl

kötü . Ama bu yarın Asa'nın problemi idi. Ya da bugün Asa'nın sorunu. Zane'in uykuya ihtiyacı vardı. Gözleri cam gibiydi ve yüzünün Asa'nın döşemesine çarptığı yerdeki morluk mor siyaha dönüyordu. Bu gidişle onu taşıması gerekebilirdi. Bu düşüncenin belli bir çekiciliği vardı.

"İntihar istatistikleri hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Asa sonunda, daha çok yolcunun her yerini kirletme fantezisinde kendini alıkoymak için sordu.

Zane'in kafası o kadar hızlı ona döndü ki Asa boynunun kırıldığını duymadığına şaşırdı. Zane'in nedenlerinin kişisel olduğu açıktı. Bal rengi bakışlarından akan acı ve hayal kırıklığı bunu açıkça ortaya koyuyordu. Birini intihar ederek kaybetmişti ve bunu yapana kızgındı ama aynı zamanda Asa'ya da bu konuyu açtığı için öfkeliydi.

Zane karmaşık bir adamdı.

Asa bunu onun kadar zorlayıcı bulmamalıydı. Ama çoğu insan onu sıkıyordu. İnsan psikopatlarla dolu bir evde büyüdüğünde, toplumun normal kabul ettiği insanlarla birlikte olmak genellikle acı vericiydi. Psikopatların saçmalamaya ve havadan sudan konuşmaya ayıracak zamanları yoktu. Elbette sırlarını saklamak için rol yaparlardı ama Mulvaney'lerin evinde akşam yemeği sohbeti diye bir şey yoktu. Kesik kafalar ve işkence teknikleri hakkında konuşmak yerine patates yiyorlardı. Dış dünyayla kıyaslandığında, onlar Addams ailesiydi. Hatta Manson ailesiydiler.

Zane gerçek Mulvaney'ler hakkında ne düşünürdü? Onu dehşete düşürürler miydi? Asa öyle düşünmüyordu. Zane'in tüm inci tutamaçlarına rağmen, parçalanmış bir cesedin bir adım ötesinde diz çökmüş ve irkilmemişti. Ölümünden korkmazdı, sadece katillerden korkardı. Ve birkaç dakika önce Asa onu aynanın önünde domalıtığında yüzünün ne kadar yumuşak ve puslu olduğuna bakılırsa, Asa'nın bir katil olması bile Zane'in aletini çok fazla rahatsız etmiyor gibiydi.

"Kimdi o?" Asa sordu.

"Kim kimdi?" Zane donuk bir ifadeyle pencereden dışarı bakmaya başladı.

"Kendini yaşamayan kişi kimdi? Onlar açıkça senin için önemli."

Zane bakışlarını tekrar öne çevirdi ve Asa onun sertçe yutkunurken adem elmasının sallanışını izledi. "Kardeşim."

Asa nefesini içine çekti. Bu dünyada korktuğu pek bir şey yoktu ama Avi'siz kalmak listesinin en başındaydı. Kardeşi olmadan kendini gerçek anlamda bir parçasını kaybetmiş gibi hissedecekti. "İkizler mi?"

Zane başını salladı. "Daha büyüktü ama sadece yedi ay kadar."

"Yedi ay mı?" Bu hesap tutmadı.

Zane'in kelimeleri kalındı, sanki onları boğazından zorla çıkarmak zorundaydı. "Bize İrlandalı ikizler derlerdi. Annem Gage doğduktan beş hafta sonra bana hamile kalmış. Açıkçası ben planlı değildim."

Bu hikâyede kesinlikle daha fazlası vardı. "Öldüğünde kaç yaşındaydı?"

"Yirmi bir."

Asa yaptı. Zane yirmi beş ya da yirmi altı yaşından fazla olamazdı. "Hangi okula gitti?"

"Kardeşinin öğretmenlik yaptığı yer."

August'un okulunda hiç intihar vakası olmuş muydu? Bunu yarın sorması gerekecekti. Zane'in aniden bu kadar hasta görünmesinin nedeni bu muydu? "Ve şimdi de zaman çizelgesini, gerçekten bir oyun olup olmadığını ve kardeşinin bunu oynamış olup olamayacağını merak ediyorsun."

Zane yapmacık bir şekilde başını salladı. "Kardeşim bir adrenalin bağımlısıydı. Hızlı arabaları, uçurumlardan atlamayı ve serbest tırmanışı severdi. Tehlikeli olan her şeyi. Öldüğünde, onun heyecan arayan biri olmadığını ama ölmek istediğini söylediler. Ama bu doğru değildi. Gage hayatı severdi. Sadece ailemizden nefret ederdi. Ama onlardan kendini öldürecek kadar nefret ettiğini hiç düşünmemiştim... Beni onlarla geride bırakacak kadar."

İfadenin son kısmını sanki söylemek istememiş gibi nefesinin altında mırıldandı. Ya da en azından Asa'nın bunu duymasını istememişti.

Uzun, kavisli yola girdiler ve Asa cipi park etti. "Bu senin için çok mu zor?"

Zane bakışlarını bir kez ona çevirdi. "Ne?" "Bu senin için çok mu fazla olacak?"

Zane şaşkınlıkla başını salladı. "Neden? Beni kalorifere kelepçeleven adam, şimdi de akıl sağlığımın mı ilgileniyorsun?"

Adil olan buydu. "Evet."

"Ya öyleyse? O zaman ne olacak? Beni öldürecek misin?"

Bu da adıldı. Zane pek çok iyi noktaya değindi. "Hayır. Seni öldürmeyeceğim. Ama bu davada bana yardım edemeyeceksen, o zaman... bir şeyler düşünüyoruz."

Zane ona gözlerini kırpıştırarak baktı, ağzı açık kalmıştı, "Bir şey mi bulacaksın? Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedi Asa dürüstçe, cipten atladı ve Zane'in kapısını açmak için yürüdü. Çıkmasına yardım etti ve ona kapıya kadar eşlik etti. Birkaç saat önce onu çırılçıplak soyduğu kapıya. Hay sikeyim. Belki de Asa'nın daha önce para vermediği hiç kimseyi evine getirmemesinin nedeni buydu.

Bir elini Zane'in beline koyarak onu içeri ve doğrudan merdivenlerden yukarı, geniş yatak odasına götürdü.

Zane, Asa'yı nazıkçe banyoya yönlendirmeye devam ederken onun büyük boy yatağına özlemle baktı. Ona bir havlu, bir çift jogger ve tişörtlerinden birini uzattı. "Git duş al."

Zane kaşlarını çatarak banyo kapısına baktı. "Şimdi, yalnız duş alacağıma güveniyor musun?"

Asa sırtıttı. "Hayır, ama şimdi ev kilit altında. İstedğin yere kaçabilirsin ama ben izin vermedikçe dışarı çıkamazsın. Eğer kendini yormak istiyorsan, misafirim ol. Ya da sıcak bir duş alabilir, sonra da iplik sayısı o kadar yüksek bir yatağa girebilirsin ki, onları meleklerin diktiğini düşünebilirsin. Seçim senin, Lois."

Zane ona cevap vermedi, bunun yerine duşa doğru yürüdü ve suyu kaynar hale getirdi. Asa daha odadan çıkmadan kıyafetlerini çıkarmaya başladı, belli ki orada olup olmasını umursamayacak kadar yorgundu. Ya da belki bir yanı Asa'nın onu izlemesini istiyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü bakışlarını Zane'in çıplak vücudundan gözle görülür bir şekilde ayırmak zorunda kalmıştı.

Onu temizlenmesi için bıraktı, mutfığa gidip Zane'e tost yapmadan önce koridorun sonundaki duşta durulanmayı tercih etti. Midesinde biraz yiyecek olması gerekiyordu yoksa yarın daha da hasta uyanacaktı. Ona da bir bardak meyve suyu doldurdu ve ikramlarını üst kata taşıdı.

Asa içeri girdiğinde Zane de banyodan çıkıyordu. Tişörtle uğraşmamıştı, sadece Asa'nın Zane'in dar kalçalarına can havliyle yapışan çok büyük joggers'ı vardı.

"O da ne?" Zane gözlerini kızarmış ekmeğe dikerek sordu.

"Yemek. Bir şeyler yemelisin."

Zane başını sallayarak yüzünü buruşturdu.

"Lütfen, sana yedirmek zorunda bırakma beni. Sadece... uslu dur."

Zane'in gözlerinde öfke parladı ama aynı hızla söndü. Odayı geçti ve iki parça tostı tek ağzına tıktı, çiğnedi

öfkeyle yuttu, sonra portakal suyuna uzandı ve bir shot gibi geri çarptı.

Asa, "Yalan söylemeyeceğim, şu anda biraz tahrik oldum" demeden önce tam otuz saniye boyunca ona baktı.

Zane gözlerini devirdi. "Nerede uyuyorum ben?" "Bir taraf seç."

Zane'in kaşları birbirine çatıldı. "Yatağın tercih ettiğin bir tarafı yok mu?" diye sordu, açıkça şüphelenmişti.

Asa kaşlarını çatarak Zane'e baktı. "Ne? Hayır. Bunu kim yapar?"

"Bunu *herkes* yapar," dedi Zane sinirlenerek. "Psikopatlar hariç."

Asa başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı, yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. "Gördün mü? Cevabını aldın. Bir taraf seç."

Zane banyoya en yakın tarafı seçti.

Asa odasının köşesindeki sandalyeden pembe tüylü kelepçeleri kaptı. "Rahatına bak." Zane'in dövüşmek istediği belliydi ama çok yorgundu. Asa'nın yatağının yarısına bakacak şekilde yan yattı. Asa gülümsemekten kendini alamadı. "Kesinlikle bu gece bakmak isteyeceğin son şeyin ben olacağımı düşünmüştüm."

Zane alay etti. "Kendini övme. Bir psikopata arkamı döndüğümde pek uyuyabileceğimi sanmıyorum."

Asa Zane'in boşluğuna doğru eğildi, baharatlı sabun ve temiz ten kokusunu içine çekerek bir kelepçeyi Zane'in bileğine, diğerini de metal yatak başlığının parmaklıklarına geçirdi.

Bitirdiğinde, yüzleri neredeyse bir santim ayrıydı. Lanet olsun. Asa cezasız bir şekilde istediğini alabilmeyi diledi, Zane'in sadece onun olmaya razı olmasını diledi. Sahip olmak onun, becermek onun, bakmak onun. "Rahat mısın?"

"Ciddi misin?" Zane gerçek bir kötü niyetle olmasa da karşılık verdi.

Asa esprisiz bir kahkaha attı, sonra ayağa kalktı ve Zane'le göz göze geldiğinde soyundu. Zane'in gözleri onun yüzünde kalmakta zorlandı ve başaramadı, bakışları Asa'nın sertleşmiş sikine kaydı, bakışlarını Asa'dan tamamen ayırmadan önce dili alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı.

Evet, o da Asa'yı istiyordu. Bu bir işkence olacaktı. Zane pes etmeyecek kadar gururluydu ve Asa ona bir ultimatoma vermiş, bir daha asla onunla yatmayacağını garanti etmişti. İlişkiler böyle mi hissettiriyordu?

Zane'le yüzleşmek için yuvarlanarak yorganın altına girdi. Zane'e de tam olarak güvenmiyordu. Asa psikopat olabilirdi ama Zane'in kızgın olduğu açıktı,

İnsanların köşeye sıkıştıklarında neler yapabileceklerini Asa'dan daha iyi kimse bilemezdi. Ve Asa da tam olarak bunu yapmıştı. Ama artık bu konuda yapılabilecek bir şey yoktu, bu yüzden Asa gözlerini kapadı ve uyuyormuş gibi yaptı.

Zane uyuyormuş gibi yapmadı. Sonraki bir saat boyunca huzursuzca yer değiştirdi ve Asa'nın sonunda "Uyuyamıyor musun?" diye sormadan önce onu dikkatle izlemesine neden oldu. "Hayır, bileğimde metal bir halka ile yatağa zincirlenmiş bir şekilde uyuyorum.

küçümsediğim bir adamın yanında."

Asa sırtıttı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, öyle ya da böyle bu gece kendini bu yatağa zincirlenmiş olarak bulacaktın."

"Evet, tamam," dedi Zane, sesi inançsızlıkla çalkalanıyordu.

Asa yaklaştı ve Zane'in saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bu doğru. Elimde değil. Bir yanım senin çaresiz kalmandan, tamamen benim merhametime kalmandan hoşlanıyor. Senin de bundan hoşlanan bir yanın var. Eğer onunla savaşmayı bırakırsan."

"Yattığın her erkekle böyle mi konuşuyorsun?" Zane sordu.

"Ben kimseyle yatmam. İnsanlar iki farklı kategoriye ayrılıyor. Sıkıcı vanilya seks yaptığım kişiler ve tüm bu saldırganlıktan kurtulmak istediğimde para ödediğim seks işçileri. Bu gruplardan hiçbirisi geceyi geçirmek için davet edilmemi gerektirmedi."

"Ama gece kalacağımı söylemiştin."

Asa parmak eklemlerini Zane'in elmacık kemiği boyunca okşadı. "Mm, sen kuralın istisnasıydın."

Zane ona baktı, Asa'nın istenmeyen dokunuşundan uzaklaşamayacak kadar meraklı görünüyordu. "Nedenmiş o?"

Asa yalan söyleyebilirdi ama söylemek istemedi. "Çünkü seninle oynamama izin verdin. Seninle *gerçekten* oynamama. Engel tanımadın. İçine girdiğimde, bir dahaki sefere seni kirletmek için yüzlerce farklı yol düşünmüştüm bile. Bu seni korkutuyor mu?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Zane, sözlerinin doğruluğunu bir şekilde ölçebilecekmiş gibi Asa'nın yüzünü inceleyerek. Asa elini Zane'in yastığının altına attığında Zane irkildi. "Ne yapıyorsun?"

Asa kelepçelerin acil bir durumda açılmasını sağlayan düğmeye basarak Zane'in bileklerini serbest bıraktı, sonra da kelepçeleri ikisinin arasına bıraktı. "İşte oldu. Artık özgürsün. Yine de buradan ayrılamazsın; bu ev Fort Knox." Zane şaşkınlıkla ona baktı. "Dediğim gibi, denemekte serbestsiniz. Eğer başka bir yerde uyumak istersen, bir düzine yatak odası var. Hangisini istersen seç."

Zane ona göz kırptı. "Öylece mi?"

Asa'nın göğsü açıklanamaz bir şekilde gerilmişti ama ses tonunu hafif tutmak için kendini zorladı. "Evet, aynen öyle."

Zane kaşlarını sertçe çattı. "Ya polisleri arayıp beni rehin tuttuğunu söylersem?" Zane neredeyse kelepçeleri geri takmak ister gibi karşı çıktı.

Yaptı mı? "Ya yaptıysan?" Asa sordu.

Zane şaşkınlıkla başını salladı. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Tehlikeden. İstersem seni yok edebileceğimi bilmek hoşuna gidiyor. Bu çok sapıkça."

Zane onu kışkırtmaya çalışıyordu. Neden? Asa'yla o kulübede karşılaştığından beri tek yaptığı özgür olmayı talep etmektir. Şimdi özgürdü ama hâlâ oradaydı. Neden? Çünkü orada olmak istiyordu. Orada Asa'nın yanında olmak istiyordu ve bu yüzden çok kızgındı.

Asa kaşlarını kaldırdı. "Kelepçelerini çözdüğüm için ne kadar üzgün olduğun kadar çarpık mı?"

Zane çenesini öne doğru itti. "Değilim."

Asa dudakları neredeyse birbirine değene kadar başını eğdi. "Oh, öylesin. Çünkü seni benimle yatakta kalmaya zorladığımda, bunun senin seçimin olmadığına kendini ikna edebiliyordun. Ama şimdi ya burada, benimle olmak istediğini kabul edeceksin ya da gidip başka bir yerde tek başına uyuyacaksın. Ve ikimiz de senin nerede olmak istediğini biliyoruz."

"Siktir git," diye mırıldandı Zane.

Asa bir elini Zane'in boğazına dolamaktan ve Zane'in gözbebeklerinin büyümesine yetecek kadar sıkılmaktan kendini alamadı. "Bunu çok istiyorsun. Bahse girerim şu anda elimi yorganın altına soksam, seni taş gibi sert bulurum." Zane'in alt dudağını hafifçe ısırды. "Bundan hoşlanıyorsun, tek odağım olmaktan hoşlanıyorsun. Sorun değil. Hoşuna gitmesi hoşuma gidiyor. Eğer bunu kabul etmek istemiyorsan, gururun çok büyükse, o zaman istediğin buysa seçimi senden alabilirim. Kelepçeyi bileğine geri tak ve sana istediğini vereyim."

"Peki ben ne istiyorum?" Zane sordu.

"Sen istemiyormuş gibi davranırken benim seni tutup becermem, istediğim şekilde kullanmam için. Seni zorladığımı ve başka seçeneğin olmadığı için bunu yapıyormuşsun gibi davranman. sadece doğal bir biyolojik tepki olduğu için zevk alıyorsun, seçeneklerinin elinden alınması bazen çok iyi hissettirdiği için değil."

Zane sesli bir şekilde yutkundu. "Aklını ."

Asa iç çekti. "Tamam. Nasıl istersen öyle olsun, Lois." Ondan uzaklaştı, aslında onunla oynamayı bıraktığını bildiriyordu. "Sabah görüşürüz. Kelepçeli olan ben değilsem tabii."

Asa, Zane evde serbestçe dolaşırken gözünü kırpmadan uyuyamayacağını bildiğinden gözlerini kapadı. Yatak yerinden oynadı. Asa bunun Zane'in gidişi olduğunu düşündü sonra metalin metale çarpma sesi ve bir değil iki kelepçenin yerine kayma sesi duyuldu.

Asa arkasını döndüğünde yastıkların yere atılmış olduğunu ve Zane'in iki elini yatak başlığına sabitlemiş, yüzükoyun yattığını gördü. Asa'nın yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyet ifadesini görmeye dayanamıyormuş gibi yüzünü ondan çevirdi.

Ama Asa'nın tepkisinde kendini beğenmişlik yoktu. Alçak sesle hırladı, Zane'in yüzükoyun yatan bedenini örttü ve yüzünü boynuna gömdü. "Sana yapacağım şeyler."

Zane yaralı bir hayvan gibi bir ses çıkardı, bu da Asa'nın odağını sadece en ilkel içgüdüleri kalana kadar daralttı. Zane'in kokusunu içine çekti, tırnaklarını yanlarına geçirdi ve çaresiz bir sesle sırtını kamburlaştırdığında gürledi.

Asa, Zane'in omzunu ısırarak, "Lanet olsun, bir yap," diye hırladı.

Zane'in şaşkın çılgılığı, Asa'nın daha aşağılara inmeden önce geride bıraktığı izleri yalaması, Zane'in vücudunda ısırarak ve yatıştırarak ilerlemesiyle inlemeye dönüştü. Yarın, Zane'in teni ısırik izleri ve morluklarla dolu bir yol haritası olacaktı. Herkes onun Asa'nın olduğunu bilecekti. Asa'nın onun içinde olduğunu, onu sahiplendiğini bileceklerdi.

Bu düşünceyle homurdandı, Zane'in kalçalarını yukarı çekti ve eşofmanını dizlerine kadar itti, yüzünü Zane'in kokusunun en güçlü olduğu yere gömdü, dilini girişine soktu, sadece onu daha da açmak için çekildi, dilini daha derine itti, Zane'in o seksi sesleri çıkarmasını sağlamak için her şeyi yaptı.

Asa bir elini Zane'in sikinin etrafına sardı, ona mastürbasyon yapmaktan çok sütünü sağdı, tabanından ucuna kadar sıktı, ona sadece doğru miktarda baskı uyguladı ve sonra geri aldı. Asa Zane'in boşalmasını istiyordu ama sadece onunla işi bittiğinde.

Dişlerini Zane'in deliğinin üzerinde gezdirdi, sonra diğer ısırik izlerinde olduğu gibi yaladı ve emdi. "Seninle yavaş gidemem," diye mırıldandı. "Yapamam işte."

Kayganlaştırıcıyı almak için kendini yatağa doğru uzattı ve dizlerinin üzerine çıktı. Asa kaplanmış iki parmağını içeri sokup çıkararak onu gererken Zane'in nefesi ciğerlerinden fırladı.

"Acıyor mu?"

"Evet," diye tısladı Zane.

Asa kıkırdadı, onu yoklarken parmaklarını bükte. "Güzel."

Asa serbest kaldı ve kayganlaşana kadar kayganlaştırıcıyı sikinin üzerine döktü, sıraya girdi ve uyarıda bulunmadan ilk sıkı kas halkasını geçerek itti, Zane'in acı dolu çığlığıyla siki zonkladı. Asa kalçalarını kavradı ve sonuna kadar soktu, siki Zane'in vücudunun sıkı sıcaklığıyla sarılırken inledi.

Asa, Zane'in uyum sağlamasını beklemedi, hiç beklemedi, sadece içine girdi, elleri kalçalarını kavradı, bir araya geldiklerinde her yankının teninde yuvarlandığını görecekt kadar sert bir şekilde ona vururken onu yerinde tuttu. Zane'in çıkardığı sesler neredeyse insani değildi, bu da Asa'nın sahip olma, kontrol etme, üreme içğüdüsunü daha da körükledi. Asa'nın Zane'le işi bittiğinde, onun kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Zane yatağa yığılana kadar tüm ağırlığını onun üzerine verdi, Asa da onu takip etti. Bir elini boğazının ince sütununa doladı ve diğer elinin iki parmağını Zane'in açık ağzına soktu, açğözlölükle, umutsuzca emmeye başladığında başka bir düşük hırıltı patladı. Asa loş ışıktaki bile Zane'in yanaklarının gözyaşlarıyla dolduğunu görebiliyordu. Bu haliyle çok güzeldi. Parmaklarını daha derine, Zane'in boğazını sıkmaya zorladı ve sikini ona daha hızlı soktu.

Zane daha fazlasını istiyormuş gibi kalçalarını geriye doğru eğdi, Asa'nın parmaklarını emerken bir fahişe gibi inledi. Asa, Zane'yanadıındaki gözyaşlarını yaladı, çenesini, kulak memesini ısırđı, nefesi hırıltılı bir şekilde, "İşte bu. Parmaklarımı em. Çok muhtaçsın. Bunun için çok çaresiz. Devam et. Ne kadar çok istediğini göster bana."

Zane hıçkırı hıçkırı ağladı ama dili Asa'nın parmaklarının arasında, neredeyse kıcının sıkılmasından daha sıcak bir şekilde çalıştı. Neredeyse. Asa geri dönüşü olmayan noktayı geçmişti, orgazmı vücudunda ilerlerken kalçaları Zane'in neredeyse iradesi dışında içine giriyor, Zane'in boynunun arkasını öyle bir güçle yumrukluyordu ki, kendini onun içine boşaltırken hırılıyordu, kalçaları hiçbir şey kalmayana kadar ona karşı çalışıyordu.

Asa, Zane'in acıdan kızarmış sikine ağzını dayamadan önce, kelepçe zincirinin nasıl büküldüğüne dalgınca dikkat ederek, Zane'i sırt üstü çevirerek serbest bıraktı. Asa onu emerken tüm vücudu kasıldı, parmaklarını tekrar deliğine ve Zane'in ne kadar dolu olduğunu hissettiğinde memnun bir gümbürtü çıkardı.

Zane, Asa'nın ağzına boşalırken haykırdı. Çekilmeden önce acı tadın tadını çıkarmak için bir saniyesini ayırdı, Zane'in üzerine çıkarken ağırlığını bir eliyle yakaladı, çenesini kavradı ve ağzını açmaya zorlayarak ona kendi dölünü yedirdi.

Elini boğazına doladı. "Yut."

Zane kendisine söyleneni yaptı, bakışları bulanık ve kopuktu. "Aferin oğlum."

Asa onu tekrar öptü, bu sefer nazikçe, kelepçeleri bir kez daha serbest bırakırken. Zane'in elleri olduğu yerde kaldı ama o da Asa'yı öptü.

Asa sırtüstü yattı, çok ihtiyaç duyduğu nefesleri içine çekti ve kıvranan Zane'i kollarının arasına aldı. "Dur. Kımıldama."

Zane kaskatı kesildi ama sonra yüzünü Asa'nın göğsüne gömerek ona karşı kendini bıraktı. Çenesini kaldırarak onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Gözyaşları, sümük ve tükürük içindeydi ama hiç bu kadar ateşli görünmemişti. Kirletilmiş görünüyordu. Ahlaksız. Lanet olası bir suç mahalline benziyordu ve Asa hayatında hiçbir manzara karşısında bu kadar ısınmamıştı.

Bunu Asa yapmıştı. Asa onu işaretlemiş, sahiplenmiş ve yetiştirmişti ve bu hayatının en yoğun anıydı; ardında bıraktığı ceset yığınıyla karşılaştığında bu çok fazlaydı.

Asa mendilini aldı ve Zane'in yüzünü nazikçe sildikten sonra alnına bir öpücük kondurdu. "Uyu artık, Lois."

Zane ilk kez itiraz etmedi, sadece yüzünü ondan başka tarafa çevirdi. Asa iç çekti. Ateşkesleri bu kadar çabuk mu bitmişti?

Zane o sırada arkasına uzandı ve Asa'nın elini tuttu, kolunu kendine doğru çekerek ona yaslandı. Asa vücudunu Zane'in etrafında kıvırdı ve birbirlerine ne kadar mükemmel uyduklarına hayret etti.

Zane usulca horlamaya başladığında, Asa burnunu onun buklelerine gömdü ve sonunda uykunun onu ele geçirmesine izin verdi.

# NINE

## ZANE

Zane, Asa'nın sesiyle uyandı. Gözlerini araladığında güneşin pencereden içeri süzüldüğünü ve Asa'nın yatağın alt köşesinde çıplak bir şekilde oturmuş, telefonunu kulağına dayamış olduğunu gördü. Bakışlarını, eklemlerinin çatırdamasına neden olan bir esneme hareketi yapmak için mükemmel tonda sırt kaslarından uzaklaştırdı. Her yeri ağrıyordu. Kendini kurutma makinesine atılmış bir spor ayakkabı gibi hissediyordu. Kıcı da dahil olmak üzere vücudunun her yeri ağrıyordu.

"-Yerelden başlayın, sonra dışarıya doğru genişleyin." Asa bir an için hattın diğer tarafındaki kişiyi dinledi. "Henley'i zaten biliyoruz. August ve Lucas'ın okulunun da benzer bir halkası olup olmadığını görmek istiyorum."

Zane kendini zorla ayağa kaldırdı. Asa bu hareket üzerine döndü, hararetli bakışları Zane'in üzerinde bir hakkı, vücudu üzerinde bir iddiası varmış gibi geziniyordu. Zane Asa'nın banyosunu işaret ederek, ikisinin de pişman olacağı bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kapıya yöneldi. Acıyla dolu mesanesini boşaltırken kapıyı aralık bıraktı, birlikte geçirdikleri geceden sonra tüm utangaçlık duygusu yok olmuştu.

Ama dürüst olmak gerekirse, sadece Asa'nın konuşmasına kulak misafiri olmak istiyordu. Eğer haklıysa, orada bir hikâye vardı. Ne kadar büyük bir hikâye, Zane emin değildi ama ona iyi bir gazetede bir köşe yazısı kazandırmaya yeterdi.

*Vay be. İyi bir sikiş ve birdenbire yıldız gazeteci olma hayallerinizden vazgeçip insanların hoşuna gidecek bir hikaye için*

*bir iki gün içinde unutmak mı? Zayıf sos, kardeşim. Çok zayıf.*

Zane kardeşinin alaycı ses tonunu duymazdan geldi. Mulvaney'ler konusunda ne yapacağını bilmiyordu.

*Yalancı.*

Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu. Bu yüzden annesi onun bir ezik olduğunu düşünüyordu. Her ne kadar büyük bir haber, bir köşe yazısı, ünlü bir statü istese de, daha fazlasını arzuluyordu. İlgi. Kendi ailesinden asla göremeyeceği bir ilgi. Asa'nın hiç düşünmeden ona gösterdiği ilgi.

Asa'nın "Yani başka okullarda da mı oluyordu?" diye sorduğunu duydu. Hay sikeyim. August ve Lucas'a öğle yemeğinde onlarla buluşmam gerektiğini söyle. Yalnız olmayacağımı da bilsinler."

Yani, doğru muydu? O intiharlar aslında intihar değil de kaza mıydı? Bu çok uygun görünüyordu. Beş ölüm, beş yıllık aralıklarla. Bu garip bir tesadüf gibi görünüyordu. Gage'in dahil olması dışında, her beş yılda bir değildi. Çünkü farklı bir okulda farklı bir yılda ölmüştü.

Zane kapıda durmuş dinliyordu. "Oh, ve onlara babama arkadaşımından bahsetmemelerini söyle." Kısa bir duraklama oldu. "Lanet Jericho. Evet, o bir arkadaş. Ben hallettim. Lütfen bunu kendine sakla." Bir duraklama daha. "Teşekkür ederim. Hey, Avi'den haber aldın mı?"

Asa'nın sesi neredeyse çocuksuydu, umutla ve başka bir şeyle renklenmişti. Zane bunu anladı. Buna bir isim koyamıyordu ama muhtemelen Gage'i düşündüğünde kalbinde hissettiği şeyle aynıydı. Zane onunla gerçek bir konuşma yapmak için her şeyini verebilirdi. Gerçek Gage'le, onun hayali versiyonuyla değil.

Zane muhtemelen sırf ikisi de kardeşlerine benzer bir bağlılık duydukları için Asa'yı rahat bırakmamalıydı. Ama Asa kardeşine garip bir şekilde yakındı, tıpkı Zane'in Gage'e olduğu gibi. Asa, Zane'in kendi kardeşiyle olan karmaşık ilişkisini anlayan tek kişi olabilirdi. Ölmüş kardeşiyle. Hâlâ hayattaymış gibi konuştuğu kardeşi.

Zane kapıya doğru döndü ve yüzüne biraz su çarpmak için lavaboya doğru ilerledi. Ancak yansımaları görünce durdu.

*Vay be.*

Kardeşinin sesi kafasının içinde çınlarken Zane gözlerini devirdi. *Kapa çeneni.*

*Beni burada istemeseydin, burada , o yüzden kendini suçla.*

Zane mantığı görmezden geldi. Bugün kendi psikolojik şeytanlarıyla yüzleşmeye hiç niyeti yoktu.

*Bana heyecan arayan dedin ama sanırım beni yendin. Kendini gerçekten bir seri katilin yatağına zincirledin. Bu kendini kuduz bir köpeğe zincirlemek gibi bir şey. Dürüst olmak gerekirse, kuduz bir köpek tarafından parçalanmış gibi görünüyorsun.*

Gage yanılmıyordu. Gözleri şişmiş ve kırmızı halkalar oluşmuştu. Omzunda bariz bir ısırık izi, boynunda bir düzine morluk ve Asa'nın elleri şeklinde çürükler vardı. Her yerdeydiler. Kalçaları, kollarının üst kısmı, hatta boğazı. Asa'nın ellerinin o yerlerde olduğunu hatırlamıyordu bile.

*Muhtemelen oksijen kaynağını kesmiştir. Bunun hafıza kaybına neden olabileceğini duymuştum.*

*Siktir git. Ciddiyim.*

Zane dönüp omzunun üzerinden aynadaki yansımasına baktı. Boynundaki ve omzundaki ısırık izleri, sırtındaki, kışındaki ve kalçalarındaki sayısız derin ısırık yarasının ya da yanlarındaki tırnak izlerinin yanında hiçbir şeydi. Beynini yokladı ama belirli bir ısırık ya da çürük hatırlayamadı. Hepsi birbirine karışmıştı. Zane kelepçeleri geri takmaya karar verdiğinde her şey bulanıklaşmıştı.

*"Sana yapacağım şeyler."*

Asa, Zane'in tüm dünyasını alt üst etmeden bir saniye önce kulağına böyle fısıldamıştı. Ama acı ya da korku hatırlamıyordu. Karnında biriken ve tüm uzuvlarına yayılan bir sıcaklık hatırlıyordu. Asa'nın kulağına gelen hırıltılı nefeslerini, hırıltısını ve hatta mırıltısını, istediğini alırken Zane'in bedenine açgözlü bir ihtiyaçla girişini, Zane'i korkutması gerekirken korkutmadığını hatırlıyordu. Bu ona istendiğini, arzulandığını... görüldüğünü hissettirmişti.

Yatak odasına döndüğünde Asa, dar kalçalarına yapışan ve mükemmel fiziğini vurgulayan gri bir jogger pantolon giymişti. Zane bakışlarını bel bandının üstünden görünen derin yırtmaçtan ayırmaya çalışırken zorlukla yutkundu.

Asa aralarındaki mesafeyi kapattı, Zane'i kendisinden uzaklaştırdı, kollarını arkadan ona doladı, yüzünü boynuyla omzunun birleştiği yere gömdü ve derin derin içine çekerek Zane'in göğüs uçlarının sertleşmesine ve aletin saklanması imkânsız bir şekilde kalınlaşmasına neden oldu.

Asa ona sıkıca sarılırken minnettar bir ses çıkardı, onu kokladı ve derisini ısırdı.

"Günaydın..."

Zane bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlatmak istemişti ama ağzından çıkan nefes nefese kalmış bir ses Asa'yı daha da cesaretlendirdi, geniş elleri Zane'in karnından kalkıp kalçalarının üzerine oturdu ve Zane'in artık iyice kalkmış olan sikine tehlikeli bir şekilde yaklaştı.

Asa dişleriyle Zane'in kulağının kabuğunu çekiştirdi. "Çok seksi görünüyorsun. Daha önce hiç işime gerçekten hayran olmamıştım. Her zaman randevularımın sabah olmadan gittiğinden emin olurdum. Ama sen... Kahretsin, böyle harika görünüyorsun. Fotoğraf çekmeme izin vereceğine söz ver. Sadece benim için."

Bir kez daha o çocuksu ses tonu geri gelmişti, sanki Zane'e dün gece onu kirlettiği sayısız yolu belgeleyip belgeleyemeyeceğini sormak yerine bir parça şeker daha istiyordu.

"İnsanların bunları göreceğini biliyorsun, değil mi?" Zane uyardı. "Yazın ortasında boğazlı kazakla dolaşamam."

"Güzel. İnsanların görmesini istiyorum," dedi Asa, sanki bu gayet normal bir tepkiymiş gibi.

"İnsanların beni şiddet içeren bir suçun kurbanıymışım gibi görmesini mi istiyorsun?" Zane mırıldandı, ellerinin Asa'nın kollarına dolanmasından nefret ediyordu - onu durdurmak için değil, Asa onu keşfetmeye devam ederken kendini sabitlemek için.

"İnsanların benim olduğunu bilmelerini istiyorum," dedi Asa onun kulağına doğru.

Zane'in kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. "Bazı insanlar birbirimizi daha bir gündür tanıdığımızı düşünerek bunun küstahça ve biraz da delice olduğunu söyleyebilir." Zane nefesini içine çekti. Bir gün. Kahretsin. Sabah olmuştu. "Saat kaç?"

"sekizde," dedi Asa, hâlâ yavaşça Zane'in boğazını keşfederken.

Blake. Zane, Asa'nın ellerini tokatladı. "Telefonuma ihtiyacım var.

Hemen."

Asa konuşmadaki ani değişim karşısında kaşlarını çattı. "Ne? Neden?"

Zane ona bıkkın bir bakış attı. "Çünkü arkadaşıma sabaha kadar benden haber alamazsa koordinatları polise göndermesini söyledim."

Asa içini çekerek Zane'i serbest bıraktı ve bir gece önce kot pantolonunu bıraktığı yere geri döndü. Zane parmaklarını şıklatıp ona hızlanmasını söylemek istedi. Gerçekten de duruma hak ettiği ciddiyeti vermiyor gibiydi.

Asa cebinden Zane'in telefonunu çıkardı. "Şimdi yakalanmamı istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu, dolgun dudaklarının üzerinde bir sırıtış oluşmuştu.

"Bu ölümlerle ilgili gerçekten bir şeyler olup olmadığını ya da bunların sadece tuhaf bir tesadüf olup olmadığını anlamak istediğimi söylüyorum."

"Ben tesadüflere inanmam," dedi Asa.

"Ben de," diye mırıldandı Zane, telefonunu kaydırarak açtı ve Blake'in resmini gereğinden fazla bir güçle yumrukladı.

Blake üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Lo?"

Sesi uykudan boğuk çıkıyordu. Ne oluyor lan? Blake'in süvarileri getirmesi buraya kadarmış. Blake mesajına cevap verme zahmetine girmiş miydi yoksa dün gece gözlerini devirip yatmış mıydı?

"Selam, benim. Sadece iyi olduğumu bilmeni istedim," dedi

Zane. Uzun bir duraklama oldu. "Neden iyi olmayasın ki?"

"Çünkü dün gece Mulvaney mülklerinden birini kontrol etmeye gittim. Sana koordinatlarını gönderdiğim mi?" Zane tereddütle cevap verdi.

"Ha?" Diğer uçtan bir hışırtı sesi geldi ve ardından, "Bunu hiç görmedim. Dün gece Gizelle Sands ve Naz King'in peşindeydim. Bir barın arkasında sarmaş dolaş harika fotoğraflar çektim. Beach heyecandan neredeyse altına yapacaktı."

Zane, Blake'in değerlendirmesine burnunu kıvırdı. "Bu... grafik."

"Evet, size ulaşmaya çalıştı ama siz ortalıkta yoktunuz, bu yüzden onları doğrudan sitede yayınladı. Mulvaney mülkünde ne var ne yok? İyi bir şey bulabildin mi?"

"Hiçbir şey. Çıkamaz sokak. Ama başka, muhtemelen daha büyük bir hikayeye ilgili bir ipucum var. Beach'e birkaç gün izin almam gerektiğini söyler misin? Annemin öldüğünü falan söyle."

"O şirretin yasını tutmak için bir gün izin almayacağını biliyor. Ona basın yemeğinden zehirlendiğini söyleyeceğim. Nasıl geçti bu arada? Sen ve Thomas Mulvaney sonsuza dek en iyi arkadaş mısınız?"

Zane, kafasına siyah bir İkizler kapüşonu geçirmiş olan ve çok iyi görünen Asa'ya baktı. "Tam olarak değil," diye mırıldandı.

Bir erkeğin uykusuzken bu kadar iyi görünmesi gerçekten yasal olmamalıydı, özellikle de Zane Muhammed Ali ile on raunt yapmış gibi görünürken. Zane'i bakarken yakalayınca sırtı ve cüzdanını bir cebine, telefonunu da diğer cebine koydu. Saatini göstererek, "Kahvaltı?" diye sordu.

"Kim o?" Blake sordu.

"Hiç kimse," dedi Zane, inandırıcı olamayacak kadar hızlı bir şekilde, Asa'dan kendini beğenmiş bir gülümseme ve Blake'ten sinir bozucu bir kıkırdama aldı.

"Dün gece biriyle yattın mı? Bir ilişki yüzünden mi hasta olup işe gelmedin? Thomas Mulvaney'i becerdin mi? O herif ne kadar? Senin yaşının iki katı mı?"

Zane başını salladı. "Hayır, Thomas Mulvaney ile birlikte olmadım." Gerçi Zane bunun hiçbir zaman ihtimal dışı olmadığını düşünüyordu. Dün gece, bir hikâye için neredeyse her şeyi yapmaya hazırdı.

*Neredeyse mi? Bir seri katilin çiğneme oyuncağını oynuyorsun. Senin şu hayali sınırın nerede kardeşim?*

"Hayır, biriyle yatmak için hasta olduğumu söylemeyeceğim." "Ama dün gece biriyle yattın," dedi Blake. "Şimdi kapatıyorum," diye uyardı Zane.

Blake yine kıkırdadı. "Tamam, dostum. Seni görüyorum. Bir şeyler al-"

Zane, o cümlesini tamamlayamadan telefonu yüzüne kapattı. Tekrar Asa'ya baktığında, Zane'in tam olarak çıkaramadığı bir ifadeyle onu izliyordu. Sanki onu inceliyor gibiydi. "Senin de işin yok mu?" Zane ani sessizliği doldurmaya çalışarak sordu.

Asa elini salladı. "Patron benim. Çalışma saatlerimi kendim belirlerim. Sekreterime programımı onaylattım. Sorun yok." Asa çekmecesinden bir tişört çıkardı. "Kollar yukarı."

Zane hiç düşünmeden itaat etti ve Asa'nın gömleğini başına geçirmesine izin verdi. "Milyonlarca dolar değerinde gökdelenler tasarlamıyor musun?"

Asa bir çift siyah eşofman altı kaptı ve Zane'in önünde diz çöktü. "Ayak." Zane bacağına kaldırdı, delikten geçirdi, işlemi diğer tarafta tekrarladı, Asa'nın yüzünün şimdi kasıklarıyla göz hizasında olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

Asa pantolonunu yukarı doğru çekti. "Hayır, ben *milyar* dolarlık gökdelenler tasarlıyorum. Ve bunu o kadar iyi yapıyorum ki, insanlar benim biraz profesyonel olmayan davranışlarımı hoş görmeye hazırlar çünkü şehirlerimizin arka planında göze çarpan binalar yapıyorum." Asa kumaşı yavaşça Zane'in çok belirgin ereksiyonunun üzerinden kaydırды.

Zane bunun son olacağını düşünmüştü ama Asa durmadı; Zane'in ödünç aldığı gömleğini yukarı itti, ortaya çıkan her bir santimlik tene burnunu soktu, bel bandından göbek deliğinin hemen altına kadar bir izi yalarken Zane'in teninde tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Bu pantolon bunun için yeterince bol değildi.

Asa dizlerinin üzerinden Zane'e baktı. "Lanet olsun. Keşke bütün gün burada kalabilseydik. Seninle oynamayı seviyorum."

Zane Asa'yı itmek istemişti ama onun yerine elleri Asa'nın saçlarına dolandı. "Bu kadar erken bir seansı daha kaldırabilir miyim bilmiyorum."

"Aletin bildiğinden daha yetenekli olduğunu söylüyor," diye alay etti Asa, yüzünü söz konusu alete gömmek için öne doğru eğilerek. Zane, ince kumaşın arasından Asa'nın sıcak nefesini duyunca kıvrandı.

Asa ayağa fırladı. "Siktir. Tamam. Buradan çıkmamız lazım. Kıyafetlerimin içinde çok iyi görünüyorsun."

Zane, Asa'nın elinden tutup onu merdivenlere doğru çekmesine izin verirken kendine baktı. Ağabeyinin dolabında elbise oyunu oynayan bir çocuk gibi gülünç görünüyordu. "Gerçek kıyafetler giyebilmem için benim evimde durabilir miyiz? Lütfen?" diye ekledi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi.

Asa merdivenin başında durdu ve Zane'i bir başka esrarengiz bakışla inceledi. "Evet, tabii."

Tekrar yola koyulduklarında, Zane'in dairesine doğru hızla ilerlerken, "Seni bir mimar olarak hayal edemiyorum? Senin gibi biri neden gökdelenler tasarlamak istesin ki? Hobisi cinayet olan biri için garip bir kariyer gibi görünüyor."

Zane ona doğru baktı. "Bu bir hobi değil, daha çok bir çağrı gibi. Mimariye gelince, matematik ve çizim konusunda harikaydım. Avi de öyleydi. Moda tasarımına girdi çünkü bu işte iyi ve bu işin dikkat çekmesini ve ünlü olmasını seviyor. Ben de benzer nedenlerle mimarlığa yöneldim."

"Kesinlikle şöhret için değil mi?" Frank Lloyd Wright ve I. M. Pei dışında ünlü mimarlar var mıydı?

Asa ona öyle bir baktı ki, adamın tüyleri diken diken oldu. "Oh, hayır. Şöhret umurumda değil. Soyadım bana bu şöhreti fazlasıyla veriyor."

"Peki, neden yapıyorsun?" Zane sordu.

"Her gün binlerce hayatı ellerimde tuttuğumu ve onların yaşamasına izin vermeyi seçtiğimi bilmekle ilgili bir şey var."

"Ne?" Zane kalbinin göğsünde sıkıştığını söyledi.

Asa omuz silkti. "Bir düşünün. Yanlış yerleştirilmiş bir kiriş, hafifçe kaymış bir cıvata, vasatın altında bir makas veya ankraj ve... bom. Her şey yıkılıyor." Zane'in şaşkın bakışları karşısında, "Hayatım boyunca üç gökdelen tasarladım" dedi.

Bugüne kadarki kariyerim. Bu da kabaca -ne kadar? - her gün işe giden ve sırf ben izin verdiğim için yaşayan on bin insan demek."

Zane ona göz kırptı. "Psikopat gibi konuşuyorsun-" "Psikopat mı?" Asa göz kırparak karşılık verdi.

"Ben de megaloman diyecektim," diye idare etti Zane. "Muhtemelen insanlara mimar olduğunu çünkü gökdelenleri kendi kişisel karınca çiftliğine dönüştürerek Tanrı'yı oynamak istediğini ve onu bir Etch-A-Sketch gibi sallamaktan sadece bir kötü gün uzakta olduğunu söylememelisin."

Asa gülümsedi. "Düşüncelerimi kendime saklıyorum."

"Neyini?"

"Noah, 'Bunlar düşünme düşünceleri, konuşma düşünceleri değil' diyor. Ama yaptığım şeyi neden yaptığımı sordunuz ve ben de size yalan söylemeyeceğimi söyledim."

Asa gizliden gizliye nihilist bir anarşist olduğu konusunda yalan söylemediği için kendisiyle o kadar gurur duyuyor gibiydi ki, Zane "Sen kafayı yemişsin" dediği için neredeyse kendini suçlu hissedecekti.

"Son on iki saat içinde benim hakkımda öğrendiğin herhangi bir şey, öyle olmadığımı düşünmene yol açtı mı? Ama deliliğimi seviyorsun. Dün gece sana gitme şansı verdiğimde bileklerini kelepçeledin ve kendini bir tür bakire kurbanı gibi bana sundun. Ben de kabul ettim, seni aldım ve eğer bu kadar yorgun olmasaydın sana çok daha fazlasını yapabilirdim. Ama sen razı oldun. Peki, hangimiz daha deliyiz, Lois?"

"İnsanları öldürüyorsun," dedi Zane, sesinin bu kadar sinirli çıkmasından nefret ederek.

"Ve sen insanları öldüren adamla yattın, benim insanları öldürdüğümü bile bile, hepsi bir hikaye için. Ben bir psikopat olarak doğdum. Ama sen, sen bir fırsatçısın. Şikayet etmiyorum. Dün gece buna kızmıştım ama bugün yeni gün ve günün soğuk ışığında bunu anlıyorum."

Belki o zaman bunu Zane'e açıklayacak kadar nazik olabilirdi. "Neyi?"

"Bunun senin için yüksek olduğunu. Sadece yaşadığımız korkunç seks değil-

İki kez ama bir hikâyenin peşinde koşmak, bir sonraki adımın ne olacağını bilmemek, bir katilin huzurunda olmak, üzerimdeki etkisini bilmek. Adrenalinden o kadar uçmuşsun ki neredeyse kokusunu alabiliyorum."

"Bu doğru değil."

"Elbette öyle, Lois. Ama bu yüzden bu küçük ortaklığımız işe yarıyor. Ben senin yanında kendim olabiliyorum, sen de benim yanımda kendin olabiliyorsun. Birbirimizin en derin, en karanlık sırlarını bilmenin ve onları bırakmak istememenin özgürleştirici bir yanı var."

Olan şey bu muydu? Zane telefonunu eline aldı ve gizlice başladı: *Stockholm sendromunun baş göstermesi ne kadar sürer?* İstatistiklerin kendi tarafında olmadığını fark edince yüzünü buruşturdu. Rehinelerin yüzde beşinden azında bu fenomen ortaya çıkıyordu ve bu da sadece on iki saat içinde olmuyordu. Bu da Asa'nın haklı olduğu anlamına geliyordu. Zane bundan zevk alıyordu, ondan zevk alıyordu ve korkmak istese de korkmuyordu.

"Mecbur kalsan beni öldürür müydün?" Zane kayıtsızca sordu. Bir yanı bu cevabın onu korkutup sağduyusunu geri getireceğini umuyordu.

Asa gözlerini yoldan ayırıp bir ona baktı. "Bu yüklü bir soru gibi görünüyor, Lois. Eğer hayır dersem bu küçük ilişkinin güç dinamiği parçalanacakmış gibi hissediyorum."

"Dürüst olacağım ."

Asa içini çekti. "Öyle söyledim, doğru. Ama daha çok sen soru sor, ben de evet ya da hayır diyeyim tarzında bir şeydi."

Zane'in dudakları yarım kalmış bir gülümsemeyle seğirdi. "Mecbur kalsan beni öldürür müydün? Evet ya da hayır."

Asa o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki Zane, eğer silahını kuşanırsa cipten atlamak için gereken takla ve yuvarlanmadan sağ çıkıp çıkamayacağını merak etmeye başlamıştı. "Hayır, Lois. Seni öldürebileceğimi sanmıyorum. Neyse ki, muhtemelen bunu asla bilemeyeceğiz. Çünkü babam asla masum bir adamı öldürmezdi ve ister inan ister inanma, ben de öldürmezdim."

Zane'in kafasını kurcalayan şey de buydu. Gerçekten masum muydu? Konu bir hikâyenin peşine düşmek olduğunda vicdansızdı. Başkalarının vahşi ölümlerinden zevk almamıştı ama bu ölümleri kendi çıkarına kullanmanın bir yolunu bulmak için elinden geleni yapmıştı. Suç blogundaki davaların kurbanlarından hiçbiri için ağlamamıştı. Hiç kimse için gerçekten ağlamamıştı. Kardeşi için bile. Zane'in gerçekten ağladığı tek zaman kendisi içindi, dün gece, Asa onu yetiştirirken. Zane'in olduğu bir şeydi. Bir yabancıyla. Bir hikaye için.

Belki de bu onu bir fırsatçı yerine narsist yapıyordu ama her iki durumda da masum değildi. Bu da Thomas Mulvaney'e karşı gerçekten güvende olmadığı anlamına geliyordu.

# TEN

ASA

Asa, Zane'in evine gitmeden önce uğradıkları küçük kafede Zane'in tam bir kahvaltı yaptığını ve bunu sürdürdüğünü görünce garip bir şekilde rahatlamıştı. Ancak yirmi dakika boyunca bir fincan kahve içmeye devam ederken Asa, Zane'in restoranda geride kalmasının ardında gizli nedenler olduğundan şüphelenmeye başladı. Zane kaçışını planlamaya mı çalışıyordu? Birdenbire neden bu kadar endişelenmişti? Üstünü değiştirebilmek için orada durmak onun fikriydi.

Harap bir binanın önüne geldiklerinde, Zane Asa'yı arabada beklemesi için ikna etmeye çalıştı. Yaşadığı yerden utanıyor muydu? Bu yüzden mi bu kadar tereddütlüydü? Her iki durumda da, geride kalmak milyonlarca farklı nedenden dolayı mümkün değildi, bunların çoğu küçük bir cümleyle özetlenebilirdi. Asa istemiyordu.

Zane teslim olmuş gibi görünerek onu halı kaplı çift kapıdan geçirip kirli beyaz bir kapıya götürdü ve onu dört kat merdiven çıkarak dairesine ulaştırdı. Asa kolunu kapının çerçevesine dayayarak Zane'e doğru eğildi ve anahtarı kullanarak içeri girdi.

Asa, Zane'in kendisinininki kadar büyük bir evde yaşamasını beklemiyordu ama gördüklerine kesinlikle hazırlıklı değildi. Kapı aralığından her şeyi görebiliyordu. Küçük mutfak, yemek odası ve aile odası kombinasyonu Asa'nın banyolarından birine rahatlıkla sığabilirdi. *Küçük* banyolarından birine.

Tanrım.

Mütevazı boyutuna rağmen daire temizdi, lavaboda biriken bulaşıklar, kir ya da toz yoktu, ki bu Avi'yle kendisinin şehirdeki daireleri için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı. Kardeşi pek de temizlik hastası sayılmazdı. Neyse ki her gün gelen bir hizmetçileri vardı.

Ancak yemek alanı olması gereken ama aslında Zane'in ev ofisi versiyonu olan yerde büyük miktarda dağınıklık vardı. Sanki Zane'den başka biri de orada çalışıyormuş gibi arka arkaya iki masa yerleştirilmişti. Zane'le birlikte başka kim gelip orada çalışıyordu? Asa'nın ailesini başka kim biliyordu? Bir duvarda ailesi hakkında CIA'i bile etkileyecek bir dosya vardı ve bu dosyada Asa'nın uğrak yeri olarak tanıdığı iğnelerle dolu bir şehir haritası da bulunuyordu.

Masalardan birinin yanında düzgünce istiflenmiş bir yığın ciltli sayfa duruyordu. Asa yakından incelediğinde bunların el yazması olduğunu gördü. Zane'in gazeteciliğin ötesinde gizli hedefleri var mıydı? Kitap mı yazmak istiyordu? Kurgu mu? Gerçek suç? Asa bunu daha sonra düşünmek üzere arka cebine koydu. Eğer Zane bir köşe yazısının Asa'nın ilgisinden daha önemli olduğuna karar verirse, elinde bir koz olması iyi olurdu.

Asa dairede dolaşırken kulaklarını Zane'e ve onun mekândaki hareketlerine dikmişti. Şu anda odasındaydı, çekmeceleri karıştırıyordu, muhtemelen kıyafet arıyordu. Ya da sallamak için bir silah. Zane'e çok fazla hareket alanı bırakıyordu. Avi çok fazla hareket alanı olduğunu söyleyebilirdi. Zane'in diğer odada ne yaptığını dikkat etmeyerek hayatını kendi ellerine aldığını söyleyecekti. Belki bir sabit hat vardı. Belki de bir silah vardı. Bu düşüncelerin hiçbiri Asa'yı araştırmasından vazgeçirmedi.

Küçük oturma odasında yıpranmış bir kanep ve makul büyüklükte bir televizyon vardı. Duvarlarda bir dizi siyah beyaz fotoğraf, çoğunlukla manzara fotoğrafları ve birkaç tane de sokaktaki insanların fotoğrafları vardı. Hepsi olağanüstü fotoğraflardı ama Asa fotoğrafçı Blake Marshall'ın adını hiç duymamıştı, belki bir gün duyacaktı.

Küçük televizyonun üzerindeki rafta iki aile fotoğrafı vardı. Birinde Zane ve benzer görünümlü bir adam, muhtemelen ebeveynleri olan iki yaşlı insanın yanında duruyordu. Bu erkek kardeşi olmalıydı. Aynı kıvrık saçlara ve bal rengi gözlere sahipti, ama daha geniş, daha sağlam, daha uzun boylu, belki de ticari açıdan daha çekiciydi, ama bir mağaza iç çamaşırı modeli tarzında. Çekici ama podyuma çıkmaya layık değil, hiçbir şekilde ilginç değil.

Zane gibi değil. Yetenek avcıları Zane'in çılgın kemik yapısı, çılgın bukleleri ve neredeyse utangaç gülümsemesi için çıldırırlardı.

Dün gece Asa'yı bu kadar kolay baştan çıkarmışken. Evet, ajanslar Zane'i temsil etmek için sıraya girerdi.

Yine de fotoğraftaki adamın kibar gözleri ve kocaman bir gülümsemesi vardı ve Zane'e dünyasındaki en önemli şeymiş gibi sıkıca sarılmıştı. Aynı şey ebeveynler için söylenemezdi. Asa beden dili uzmanı değildi ama çocukların kendilerini fotoğraftaki sert görünümlü insanlardan uzak tutmaya çalıştıkları açıktı.

Asa ikinci fotoğrafı eline aldı ve tam fotoğraf çekilirken gizlice yanına sokulmuş gibi kardeşinin sırtına tünemiş oturan Zane'in yüzündeki delicesine şapşal sırıtışa gülümsedi. Zane en son ne zaman böyle gülümsemişti?

"Bu Gage."

Asa döndüğünde Zane'in üzerinde siyah bir kot pantolon ve kimseye yakışmaması gereken ama her nasılsa ona çok yakışan sıcak pembe bir tişört gördü. Buklelerinin üzerine gri bir bere geçirmişti ve artık gözlüklerini takmıyordu. Asa hayal kırıklığını bastırmak için elinden geleni yaptı. Lenslerin daha pratik olduğu açıktı. Yine de Zane o gözlüklerin içinde çok... masum görünüyordu.

Asa tekrar resme döndü ve onu yere koydu. "Güzel görünüyor."

Zane yaklaşıp resmi aldı, gülümseyen yüzlerine bakarken omuzları çökmüştü. "Öyleydi. Çoğu zaman öyleydi. Bazen tam bir pislik olabiliyordu."

Asa güldü. Aynı şeyi Avi için de söyleyebilirdi.

Asa aile fotoğrafına doğru başını salladı. "Bunlar senin annenle baban mı?" Zane yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı. "Bev ve Irv Scott."

Asa onlar hakkında bilmesi gereken her şeyi sadece Zane'in onların isimlerini söyleme şeklinden biliyordu. "Yoğun görünüyorlar."

"Bev çok şeydir. Babam sadece... Bev ne olmasını istiyorsa o. Genellikle sessizdir."

Oof. "Yani, musunuz?"

Zane bakışlarını ona çevirerek resmi tekrar yerine oturttu. "Boktan aile dinamiklerimi anlatmamı gerçekten istiyor musun?"

Asa omuz silkti, uzanıp yaylı bir bukleyi yakaladı ve yerine oturmasını izlemek için düz bir şekilde çekti. "Yani, benimkini zaten biliyorsun. Seninki daha ne kadar kötü olabilir ki?"

"Sanırım bu, ölçmek için kullandığınız kıstasa bağlı. Ben katil bir aile tarafından yetiştirilmedim ama görünmez olmak için yetiştirildim. Gage doğduğu andan itibaren ilgi odağı oldu. Annem, Gage'i

ona beş yıldır hamileydi. Neredeyse kırk yaşındaydı. Çocuk onun mucizesiydi."

"Ya sen?" Asa, Zane'e dokunmak için başka bir bahanesi olmadığı halde şapkasını düzelterek sordu.

"Ben bir kazaydım, annemin vücudunu mahveden ve otuz haftalıkken kanama geçirdiğinde neredeyse onu öldüren sarhoş bir hataydım. Onun hayatını mahvettim. Sadece ona sorun."

İşte oradaydı. Yedi aylık yaş farkı. "Senin hiçbir şekilde görünmez olduğunu hayal edemiyorum."

Zane mizahsız bir kahkaha attı. "Hayır mı? Sana Bev'in numarasını verebilirim. Onu hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolların alfabetik bir listesi var. Bir numaralı neden, Gage'in yaşayabilmesi için ölenin ben olmamam. Gage önemli biri olacaktı. Ben sadece işi batırdım. Düzeltiyorum. Hâlâ berbat durumdayım."

Zane konuşurken Asa dişlerinin sıkıldığını hissedebiliyordu. Kendisi hakkında buna gerçekten inanıyordu. Asa'nın bakışları, Zane'e doğum günü hediyesi olarak gözlerini vermeyi düşünen, boyalı sarı saçları ve alaycı gülümsemesiyle tombul kadına kaydı. Zane'in ne kadar mükemmel olduğunu göremiyorsa, belki de görmeyi hiç hak etmiyordu.

"Annemi öldüremezsin," dedi Zane, Asa'nın isyankâr yüz ifadesine bakarken sesine telaş karışmıştı. "O kelimenin tam anlamıyla en kötüsü, ama kendi sefaletini kendisi yaratıyor. Söz veriyorum. Artık onu umursamıyorum."

Bu tamamen yalandı ve ikisi de bunu biliyordu. Yine de Asa ona bunu söylemedi. "Daha önce kimsenin ona sefaletin gerçek anlamını gösterdiğini sanmıyorum," dedi Asa, bakışlarını Zane'in kendisini bu kadar kötü hissetmesine neden olan kadından ayıramıyordu.

"Oğlunu kaybetti, değer verdiği tek kişiyi. Bu bir kişi için yeterli bir acı."

Asa başını salladı. "Kardeşini kaybettin. Seni önemsiyor gibi görünen tek kişiyi. Sana kim baktı?"

Zane kızardı, gözlerini hızla kırıştırdı. "Ben yaptım. Ben iyiyim. Sorun değil. Mulvaney cinayeti panoma, boktan aileme olduğundan daha fazla kızacağından emindim."

Zane bu yüzden mi onu arabada tutmaya çalışıyordu? Aptal tahta yüzünden mi? Asa burnundan bir nefes çekti. "Neden umursayacağımı düşündün bilmiyorum. Ailemi araştırdığını zaten biliyorum. Ailenin çöp olduğunu bilmiyordum."

Zane'in yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Çöp biraz ağır oldu."

"Burada yaşadığını biliyorlar mı? Böyle mi?"

Zane kıs kıs güldü. "Ne gibi? Fakir bir insan gibi mi? Hayır. Ailem büyük, havalı bir muhabir olarak ilk işimi bulduğumu düşünüyor, bu yüzden aileniz hakkında olabildiğince fazla bilgi edinmek için acele ediyorum. Eğer kısa süre içinde bir şeyler bulamazsam, annemin havalı arkadaşlarına anlatacak bir şeyi kalmayacak."

Zane'in ona karşı bu kadar dürüst olması Asa'nın göğsünde garip bir sıcaklık hissetmesine neden oldu. Bir şekilde samimi hissettirdi. Asa uzanıp Zane'in tişörtünü avucunun içine aldı, başını eğip dudaklarını yumuşak bir öpücükle birbirine değdirdikten sonra tekrar bırakacak yaklaşıma kadar onu kendine çekti.

Zane'in gözleri fal taşı gibi açılmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. "Bu ne içindi?"

Asa omuz silkti, bunu neden yaptığını gerçekten bilmiyordu. "Bilmiyorum. Sadece seni öpmek istedim."

"Her zaman ne istersen , değil mi?" Zane hayranlık dolu bir sesle konuştu.

"Öyle değil mi?" Asa sordu.

Zane'in bakışları el yazmaları yığınınına kaydı, dudaklarının kenarları aşağı doğru çekildi. "Hayır, pek sayılmaz."

"Bunların hepsi yazdığınız kitaplar mı?"

Zane tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Başladığım kitaplar. Onları bitirmek için hep kendimle konuşuyorum." Asa odanın öbür ucuna doğru yürüdü ve yığının üzerindeki ilk kitabı aldı. Zane ona yetişmek için çabaladı ve el yazmasını açamadan elinden çekip aldı. "Ne yapıyorsun sen?"

Asa kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun? Okumak istiyorum."

Zane, Asa günlüğünü okumasını ya da iç çamaşırı çekmecesini karıştırmasını istemiş gibi skandala uğramış görünüyordu. Zane günlük tutar mıydı? İç çamaşırı giyiyor muydu? Asa'nın siki sertleşti ve onu masanın üzerine eğip kendi gözleriyle kontrol etme düşüncesini bastırmak zorunda kaldı.

Zane el yazmasını masasına sıkıştırdı. "İmkânı yok. Asla. Bunları hiç kimse okumayacak. Bir gün onları yakacağım. Gidebilir miyiz? Kardeşin bizi beklemiyor mu?"

Asa saatine baktı. "Evet. Ama bu konuşmayı daha sonra tekrar yapacağız. Hadi gidelim."

Zane'in yüzünde beliren rahatlama ifadesi Asa'nın midesinin sıkışmasına neden oldu. Zane dairesinde dururken farklı görünüyordu. Rol yaptığı o cesur, kendinden emin belalı adam çoktan gitmişti. Onun yerinde üzgün bir çocuk vardı.

gözleri ve omuzlarındaki dünyanın ağırlığı. Asa gerçekten de Zane'e böyle hissettiren kişiyi öldürmek istiyordu.

"Onlara benim kim olduğumu söyleyeceksin?" Kapı arkalarından kapanırken Zane sordu.

Asa yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum. Ailemin dedikodularına bakılırsa Jericho muhtemelen Atticus'a, o August'a, o Lucas'a, o Noah'ya, o da dinleyecek herkese söylemiştir."

Zane kıs kıs güldü. "Dedikoducu katiller."

Asa kolunu Zane'in dar omuzlarına doladı. "Hiçbir fikrin yok." Asa, Zane'in onu itmesini bekliyordu... ama itmedi. Kolunu Asa'nın beline doladı, koridordan merdivenlere doğru yürürlerken başını Asa'nın omzuna yaklaştırdı. Bir kez daha, o sıcaklık Asa'nın içinde birikti.

Bu sefer daha alçaktan.

Kahretsin. Zaten oluyordu. Kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet gibi. Önce Adam, sonra August, sonra Atticus ve şimdi de o... Kendine ait bir insanı olduğu düşüncesi onu rahatlatmaya başlamıştı. Avi'den başka biri.

Ama bu kişi hâlâ ailesini yok etmek istiyor olabilir. Zane, üzücü aile geçmişiyle Asa'yı sahte bir güven duygusuna sürüklüyor olabilirdi. Sadece iyi bir aktör müydü? Asa öyle düşünmüyordu, ama bir yanı böyle düşünmeyenin aleti ve hiç düşünmeyen beyni olduğunu fısıldıyordu.

Asa her iki şekilde de fark etmeyeceğini biliyordu. Zane'den kurtulamayacaktı ve Zane'in de dediği gibi, Asa her zaman ne isterse onu yapardı.



Asa, August'un asistanının yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmezden gelerek, Zane'i de peşinden sürükleyerek Cricket'in masasının yanından yarım bir el sallamasıyla geçti. Ona hâlâ böyle hitap edebilirler miydi? Gerçekte kim olduklarını bilen ve sayıları giderek artan insanlardan biriydi ve August ile Lucas'ın vekiliydi. Bu onu bir nevi aile yapmıyor muydu?

Asa, August'un ofis kapısını iterek açıp kardeşiyle Lucas'ı August'un ofis koltuğunu paylaşırken bulduğunda bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Zane'i önden içeri soktu, kapıyı arkalarından kapattı ve onu daha derine itti.

odaya girdi. Zane iki adamın karşısında kısa bir süre durdu ve Asa'nın ona çarpmasına neden oldu; Asa'nın kolu Asa'yı ayakta tutmak için beline dolandı.

August'un soğuk yüz ifadesine bir kez bakan Asa, Zane'in gerçekte kim olduğunu bildiklerini anladı. Bu da işi bin kat daha çatışmacı hale getirecekti. Gerçekten de lanet olası dedikoducu katiller. Asa tek kelime edemeden Lucas'ın bakışları Zane'in boynundaki ve kollarındaki bariz morluklara ve izlere odaklandı.

"Tanrım, Asa. Bunu ona sen mi yaptın?" diye sordu.

Asa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne? Hoşuna gitti. Söyle onlara."

Zane kıpkırmızı kesildi ve gözlerini uzun bir süre kapattıktan sonra, "Sorun değil," dedi.

"İyi mi?" Asa, sesi sinirliydi. "Dün gece söylediğin bu değildi." "Aman Tanrım. Karşılıklı rızayla oldu, tamam mı?" Zane mırıldandı.

Asa sırtıttı ve ardından, "Zane, bu kardeşim August ve kocası-" dedi.

Zane hiç düşünmeden, "Medyum," diye mırıldandı. "Çoğu insan bana sadece Lucas der," dedi, eğlendiği her halinden belliydi.

Zane başını eğdi. "Özür dilerim. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Öyle mi?" August sordu. "Muhabir olduğunu duydum." Bakışları Asa'ya kaydı. "Sırrımızı bilen bir muhabir. Bu bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun?"

Asa iç çekti. Bunu bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak kapının pervazına yaslandı. Zane'in baskı altında kendini nasıl idare ettiğini görme zamanı gelmişti.

Zane diğer iki adamın karşısındaki koltuğa oturup dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğildiğinde Asa'nın kaşları havaya kalktı. "Bu bilgiyle ne yapmayı planladığımı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama tanıştığınızda kocanız bir FBI ajanıydı, değil mi? Birbirinizi görmeye başlamadan önce sırrınızı biliyor muydu?"

Lucas sırtıttı. "Evet. Evime zorla girdi, bana Batman olduğunu söyledi ve sonra kendini bıçakladı."

Zane, August'un tuhaf kur yapma ritüellerini anlamaya çalışırken Lucas'a göz kırptı. "Benim gibi bir muhabir gerçek bir federal ajandan daha tehlikeli olamaz, değil mi?"

August sanki biri onu satrançta yenmiş gibi kaşlarını çatı, sonra kocasına dönerek onu kaburgalarından dürttü. "Bunu ona neden söyledin?"

Lucas onun elini savuşturdu. "A: Çünkü bu doğru. Ve B: Çünkü o haklı. Muhabir olması aileyi mahvetmeye çalıştığı anlamına gelmez." Sonra doğrudan Zane'in gözlerinin içine baktı. "Ailemizi mahvetmemeni şiddetle tavsiye ."

Asa'nın bakışları Zane'e kaydı, duruşu düzelirken yanaklarının kızarmasını izledi. *Kendini biraz suçlu mu hissediyorsun, Lois?* "Sana bazı sorular sormamız gerekiyor."

"Calliope yle dedi. Tam olarak ne hakkında?" August bakışları hâlâ Zane'in üzerindeyken sordu.

"Kampüste meydana gelen bir dizi intihar hakkında bir şey biliyor musunuz? Dört yıl kadar önce olabilir mi?" Zane sordu, sonra alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve Asa onu serbest bırakma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalana kadar endişelendirdi.

August omuz silkti. "Bunu hayal meyal duymuş ama dedikodulardan hoşlanan biri değilim."

Lucas homurdandı. "Demek istediği, bırakın dünyanın geri kalanının ne yaptığını, günün ne olduğunu bile nadiren biliyor. Çoğu zaman yemek yemeyi bile unutuyor."

"Ve sen o zamanlar burada değildin, değil mi?" Zane, Lucas'a sordu. "Korkarım değildim."

"Yani, o zamanlar kampüste bazı çocukların oynuyor olabileceği bir oyun hakkında hiçbir şey duymadınız mı?"

"Oyun mu?" August yankıladı.

Zane cevap veremeden kapı açıldı ve Cricket siyah puantiyeli tulumu ve kiraz kırmızısı topuklu ayakkabılarıyla orada duruyordu. "Bunu tanıyorum," diye bağırdı.

August iini çekti. "Sana kaç kere özel konuşmalarımıza kulak misafiri olmamanı söyledim?"

Elini sallayarak ona bir bakış attı. "Hiç. Lucas'la ofisinde sevişirken beni dinlemememi söylemiştin. Burada sevişme falan yok. Ayrıca, o 'intiharlar' hakkında ne bildiğimi bilmek istemiyor musun?" diye hava attı. Sonra Zane'in boynuna sertçe baktı ve Asa'ya bilmiş bir sırıtış attı. "Güzel."

August derin bir i çekti ama Lucas, "Ne biliyorsun Cricket?" dedi. "Bu, bazı öğrencilerin davet edildiği süper gizli bir oyunun parçası. kampüste oynamak için."

Zane'in bakışları Asa'nınkilere kaydı ve gözleri kocaman oldu. "Süper gizli oyun mu?"

"Mavi Balina yarışmasını hiç duydun mu?" Cricket sordu.

Asa kaşlarını çattı ve August ile Lucas'ın da aynı derecede şaşkın görüldüğünü görünce rahatladı. "Mavi Balina mı?"

"Biliyorum," dedi Zane, beti benzi atmış bir halde. "Rusya'da ortaya çıkan bir online oyun. Dünya çapında yaklaşık iki yüz çocuğun bu oyunu oynarken öldüğünü iddia ediyorlar."

"Ama nedir bu?" Asa sordu. "Oyun ne... ya da meydan okuma? Ne yapmaları gerekiyor?"

Zane cevap vermeden önce Cricket araya girdi. "Oyuncunun görevleri tamamladığından emin olmak için izleyen bir 'küratör' tarafından denetlenen elli gün boyunca elli görev."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Asa sordu.

Cricket kanepeye doğru yürüdü, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını altına sıkıştırarak oturdu. "Geçen ay Henley'deki ölümlere kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum. Sonra buradaki personel konuşmaya başladı. Şehrimizdeki insanların Mavi Balina mücadelesine çok benzeyen bir oyun oynadıkları ve kaybettikleri bir tür şehir efsanesi haline geldi."

"Ne tür görevler?" August sordu.

"Bunu söylemek zor. Mavi Balina Yarışması'nda görevler önceden ve küratör oyuncuyu denetliyor. Burada da aynı şeyin olup olmadığını kim bilebilir," dedi Cricket nazik bir omuz silkme hareketiyle.

"Mavi Balina yarışmasında ne tür görevler var?" Lucas Cricket'a sordu. "Eğer biliyorsan."

"Birkaç hafta önce Reddit'te araştırmıştım," dedi bir iç çekerek. "İlk zorluklar her zaman kolaydır. Küratörün size gösterdiği bir videoyu izleyin. Bir resim çizin ve bunu küratöre gösterin. Ama oyunun derinliklerine indikçe zorluklar daha da çılgınlaşıyor. İnsanlardan derilerine harfler kazımaları, belirli müzikleri dinlemeleri, diğer 'balinalarla' tanışmaları istendiğini söylüyorlar ama hepsi aynı yere çıkıyor. Bir binadan atlamak."

"Tanrım," diye mırıldandı Lucas.

"Tamam, ama görevler hep aynıysa ve son görev bir binadan atlamaksa, o zaman kampüste Mavi Balina Mücadelesi oynamıyorlar, değil mi?" Zane sordu. "Çünkü burada ve Henley'de meydana gelen intiharlarda kurbanlar kendilerini astı. Yani, eğer bu bir oyunsa, bu Rus meydan okuması değil. Bu tamamen başka bir şey."

Asa August'a baktı, o da başını sallayarak telefonundaki iki tuşa bastı. August telefonu hoparlöre verdiğinde oda çalan telefonun sesiyle doldu.

"N'aber, bebek babası? Ya da bebeklerin babası? Ufaklıklar nasıl? Benim için onları ez."

August içini çekti. "Calliope, lütfen bana öyle demeyi kes."

"Yapma," diye araya girdi Lucas. "Ona öyle demekten asla vazgeçme. Kızlar iyi. Onlara bütün ezmeleri vereceğim. Ama önce senin yardımına ihtiyacımız var."

"Naber Düğün Çiçeği?" diye cıvıladı.

"Bu sabah sana ne sorduğumu hatırlıyor musun? Bir dizi intiharı?" Asa sordu. "Bunun bir oyunla bağlantılı olabileceğini düşünüyoruz, Mavi Balina yarışması gibi bir şey. Ölenlerden herhangi birinin bu oyunu oynayıp oynamadığını nasıl öğrenebileceğimizi biliyor musunuz?"

Uzun bir duraklama oldu. Calliope tekrar konuştuğunda sesindeki tüm neşe kaybolmuştu. "Bilgisayarları görmem, tarayıcı geçmişlerini kontrol etmem gerekir. O zaman bile emin olamayabilirim. Bu tür insanlar izlerini gizlemekte ustadırlar."

"Bilgisayarlarından birine nasıl erişebiliriz?" Zane, Asa'ya dönerek sordu.

"Sanırım kardeşininki hâlâ sende değil?" Asa sordu.

"Kardeşinin mi?" Lucas yineledi.

"Dört yıl önce ölümler olduğunda kardeşim burada öğrenciydi. Kardeşim de onlardan biriydi," diye devam etti Zane. "Annemin kardeşimin dizüstü bilgisayarını bir yerlerde sakladığına eminim ama bana asla erişim izni vermez. Bağımsızlık Bildirgesi'ni çalma şansım daha yüksek."

Hay sikeyim. O kadarından şüphelenmişti. "Calliope, Jericho'ya yama yapabilir misin?"

Jericho bu iyilikten hoşlanmayacaktı ama bu noktada Asa'ya onu ispiyonladığı için borçluydu.

Otuz saniyelik bir gecikme oldu ve sonra Jericho'nun sesi hoparlörden geldi. "Ne oldu?" Jericho söyledi.

Asa daha konuşmadan Calliope, "August, Lucas, Cricket, Asa ve Zane'le birlikte hoparlördesiniz," dedi. "Ve ben... tabii ki."

"Tamam," demeden önce bir an tereddüt etti. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Asa.

"Bir iyilik daha mı?" Jericho havladı.

Asa nefes nefese kaldı. "Evet, gerçekten takip edeceğin ve beni ispiyonlamayacağın bir tane. Ayrıca, o ceset kendi kendine parçalanmadı."

Jericho alay etti. "Dostum, babana söyleme demiştin. Söylemedim. Bir şey değil."

"Bu konuda daha sonra kavga edebilir misiniz?" Calliope sordu.

"Evet, her neyse," diye mırıldandı Asa. "Hâlâ polisle bir ilişkin var mı? Eski erkek arkadaşın gibi mi?"

Bir alay homurtusu daha. Jericho ona "Gabe artık Best Buy'da çalışıyor," diye hatırlattı. "Ve Gabe'in eski iş arkadaşlarının hepsi onun dostuydu, bu yüzden onlardan yardım isteyebileceğimi de sanmıyorum."

"Kahretsin," diye homurdandı Asa, Lucas'a bakarak. "Peki ya sen? Fed arkadaşlarınla hâlâ bir ilişkin var mı?"

"Hayır, bir ajan arkadaşımı seri katil olmakla suçlayıp otuz gün boyunca hapiste kaldığımda o geminin yelken açtığından oldukça eminim."

Cricket yüzünde sinirli bir ifadeyle elini sallayarak, "Birini tanıyorum," dedi. "Neden hiçbiriniz bana sormuyorsunuz?"

Jericho'nun sesi hatta belirlediğinde tüm gözler Cricket'a çevrildi. "Al bakalım. İşe dönmem gerek." Sonra tekrar gitti.

"Kimi tanıyorsun, Cricket?" Lucas sordu.

Cricket bir eliyle beyaz puantiyeli siyah eteğini düzeltti. "Kuzenim Jagger. O bir dedektif. Şiddet suçları."

"Jagger adında bir kuzenin mi var?" Lucas sordu.

Asa'nın bakışları August'a kaydı. "Kuzeni cinayet masası dedektifi olan bir kızdan bebeğin oldu ve bir muhabirle çıktığım için bana bok mu atıyorsun?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Çıkmak mı?" Lucas sırtarak, "Çıkıyor musunuz?" dedi. "Siz ikiniz *çıkıyor* musunuz? Onun sadece bir takılma olduğunu sanıyordum. Jericho'ya da öyle demiştin."

"Vay anasını. Avi bir erkek arkadaşın olduğunu biliyor mu?" Cricket heyecanlı bir çocuk gibi ellerini birbirine vurarak sordu.

Zane, Asa'ya delirmiş gibi bakıyordu. Randevu demek istememişti. Ağzından kaçırarmıştı. Asa bunu geri alabilirdi ama istemiyordu. Çıkmak, yaptıkları şey için çok zararsız bir kelime gibi görünüyordu. Çıkıyorlardı. Zane onundu. Onu işaretlemişti. Onu sahiplenmişti. Zane'e duyduğu saplantılı ihtiyaç, bu kadar sıradan bir kelimedenden çok daha fazlasıydı.

"Kuzenine bu son intiharlarda bilgisayarlardan herhangi birine el konulup konulmadığını sorabilir misin?" Zane sessizce sordu. "Bazen bir not aramak için onları alıyorlar."

"Evet, sorabilirim. Ama tam olarak ne arıyoruz?" Cricket sordu.

Zane omuz silkkti. "Bilmiyorum. Herhangi bir şey. Sıra dışı bir şey."

Cricket kaşlarını çatı. "Ama polisler bir şey fark etmez miydi?" "Sadece ne biliyorlarsa," dedi Calliope. "Ben ne arayacağımı biliyorum."

Aramak için. Cricket, kuzenin kurbanlardan birinin bilgisayarına erişimimi sağlayabilirse, ziyaret ettiğı gizli programları ve web sitelerini arayabilirim. Bu arada ben de darknet uçurumuna derin bir dalış yapacağım ve Mavi Balina yarışmasının ABD versiyonunda neler bulabileceğime bakacağım."

"Cricket, personelden ne tür bilgiler alabileceğine de bakabilir misin? Her türlü dedikodu yardımcı olabilir," dedi Asa.

Cricket ayağı kalktı ve başını salladı. "Mulvaney'ler için dedikodu yapmaktan her zaman mutluluk duyarım."

O gittikten sonra Asa Zane'i kolundan tutarak ayağı kalkmasına yardım etti. "Calliope, bana tüm kurbanların isimlerinin bir listesini getirebilir misin ve aramayı daha fazla kurban aramak için genişletebilir misin?"

"Aramayı ne kadar genişletelim?" Calliope sordu.

Asa yüzünü buruşturarak Zane'in kolunu sıktı. "Ulusal olarak. Tüm ülkeyi kontrol et."

"Anladım." Sonra Calliope de gitti.

"Babama Zane'den bahsedemezsin," dedi Asa August'a, Zane'i daha yakına çekerek.

August, "Babama Zane'den bahsetmeyeceğim," dedi. Asa'nın omuzları rahatlayarak çöktü. "Söyleyeceksin."

"Ne?"

"Babama erkek arkadaşından bahsedeceksin. Bugün. Bu ailede sır yoktur, unuttun mu?"

Tam bir dakika boyunca kardeşine baktı. August hiç tereddüt etmedi.

"Tamam. Ama bugünkü soruşturmaları bitirdikten sonra."

August sırtı. "Saat işliyor, kardeşim."

# ELEVEN

ZANE

Zane arabaya döndüklerinde Asa'nın bir şey söylemesini bekledi ama Asa tedirgin edici bir sessizlik içinde kaldı. "Kardeşine çıktığımızı söylemişsin," dedi sonunda.

"Mm," diye cevap verdi Asa, ses tonu kayıtsızdı.

Asa daha fazla ayrıntı vermeyince, "Beni gerçekten babanla tanıştıracak mısın?" diye sordu.

Asa önüne bakmaya devam etti. "Evet."

Zane Asa'nın yüzünün yan tarafına bakarak kafasından neler geçtiğini anlamaya çalıştı. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Gerçeği."

Zane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gerçeği mi? Thomas Mulvaney'e beni eve götürmen için seni kandırdığımı, sonra da seks zindanının zemininde beni takip etmene ve becermene izin verdiğimi mi söyleyeceksin? Daha sonra seni ormana kadar takip ettiğimi ve orada bir cesedi parçalara ayırırken seni filme aldığımı, sonra da beni bir kalorifere kelepçeleyip kaçırdığını ve Sherlock'una karşı Dr. Watson'ı oynamam için bana şantaj yaptığını mı? Babana bunu mu anlatacaksın?"

Asa'nın dudakları kıpırdadı. "Belki o kadar detaylı değil, hayır. Ama ona durumu anlatacağım."

Zane yolcu koltuğuna yaslandı. "Beni öldürecek."

Asa iç geçirdi ve dönüp ona baktı. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Babam masum insanları öldürmez. Onun yerine *beni* öldürecek."

"Peki ya masum olmadığımı karar verirse?" Zane karşı çıktı.

"O zaman seni güvende tutacağım," diye söz verdi Asa, Zane'in bakışlarını kalbini hızlandıran ama aynı zamanda önündeki yola bakmadığı için onu tedirgin eden bir şekilde karşılayarak.

Asa tam bir akıl tutulmasıydı. Yirmi dört saat içinde Zane'in tüm hayatını alt üst etmişti.

*Ne hayatı?*

Zane içini çekti. İhtiyacı olan son şey Gage'in iğneleyici sesinin zaten karışık olan beyninde çalkalanmasıydı. "Şimdi olmaz," diye mırıldandı.

Asa kaşlarını yukarı kaldırdı, sesi eğleniyor gibiydi.

"Pardon?" "Yok bir şey," dedi Zane, yanakları kızarak.

"Hayır, kesinlikle bir şey söyledin. Şimdi değil, ne?"

Zane ona ters ters baktı. "Madem ne dediğimi biliyorsun, neden pardon dedin?"

Asa güldü. "Ne dediğini biliyorum. Sadece neden söylediğini bilmiyorum." "Önemli değil. Seninle konuşmuyordum," diye homurdandı Zane.

Asa şimdi sırtıyordu. "Burada bir tek ben varım. Kiminle konuşuyordun?"

*Ölü kardeşim.* "Kendim."

Asa'nın bakışları yoldan ayrıldı. "Kendine 'şimdi olmaz' mı dedin? İsteyip de zaman bulamadığın şey neydi?" Zane

yüzünün ısındığını hissedebiliyordu. "Bırak gitsin."

Asa direksiyonu kırdı, yolun kenarına çekip park etti ve dönüp mavi gözleri parlayan Zane'e baktı. "Oh, şimdi kesinlikle gitmesine izin vermeyeceğim."

Zane'in kalbi kaburgalarına çarptı, hem korkunç sürüş hem de Asa'nın şimdi ona lazer gibi odaklanması nedeniyle. "Delirdin mi lan sen?"

"Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz. Şimdi soruya cevap ver."

"Deli olduğumu düşüneceksin."

Asa uzandı ve Zane'in alnındaki bir bukleyi itti. "İlgimi çekti."

*Devam et. Söyle ona. Sana meydan okuyorum. Ona benim hakkımda her şeyi anlat. Hey, muhtemelen şimdi seni arabadan indirecek ve özgür olacaksın.* Zane sertçe yutkundu. Bu düşünce artık ona düşündüğü heyecanı vermiyordu. Her nasılsa, artık Asa'dan kurtulmayı gerçekten umursamıyordu.

"Ölü kardeşim benimle konuşuyor," diye ağzından kaçırdı Zane. "Ya da ben onunla konuşuyorum. Biz... konuşuyoruz."

Asa ona göz kırptı. "Ne?"

Kahretsin. "Pek sayılmaz. Ölü kardeşimin *aslında* benimle konuşmadığını biliyorum. Ama hani kafanızın içinde Jiminy Cricket gibi sürekli olarak tüm duygu ve düşüncelerinizi monolog halinde anlatan bir ses vardır ya? Benimki kardeşim gibi konuşuyor."

"Jiminy Cricket?"

Zane bıkkınlık dolu bir ses çıkardı. "Evet, vicdanın. Size yapmanız gereken doğru şeyi hatırlatan ses."

Asa başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, bende öyle bir şey yok."

Tabii ki o yapmadı. Kim yaptı? Sadece Zane. "Ben biliyorum ve benimki ölmüş kardeşimin sesine benziyor."

Asa uzun bir süre onu inceledi. "Evet, evet. Evet, tamam. Bu mantıklı."

Bununla birlikte, aynasını kontrol etti ve mesele çözülmüş gibi yola geri döndü. Zane, daha fazla dayanamadan önce iki blok daha sürerken Asa'nın yüzünün yan tarafına bakmaya devam etti. "Ne demek 'bu mantıklı'. Bu hiç mantıklı değil. Ölmüş kardeşimin sesini duymak hiç mantıklı değil."

Asa omuz silkti. "Kardeşim ve ben hayatımız boyunca birbirimize bağlıydık. Herhangi bir zamanda ne düşündüğünü, ne hissettiğini, ne yaptığını biliyorum. Eğer Avi'ye bir şey olursa, kafamın içinde onun sesini duymak beni dünyayı ateşe vermekten alıkoyan tek şey olurdu. Ölmüş kardeşinin sesini duymak bir başa çıkma mekanizmasına benziyor. Ailenin ne kadar korkunç görüldüğü düşünüldüğünde oldukça uysal bir mekanizma."

Zane bununla ne yapacağını bilmiyordu. Sırrını Blake de dahil olmak üzere yaşayan herhangi birine söyleseydi, hemen bir terapistten randevu alması için ısrar ederlerdi. Asa bunu olduğu gibi kabul etti. Zane yukarıdakilerin aşağı, içeridekilerin dışarıda olduğu alternatif bir evrende yaşıyordu. Aynanın içinden düşmüştü.

Asa'nın telefonu aralarında durduğu yerde çaldı. Direksiyon simidindeki bir düğmeye bastı. "Dimitri, bana bir şey bulduğunu söyle."

Dimitri'nin sesi arabanın hoparlöründen geldi. "Bir şey buldum," dedi itaatkâr bir tavırla.

Asa, "Ne oldu?" diye sorunca Zane neşelendi.

"Bir isim."

"Kimin adı?" Zane sordu.

"Oyunu oynamış ve yaşamış olabilecek bir kişinin adı." Asa kaşlarını çatı. "Olabilir mi?"

"Evet, bu... karmaşık. Bu oyunu oynayan insanlar tam olarak bu oyunu oynadıklarının reklamını yapmıyorlar. Bu bir tür yeraltı olayı. Ama oda arkadaşları dört hafta önce okulu bu yüzden bıraktığına oldukça ikna olmuş görünüyor."

Asa Zane'e baktı, o da omuz silkti. Küçük bir ipucuydu ama yine de bir ipucuydu.

"İsim?" Zane sordu.

"Eric Sievers. Henley'de ikinci sınıf öğrencisiydi. Not ortalaması 4.0 olmasına ve lakros takımının kaptanı olmasına rağmen dört hafta önce birdenbire okulu bıraktı."

"Onu nerede bulabiliriz?" Asa sordu.

Dimitri tereddütlü bir ses çıkardı. "Evet, mesele de bu. Onu kimse bulamaz."

Asa başını salladı. "Ne?"

Arlo'nun sesi, "O... kaçak gibi bir şey," diye araya girdi. "Oyun beynini falan bozmuş gibi."

"Hâlâ hayatta olduğunu nereden biliyoruz?" Zane sordu. "Bulamadığımız birini nasıl sorgulayacağız?"

"Bilgi istemiştiniz. Bulabildiğimiz tek şey bu. Arkadaşımız Jason oda arkadaşı David'den Eric'in oyunu oynadığını ama ondan korkunç bir şey yapmasını istediklerinde korktuğunu duymuş."

"Şu David denen çocukla konuşabilir miyiz?" Asa sordu.

"Muhtemelen. Jason onun South Padre ve Montrose'daki Cantina'da çalıştığını söyledi. David'in Jason'ın Eric hakkında anlattıklarını bize söylediğini bildiğini sanmıyorum, o yüzden belki de onu kaçırıp bilgi almak için işkence yapmazlar," dedi Dimitri. "İyi birine benziyor ve annem çıldırarak."

Asa alay etti. "Bunu yapar mıyım?"

"Evet," dedi Zane, Arlo ve Dimitri aynı anda.

Asa gözlerini devirdi. "Peki. Nazik olacağım. Bu David denen çocuğun soyadı ne? Biliyor musun?"

"Robinson."

"Pekala. Sağ ol evlat."

"mi?" Dimitri sordu.

Asa sırtıttı. "Evet, iyiyiz."

Asa bağlantıyı kesti ve Zane'e baktı. "Hadi gidip bir genci sorgulayalım."

Zane iç çekti. "Soru. Hadi gidip bir genci sorgulayalım."

"Evet, evet. Her neyse. Gidip ne bildiğini öğrenelim."



David Robinson şaşkınlıkla onlara baktı. Zane'in karşılaştığı diğer üniversite öğrencilerine benziyordu. Kot pantolon ve önünde Cantina logosu olan siyah bir tişört giymiş, sarı saçlarının üzerine de ters bir kasket takmıştı. "Siz kimdiniz? Ne oldu size böyle? İyi misin?" diye sordu Zane'in morluklarına endişeyle bakarak.

"Bir ayı tarafından parçalandım."

"Ben en iyi ihtimalle bir su samuruyum," diye mırıldandı Asa, Zane'den bir ters bakış ve David'den şaşkın bir bakış aldı.

Asa geldiklerinde müdürle konuşmak istemiş, sonra da çalışanıyla konuşması için ona gülünç bir miktar para teklif etmişti. Zane gözlerini devirmiş ama Asa ona parayı uzatırken müdürün gözlerinin yuvalarından fırlamasını izlemenin eğlenceli olduğunu da itiraf etmişti.

"Seninle eski oda arkadaşın hakkında konuşmak istiyoruz," dedi Asa, David'in bir adım geri çekilmesine neden olacak şekilde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Zane içini çekti ve gülümseyerek Asa'nın önüne geçti. "Sizi iş yerinde rahatsız ettiğimiz için gerçekten üzgünüz. Adım Zane Scott ve Henley'de son zamanlarda yaşanan intihar vakalarıyla ilgili bir haber üzerinde çalışan bir muhabirim."

David ikisini de ihtiyatla inceledi. "O kim?" diye sordu Asa'yı göstererek.

"Güvenlik," diye Asa.

"Asa Mulvaney. Hikaye için bana yardım ediyor."

David homurdandı. "Asa Mulvaney futbol anneleri için spor kıyafetleri tasarlıyor."

Zane'in Asa'nın yüz ifadesinin tehditkâr bir hal aldığını anlamak için arkasına bakmasına bile gerek yoktu; David'in yüzündeki rengin çekildiğini görmek yeterliydi. Ağırlığını Asa'ya yasladı ve ellerinin Asa'nın arka ceplerine kayarak onu yerinde tuttuğunu hissettiğinde rahatladı.

"Bu onun kardeşi, Avi. Asa bir mimar ama bana yardım ediyor çünkü... o benim erkek arkadaşım ve bu hikâye tehlikeli olabilir," dedi Zane, o anda doğaçlama yaparak.

"Bir grup intiharı anlatan bir hikaye tehlikeli mi?" David sordu.

Zane başını salladı. "Eğer intihar değilse... evet."

David başını öne eğdi. "Neden böyle söyledin?"

"Çünkü bunların intihar olmayabileceğine dair söylentiler var. Bu bir oyunun parçasıydı," dedi Zane.

David'in yüzündeki renk biraz daha azalmaya başladı. "Bir oyun mu?" "Evet, oda arkadaşının oynadığı bir oyun," dedi Asa.

"Ne?" dedi David.

"Eric. İnsanlar onun bir oyun oynadığını söylüyor. İnsanlar bunu senden duyduklarını söylüyorlar," dedi Zane.

David'in gözleri kaçacakmış gibi sağa sola kaymaya başladı. Zane iki elini de havaya kaldırdı. "Bakın, bize bir şey söylediğinizi kimse bilmeyecek. Biz sadece Eric'le konuşmak istiyoruz."

David başını sarsakça salladı. "Size yardım edemem. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ailesi bile nereye gittiğini bilmiyor. Hâlâ hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum."

"En azından bize neden bu oyunu oynadığını düşündüğünüzü söyleyebilir misiniz? Dediğim gibi, bizimle konuştuğunuzu kimse bilmeyecek," diye söz verdi Zane.

David bir an bocalar gibi oldu ve sonunda iç geçirdi. "Birkaç ay önce başladı."

Zane yumruklarını sıkma isteğiyle savaştı. "Ne yaptı?"

"Oyun hakkındaki söylentiler," dedi David. "İnsanlar başvuramadığınızı, seçildiğinizi söylüyordu. Yeraltında bir şey olduğunu söylüyorlardı. Sanki seçilmek sizi elit yapıyormuş gibi konuşuyorlardı. Bazıları oyunun çoktan başladığını, bazıları ise başlamadığını söylüyordu. Bazıları bunun sahte olduğunu söylerken, diğerleri bunun casusları ve gizli ajanları test etmek için yapılmış bir akıl oyunu olduğunu söyledi. Psikolojik savaş gibi bir şey olduğunu söylediler."

"Psikolojik savaş mı?" Zane yankıladı. "Bu da ne demek oluyor?"

David bir el salladı, sonra kasketini kaldırıp ellerini terli sarı saçlarında gezdirdikten sonra tekrar yerine taktı. "Hepsi sadece söylentiydi. Bazıları çılgıncaydı. Milyon dolarlık bir ödeme günü vardı. Korku filmlerinden fırlamış gibi doğaüstü bir şeydi. Bir kez oynamaya başladığınızda, durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Bazıları bunun *Blair Cadısı Projesi*'nde olduğu gibi kitsch bir kancaya sahip bir Japon korku filmi olduğunu söyledi. Sadece

birkaç hafta boyunca şehir efsanesi gibi bir nitelik kazandı. Ama sonra hepimiz konuşacak yeni bir şeyler bulduk... ta ki ilk ölüme kadar."

"Xander Hamilton," dedi Zane.

David sarsıntılı bir şekilde yarım başını salladı. "İnsanlar şok oldu. Üzüldüler. Eric hariç. O bu konuda tuhaftı. Bazı insanların baskıyı kaldıramadığını söyledi. Hiç mantıklı gelmedi. Eric'in Xander'ı tanıdığını bile sanmıyordum. Ama Eric kendi kendine çözülüyordu."

Zane kaşlarını çattı, Asa'nın sağlam gövdesine daha da yaslandı, Asa'nın onu biraz daha kendine doğru çektiğini hissettiğinde bir şeyler gevşedi. "Nasıl yani?"

"Eric çok sağlamdı. Hiçbir şey onu korkutmazdı. Kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en akli başında, sakın adamdı. Ama Xander ölmeden hemen önce Eric garip davranmaya başladı. Düzensiz. Bütün gece uyumadı, duş almayı bıraktı. Hasta görünüyordu. Solgun. Sanırım Adderall'ı kötüye kullanmaya başladı. Günün ya da gecenin hangi saati olduğu fark etmiyordu, uyanıktı ve dizüstü bilgisayarında garip şeyler izliyordu."

"Ne tür garip şeyler?" Asa sordu.

"İşkence gören insanlar, yabancı ülkelerde kafası kesilen insanlar gibi. Hayvanlara ve çocuklara işkence eden insanlar. İğrenç şeyler. Onu ihbar etmekle tehdit ettim. O zaman bunların oyunun bir parçası olduğunu söyledi. Sadece otuz günü atlatması gerektiğini söyledi."

Zane'in midesi bulandı, tüyleri diken diken oldu ve kardeşinin böyle çarpık bir şeye katıldığını hayal etti. Böyle bir şeyi kabul eder miydi? Kimse kabul eder miydi? Kulağa delice geliyordu. "Neden biri böyle bir şeyi kabul etsin ki?"

"Para. Sanırım işin içinde gerçekten para olduğunu düşündü. Burs alıyordu. Notlarını satın alıyordu. Ailesi psikopattı. Bence bu paraya sahip olursa ailesinin baskısından kurtulabileceğini düşündü."

Gage bunu yapardı. Ailesinin onun üzerinde kurduğu baskıdan nefret ediyordu. Kısmi burs alıyordu ama kafasının üzerinde başka şeyler de tutuyorlardı. Oda. Pansiyon. Hizaya gelmek zorundaydı yoksa suçluluk duygusu başlayacaktı.

"İyi misin dostum?" David, Zane'i düşüncelerinden kopararak sordu.

"Evet. Üzgünüm," dedi Zane. "Uzun bir gündü."

David'in kaşları çatıldı. Saat daha öğleden sonra üçtü. Ama Zane ifadesinin arkasında duruyordu. Uzun bir gün olmuştu. Ve henüz bitmemişti. Hâlâ Thomas Mulvaney ile yapacağı görüşmeyi beklemek zorundaydı.

"Eric'in ve başına bir şey gelmediğini nereden biliyorsun?  
Belki o da diğerleri gibi hayatına son vermek için kampüs dışına ," dedi Asa.

"Bir gün sınıftan eve geldiğimde eşyaları yoktu. Sadece bir not vardı,  
"İstifa ediyorum. Kimseye söyleme."

"Bu kolaylıkla bir intihar notu olabilir, değil mi?" Zane sordu.

David sanki gizli bir kamera ekibi varmış gibi tekrar etrafına bakındı.  
"Onu bundan birkaç gün sonra gördüm. Vardiyamın sonunda arabamın  
yanında beni bekliyordu. Bana biraz borç para verip veremeyeceğini sordu.  
Sert görünüyordu. Ben... ona bahşiş olarak kazandığım parayı verdim, ki bu  
sadece yüz dolar kadardı. Onu bir daha hiç görmedim."

Zane kaşlarını çattı. "Geri alma beklentisi olmadan ona yüz dolar mı  
verdin?"

"Dostum, burada ot parası için çalışıyorum. Ailem zengin ama bir işimin  
olmasının beni dürüst tutacağını düşünüyorlar."

"Bir de bana sor," diye mırıldandı Asa.

Zane homurdandı. "Eric'i nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikrin var  
mı? Herhangi bir fikrin?"

David başını salladı. "Hayır, dostum. Onu hiç görmedim. Görülmek  
istediğini de sanmıyorum."

"Sizce insanlar gerçekten onun peşinde miydi, yoksa sadece paranoyası mı  
onu ele geçirmeye başladı?" Asa sordu.

David omuz silkti. "Bilmiyorum dostum. Beş kişi öldü. Kaç kişi oyun  
oynuyordu bilmiyorum ama Eric'in oynadığına eminim ve bir şey onu izini  
kaybettirecek kadar korkuttu. Belki oyunu bırakıp burada kalan başkaları da  
vardı ama bilmiyorum. Sana söylediğimden fazlasını bilmiyorum. İşe dönmem  
lazım. Yapma.

-" Başını salladı. "Geri gelme. Tamam mı?"

David cevap vermelerini beklemeden arkasını dönüp içeri girdi ve Zane'i,  
kollarını beline dolamış olan Asa'ya yaslanmış halde bıraktı. "Bu etkileşimden  
bir şey öğrendik mi?"

Zane başını salladı. "Dürüstçe söyleyemem. Kesinlikle bir oyun varmış  
gibi geliyor. Ama aynı zamanda bu ölümlerin hepsi kendi kendine olmuş gibi  
geliyor. Bununla ne yapmamız gerekiyor?"

"Sana fikrimi söyledim ama zaten benim bir canavar olduğumu  
düşünüyorsun," dedi Asa, sesine mizah karışarak.

Zane ürperdi. " de söyle."

"Eğer ortada bir oyun varsa ve bu oyun insanları kırılma noktasına getirmeyi içeriyorsa, o oyunu kontrol eden kişi bir katildir ve öyle muamele görmelidir."

Zane başını salladı. Eğer kardeşi bu oyunu oynadıysa... eğer birileri mutlu-şanslı kardeşini kendi canına kıymanın tek çıkış yolu olduğunu düşünecek kadar zorladıysa... siktir et onları. Asa onlara sahip olabilirdi. Zane'in umurunda olsa bile onları paramparça edebilirdi.

Zane, Asa'nın kollarında döndü, sesi acımasızdı. "Sanırım artık babanla tanışmaya hazırım."

# TWELVE

ASA

Asa içini çekti, koltuğunda bir kez daha kaykıldı ve göz ucuyla Zane'i izledi. Babasının evinin hemen dışında Asa'nın cipinde oturuyorlardı. Yanında oturan Zane, sanki birinin kapıyı açıp onu dışarı sürüklemesinden korkuyormuş gibi kapının kolunu ölümüne sıkıca tutuyordu. Asa bunu hem kafa karıştırıcı hem de eğlenceli buluyordu.

Bu Zane'in fikriydi ama yine de en az on beş dakikadır oyalanıyordu. Asa'ya onu Thomas'a götürmesini söylediğinde sahip olduğu tüm kabadayılık, kasabanın öbür ucuna giden otuz dakikalık yolda yok olmuş gibiydi. Asa onun endişesini anlıyordu ama konuyu zorlamalı mıydı yoksa beklemeli miydi bilemiyordu. Daha önce hiç kimsenin duyguları hakkında endişelenmek zorunda kalmamıştı. Bu... garipti.

"Yani... babamın bizimle burada buluşmasını mı istiyorsun yoksa..." Asa alay etti.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye tersledi Zane.

"Neye bir dakika?" Asa gülerek sordu. "İnsanları öldürenin babam olmadığını anlıyorsun, değil mi? O benim. Biliyorsun, senin içinde olan kişi. İki kez. Dün gece isteyerek kendini yatağına kelepçelediğin kişi? Korkman gereken kişi benim." Zane ona sinirli bir bakış atarak kaşlarından birini kaldırdı ve Asa'nın gözlerini devirmesine neden oldu. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Dinle, babam benden başka kimseye kızmayacak."

"Evet. Tamam," dedi Zane. "Hadi yapalım şunu."

Asa, Zane'in ani sahte neşesi karşısında bir kahkaha attı ama araçtan inip arabanın etrafından dolaşarak kapıyı açtı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve doğrudan yürüyüş yoluna çıkıp taş basamakları tırmanarak geniş camlı çift kapıya ulaştı.

Asa içeriden seslendi, "Baba?"

Ev çok büyüktü ama akustiği harikaydı. Ayrıca, günün bu saatinde babası genellikle ofisinde olurdu. Bugün hariç. "Mutfak," diye seslendi Thomas.

Asa, Zane'i mutfığa götürdü ve babasının yalnız olmadığını fark edince yüzünü buruşturarak durdu. Kardeşi Adam ve nişanlısı Noah adadaki bar taburelerinde oturuyordu.

Kahretsin.

Zane'i görür görmez Noah ve Adam gülümsemeye başladılar, Noah'nın bakışları anında ellerinin birleştiği yere kaydı. Asa, Zane'in elini bırakma isteğine direndi. Biliyorlardı. Kesinlikle biliyorlardı. Lanet olsun.

"Arkadaşın kim?" Noah sordu, sesi alaycı bir masumiyetle doluydu, Zane'in boğazındaki morlukları görünce yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Tanrım, Asa. Sen gerçekten bir hayvansın."

Evet, biliyorlardı. Jericho Atticus'a, Atticus da diğerlerine söylemişti.

"Ne? Neler oluyor?" Thomas ikisinin arasına bakarak sordu.

"Bu Zane. Zane, bu babam Thomas, kardeşim Adam ve nişanlısı Noah. Süper istilacı olmak üzereler."

Zane gözlerini kırptırdı. "Oh. Tamam."

Thomas, "Tanıştığımıza memnun oldum Zane," demeden önce Noah da dâhil olmak üzere çocuklarının her birini dikkatle inceledi. Sesi tereddütlüydü, sanki bu ifadeyi daha sonra geri alma hakkını saklı tutuyordu.

Adam soluk mavi gözlerini Zane'e dikti, arkasına yaslanırken bir sırıtış belirdi. "Ee, Zane. Ne iş yapıyorsun?"

Thomas Adam'ın ses tonunu duyunca gözlerini kısarak Asa'ya baktı.

Zane konuşmak için ağzını açtı ama Asa araya girdi. "Baba. Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Thomas kocaman bir iç çekti, zaten Asa'ya sebepsiz yere sinirlenmişti. "Elbette. Hadi ofisime gidelim."

Asa Zane'in elini bıraktı ve eğilerek kulağına fısıldadı: "Korkma. Adam bundan besleniyor. Eğer başın belaya girerse, yardım için Noah'a bak. Ben sana yardım edeceğim."

Hemen döneceğim."

Asa, Zane'in ağzını açık bırakarak babasını ofisine kadar takip etti. Kapı kapanır kapanmaz Thomas ona döndü. "Ne yaptın sen? Ve neden kardeşlerin bunu benden önce biliyor?"

Kahretsin. "Tamam, bu uzun bir hikaye. Tamam, aslında uzun bir hikâye değil de biraz karışık bir hikâye-"

"Asa." Onun adı bir uyarıydı.

"Evet, doğru. Peki... beni zorla götürdüğün ödül yemeğini hatırlıyor musun?" Asa sordu.

Thomas ona bıkkın bir bakış attı. "Elbette biliyorum Asa. Daha dündü."

Oh, evet. Zane'le gerçekten sadece dün tanışmış olabilir miydi? Bu imkânsız görünüyordu. Bu duygudan kurtuldu. "Evet, her neyse. Zane'le yemekte tanıştım-"

Thomas iç çekti. "Bağlantın mı? Uğruna ödülünden vazgeçtiğin kişi mi? Bu o mu?"

Asa babasının masasına yaslandı. "Evet. Sana bir şey söylemem gerekiyor ve açık fikirli olmanı istiyorum."

"Tanrım, Asa, ne zaman böyle bir şey söyleyen gözlerim seğirmeye başlıyor." Odayı geçip köşedeki mini bara gitti, viski şişesini açtı ve kendine iki parmak dolusu doldurup bir tek atar gibi geri fırlattı. Babasının gündüzleri içki içmesi nispeten yeni bir girişimdi. "Sen ve kardeşin yirmi dört saattir ayrısınız ve şimdiden ikiniz de lanet olası aklınızı kaçırdınız-"

Asa araya girdi. "Avi ne yaptı?"

"Bu kardeşinle ilgili değil. *Sen* ne yaptın?"

"Zane bir muhabir. Muhabir olmak istiyor. Şu anda sadece bir suç blog yazarı."

Thomas gözlerini kapadı, baş ve işaret parmaklarını beynini kaşımaya çalışır gibi yuvalarına soktu. "Tamam..."

Asa kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Biz... takıldıktan sonra, Jericho ve Atticus'un cinayet kulübesine giden yolu buldu."

"Yolunu mu buldu?" Thomas dişlerini sıkarak sordu.

Asa sesini hafif tutmak için elinden geleni yaptı. "Evet, uzun hikâye. Ama Jericho ve beni o motorcu adamdan kurtulurken gördü. Bilirsin işte... kurtulmak?" Bir baltayı indiriyormuş gibi yaptı.

Thomas bir kez daha uzun uzun iç geçirdi ve tekrar şişeye uzandı. "Asa, lütfen bana bir motorcuyu parçalara ayırdığını gören bir muhabirle mutfağımda neden el ele tutuştuğunu açıkla."

"Çünkü bir anlaşmaya vardık," dedi Asa, bunun babasını rahatlatacağını umarak.

"mı? Bu anlayış bana ne kadara mal olacak?" Thomas sordu.

Asa başını salladı. "Hayır. Öyle değil. Ben hallettim. İntihar oyunu olayını çözmeme yardım ediyor ve karşılığında ben de onun tüm sorularını yanıtlıyorum. Sonunda yaptığımız şeyin bir suç değil, kamu hizmeti olduğunu göreceğiz ve bizimkinden daha iyi bir hikâye çıkaracak."

"Sorularına cevap mı veriyorsun?" Thomas tekrarladı, sesi alçaktı.

"Evet mi?" Asa babasının kızgın olup olmadığından emin olamayarak sordu. "Ne demek 'sorularına cevap veriyorum'?"

"Davada onun yardımına ihtiyacım vardı. Masaya onu radyatörden kelepçelemekten daha fazlasını getirmeliydim."

"Neyin kelepçesini açıyorsun?" Thomas tersledi.

Asa başını salladı. "Öyle bir şey değil. Tamam, biraz öyleydi," dedi kendini düzelterek.

Thomas'ın sesi alçak bir gümbürtü halindeydi, "O morlukları radyatörden önce mi yoksa sonra mı yaptın Asa?" diye sordu.

"Yani, teknik olarak ikisi de mi? Ama hoşuna gidiyor. Bu bir seks olayı gibi-" "Tanrım, Asa. Farkındayım. Hickey'lerin neye benzediğini biliyorum."

"Ama gerçekten baba. Zane benden hoşlanıyor. Tamam, benden tam olarak hoşlanıyor mu bilmiyorum ama aramızda bir bağ var. Birbirimizi anlıyoruz. Sanırım o benim aradığım kişi olabilir."

"Senin şahsın mı?" Thomas .

"Evet, bilirsin işte, Noah, Lucas ve Jericho'nun diğerleri için olduğu gibi. Sanırım Zane'in benim adamım olması gerekiyor."

Thomas burnundan derin derin nefes aldı. "Kardeşin yüzünden mi böyle davranıyorsun? Aiden'a yardım etmesi için Avi'yi gönderdiğim için beni cezalandırıyor musun?"

Asa gözlerini devirdi. "Ne? Hayır. İlk başta, evet, Zane'i kaçırmak muhtemelen rol yapmaktı, ama sonra bir anlayışa vardık ve şimdi sanırım bana karşı gerçekten bir şeyler hissediyor."

"Onu bir günden az süredir tanıyorsun. Asa, sen bundan daha zekisin. Rastgele yabancıları, özellikle de muhabirleri kaçırp sonra da

Onları bir tür ödöl gibi saklayacağını sanıyordum." Thomas başını salladı, bakışları tekrar Asa'nın kılere kaydı. "Bekle? Ne demek kaçırđım? Onu sen mi kaçırđın?"

"Evet, yoksa neden onu kelepçeleseyim ki?" "Seninle mi? Tanrı bilir," diye mırıldandı Thomas.

"Bunun için onu zincirleyebileceğim milyonlarca başka şey var. Güven bana-"

"Tanrı aşkına, Asa."

Thomas adil davranmıyordu. Asa'nın tam olarak doğru şeyi yaptığını görmeliydi. "Ne yapmam gerekiyordu? Küçük video kasetini dünyayla paylaşsın diye gitmesine izin mi verseydim?" Asa ellerini havaya kaldırarak sordu. "Ayaklarımın üzerinde düşünüyordum."

Thomas adım atmaya başladı. "Ne kadarını biliyor Asa? Ona daha ne kadarını anlattın?"

Asa başını salladı. "Her şeyi. O her şeyi biliyor. Ona gördüklerini açıklamanın tek yolu buydu. Jericho ve ben bir cesedi parçalıyorduk baba. Her türlü üst düzey gizli bilgi hakkında konuşuyorduk. En iyi senaryo, tüm hikâyeyi bilmesi. Psikopat katiller olduğumuzu düşünmesindense kanunsuz olduğumuzu düşünmesi daha iyi. Ne yapmamızı isterdin? Öldürmemizi mi?"

"Tabii ki hayır," diye tersledi Thomas. "Zaten orada hiç olmamalıydı."

Asa ayağa kalkarak babasına yaklaştı. "Benim zaman yolculuğu yapma yeteneğim yok, bu yüzden bu dersin yapmalıydım, yapmalıydım, yapmalıydım kısmını geçmemiz gerekiyor. Ayrıca, bence bu bizim lehimize olabilir."

"Nasıl?" Thomas sordu. "Bir muhabirin tüm sırlarımızı bilmesi bize nasıl yardımcı olacak?"

"Basın iyi mi?" Asa söyledi.

"İyi basın mı? Bunu halka duyurmamızı mı istiyorsun?" Thomas havladı.

"Ne? Hayır." Thomas bu konuda neden bu kadar zorluk çıkarıyordu? "Bir düşünsene. Bir süper kahramanın şehrin kötülüğünü ortadan kaldırdığından bahsetmek, işlerin kötü gitmesi ihtimaline karşı tohum ekmeye yardımcı olur. Halkın bizim tarafımızda olması işe yarayabilir. Ayrıca, bunun kanunsuz bir süper kahraman olduğunu düşünürlerse, bir aile dolusu süper kahraman aramazlar. Değil mi?"

Thomas gözlerini kapattı. Asa sadece orada oturup onun tekrar konuşmasını bekleyebilirdi. Babasını fazla zorlamanın bir anlamı yoktu.

Sonunda Thomas, "Onu savaş odasına getirin." dedi.

Asa göğsünden ani bir ağırlık kalktığını hissetti. "Evet, tamam. Bunu yapabilirim." Thomas döndü ve Asa'nın onu takip edip etmediğini görmek için beklemeden odadan çıktı.

Mutfakta Zane ve Adam arasında garip bir çekişme yaşanıyordu. Zane tezgâha yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Adam ise kollarını adanın üzerinde kavuşturmuştu. İkisi de birbirlerine kilitlenmişti.

"Şu anda neler oluyor?" Asa, bu tuhaf bakışma yarışmasına katılmayan tek kişi olan Noah'ya sordu.

Noah sırtarak ikisi arasında bir ileri bir geri baktı. "Pek emin değilim. Bence bu bir penis ölçme yarışmasının gözdeki karşılığı gibi. Yani... bir noktada içlerinden biri gözünü kırpmak zorunda yoksa bir gözünü kaybedecek. Değil mi?"

Asa, bu her neyse Adam'ın başlattığından emindi. Bütün acemilere işkence etmeyi severdi. Bugün bunun için zamanları yoktu. "Zane. Babam onunla aşağıda buluşmamızı istiyor."

Zane'in bakışları Adam'dan Asa'ya kaydı ama Noah, "Olamaz. Şimdiden savaş odasına mı gidiyor? Düğün ne zaman?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandı Asa.

Noah güldü. "Ne? Alt kata indiklerinde yüzük takmak zorunda olduğunu söylüyorum sadece. Umarım soyadını değiştirmeye hazırsındır, Zane."

Asa, "Sen ve Adam evli değilsiniz," diye belirtti.

Noah gözlerini devirdi. "Çünkü düğünün mükemmel olmasını istiyorum. Henüz mükemmel değil. Ayrıca, yasal olarak Adam öldüğünde tüm malları bana kalacak, yani bu noktada düğün sadece bir evrak işi. Evrak işlerine ihtiyacımız yok."

Asa homurdandı. "Umarım bu veraset mahkemesinde geçerli olur." Zane'e, "Hadi" dedi.

Zane dönüp Asa'ya doğru yürümeden önce Adam'a son bir kez uzun uzun baktı, Asa da kolunu beline dolayarak onu odadan çıkarıp koridorda ilerletti. Savaş odasına vardıklarında Asa ağır kapıyı açan kodu tuşladı.

İçeri girdikleri andan itibaren Zane'in başı dönmüştü; büyük konferans masasını, rahat ofis koltuklarını, ortadaki hoparlörü, Noah ve Thomas'ın şu anda inceledikleri hedefleri gösteren duvardaki cinayet panosunu görüyordu. Biraz bunalmış görünüyordu.

"Devam et Calliope," dedi Thomas, sözlerini masanın ortasındaki hoparlöre yönelterek. Duvar yüzlerce yüzle aydınlandı. Thomas

Zane'e baktı. "Birini seç. Herhangi birini."

"Ne?" Zane kekeleyerek Asa'dan Thomas'a ve tekrar Thomas'a baktı.

"Bir yüz seç," dedi Thomas, ses tonu Zane'in bunun bir rica değil emir olduğunu anlamasını sağlıyordu.

Zane çırpındı, gözleri bir resimden diğerine gidip geldi ve sonunda bir tanesinde karar kıldı. "Üstten üçüncü," dedi ve açık tenli, saç çizgisi gerilemiş ve sakalları seyrelmiş bir adamı işaret etti.

Calliope'nin sesi odayı doldurdu. "Gerald Mizner. Seri çocuk tecavüzcüsü. Kanıtlanmış dört kurban, hepsi on yaşın altında. Diğer sekizinden şüpheleniliyor ama asla doğrulanmadı. Teknik bir hata yüzünden hapisten çıkarıldı. Archer tarafından öldürüldü, 2017."

Bu hızlı bilgi karşısında Zane'in yanağındaki kaslar seğirdi. Dudaklarında tiksinti dolu bir ifade belirdi.

"Başka bir tane seç," Thomas.

Zane duvara doğru yaklaştı. "O," dedi, çenesi düşük sarışın bir adamı işaret ederek.

Thomas başıyla onayladı. "Max Mason, Calliope."

"Maxwell Raymond Mason, insan kaçakçısı. Doğu Avrupa'dan kızları darknet üzerinden sattı, bazıları on bir yaşında kadar küçüktü. Tarafından öldürüldü-"

"Ben," dedi Asa, Calliope'nin sözünü keserek. "Ve Avi.

Geçen yıl." "Bir başkası," dedi Thomas.

Böyle devam etti. Seri tecavüzcü. Seri katil. Çocuk avcısı. Seri katil. Aile içi tacizci. Çocuk pornografisi. Çocuk istismarı. İşkence. Çocuk kaçırma. Çocuk katili.

"Yeter," dedi Zane sonunda. "Anladım."

"Öyle mi?" Thomas sordu. "Çünkü oğlum istemedi de olsa sana uğruna çalıştığımız her şeyi yok etme gücü verdi. Sence dünya bu insanlardan herhangi biriyle daha iyi durumda mı?"

Zane yutkundu ve masanın etrafındaki pelüş ofis sandalyelerinden birine çöktü. "Hayır. Tabii ki hayır."

Thomas kalçasını masaya yaslamış, Zane'e bakıyordu. "Kötü bir film gibi konuşmak istemem ama burada sadece iki hamlen var. Ya bizimlesin ya da bize karşısın. Tehditlerden hoşlanmam ve şeyler söylemek zorunda kalmaktan da hoşlanmam. Ancak burada yaptığımız şey, bir nevi bu deney, hepimizden çok daha büyük bir şeyin pilot çalışması. Ve bunun bu odadan çıkmamasını sağlamak için canını verecek çok etkili insanlar var. Bu yüzden sizi doğru seçimi yapmaya teşvik ediyorum."

Asa, Zane'in yanındaki koltuğa oturdu. Babası doğruyu mu söylüyordu? Bu işe karışan başkaları da var mıydı? Kimdi onlar? Nasıl dahil olmuşlardı? Bu bir tür korku taktiği miydi? Diğerleri biliyor muydu? Zane önce Asa'ya, sonra tekrar Thomas'a baktı. "Bu etkileyici bir şey ama saatler önce bazı şeyleri kendime saklamaya karar verdim. Ayrıca, Asa'nın bu sabah söylediği gibi. Bana kim inanır ki? Elimde kanıt yok. Büyük fırsatımı beklemek zorundayım."

Asa kalbinin tuhaf bir şekilde sıkıştığını hissetti. Asa'yı kullanmış olsa bile Zane'in her şeyi feda etmek zorunda kalması adil değildi. Asa da onu kullanmamış değildi. Hem de birkaç kez. Yalvarırcasına babasına baktı.

"Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi Thomas. "Her yerde bağlantılarım var.

Bu hepimiz için faydalı olabilir."

Zane bunu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. "Hayır. Yerimi hak etmek istiyorum, satın almak değil. Büyük çıkışım için başka bir hikâye bulmam gerekecek."

Asa, Zane'in sözlerindeki kofluktan ya da yüzündeki hayal kırıklığından hoşlanmamıştı. Bir şekilde kendini ağır hissetmesine neden olmuştu. Zane'in acı çektiğini biliyordu ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı. Bu sadece bir satırbaşı değildi. Bunun Zane'in boktan ailesi ve ölmüş kardeşiyle bir ilgisi vardı. Asa, Zane'in hayatını zorlaştırıyordu. Bunu ona yapmak istemiyordu.

"Sonu toplu intiharla biten bir oyun gibi bir hikaye mi?" Asa sordu. "Bu bana çok değerli görünüyor."

"Ne buldun?" Thomas sordu.

Asa, Zane'e doğru başını sallayarak, "Oda arkadaşının oynadığını iddia eden bir öğrenciyle görüştük ve kurbanlardan en az birinin, Xander Hamilton'ın da bu oyunu oynadığını ima etti. Bunların hepsi ikinci el bilgiler, ancak her biri bir öncekinden daha tatsız olan ve birçoğu rahatsız edici materyalleri izlemek veya dinlemekle ilgili olan belirli sayıda görevi tamamlamakla ilgili gibi görünüyor. Bu öğrencinin oda arkadaşı dört hafta önce kasabadan kaçmış ve adamın canını kurtarmak için kaçtığını düşünüyor."

"Bu oda arkadaşını bulabildiniz mi?" Thomas sordu.

"Henüz değil. Calliope, Eric Sievers hakkında ne bulabileceğini söyleyebilir misin? Dört hafta öncesine kadar Henley'de ikinci sınıf öğrencisiydi."

Calliope'nin tırnaklarının tuşlara vuruşunun sesi geliyordu. "Eric Sievers, doğum tarihi 25 Eylül 2000. Lisa ve Grey Sievers'in oğlu. Annesi bir

emlakçı, babası profesör. Altı kardeşin en küçüğü. Tanrım. O bursa ihtiyacı olmasına şaşmamalı."

"Telefonunun herhangi bir baz istasyonundan sinyal alıp almadığını ya da banka kartının son birkaç hafta içinde herhangi bir yerde kullanılıp kullanılmadığını kontrol edebilir misin?" Asa sordu ve Zane'den şaşkın bir bakış aldı.

Calliope, "Bana bir saat verin, size bu sabah kahvaltıda ne yediğini söyleyeyim," dedi.

"Bu arada, kurbanlar hakkında bulduğunuz bilgileri bana gönderebilir misiniz? Belki geriye doğru çalışıp oyuncuları nasıl seçtiklerini anlayabiliriz," diye düşündü Zane.

"Bunun ne yararı olacak?" Asa sordu.

Zane başını salladı. "Oyuncuları nasıl seçtiklerini öğrenebilirsek, belki bu sefer kimin oynadığını ve oyunu bırakıp bırakmadıklarını ya da hala oynayıp oynamadıklarını öğrenebiliriz?"

Thomas başını salladı, Zane'e birkaç dakika öncesinden çok daha farklı bir ifadeyle bakıyordu. "Bu iyi bir fikir. Lucas'ın sana yardım etmesini sağla. Davranışsal profil çıkarma onun işi. Belki öğrencilerin profilini çıkarabilir. Sadece son beş kurbanı bakma. Daha geniş bir örneklemeye ihtiyacın var. Calliope, tüm ülkede bulabileceğin intihar kümelerini araştır."

"Zaten çalışan bir robotum var. Bu bilgiyi hemen göndereceğim."

Bununla birlikte, bağlantıyı kesti ve üç adamı birbirlerine bakmaya bıraktı. Bir dakika sonra Thomas Zane'in sırtını sıvazladı. "Aileye hoş geldin evlat. Umarım neye imza attığını biliyordur."

Asa'nın Zane'i karşılayacağını umduğu gibi bir karşılama değildi ama beklediğinden çok daha iyiydi. Yalnız kaldıklarında Asa ayağa kalktı ve Zane'e baktı. "Şimdi ne yapacağız, dedektif?"

Zane, Asa'nın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi, yüz ifadesi asıktı. "Şimdi..." diye devam etti, sanki gücünü topluyormuş gibiydi. "Şimdi ailemle tanışacaksın."

"Ne? Neden?" Asa sesindeki panikten nefret ederek sordu.

Asa, Zane'in ailesiyle tanışmaya hazır değildi. Şimdi değil. Hiçbir zaman. Annesi iğrenç bir yaratıktı ve babası da aynı derecede tatsız görünüyordu. Zane ve Asa, Zane'in ailesini öldürmesi için çok yeniydiler. Müstakbel kayınvalidesini öldürmek, filizlenmekte olan ilişkileri için çok fazla engel teşkil edebilirdi. Ama bu düşünceleri kendine sakladı.

Zane başını salladı. "Çünkü kardeşimin bu oyunun kurbanlarından biri olma ihtimali çok yüksek ve eğer kardeşimin bilgisayarını bir yerlerde duruyorsa, o da annemdir."

"Annenin bunu sana asla vermeyeceğini söylemiştin."

Zane başını salladı. "Vermeyecek. Ama sana verecek." Asa kaşlarını çattı. "Verecek mi? Neden?"

"Çünkü annem her şeyden çok nüfuzla ilgilidir. Muhabir oğlu, ölmüş altın çocuğunu asla gölgede bırakmayacak ama milyarder erkek arkadaşı bırakacak. Bir ünlüyü etkilemek için her şeyi yapar. Ona en yakın kişi sensin. Benden dürüst bir adam yaratma şansın olduğunu düşünürse sana bir böbreğini verir."

Asa'nın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. Zane'in korkunç annesini yatıştırmaya hiç niyeti yoktu. Hiçbir nedenle. "Hayatta olmaz."

Zane bir adım daha yaklaştı, elleri Asa'nın beline uzandı, parmakları gömleğinin altına daldı ve Asa'nın karın kasları boyunca ilerledi. "Lütfen. Yapmak zorundasın. Kardeşimin bu işe karışıp karışmadığını bilmem gerekiyor ve -Tanrı yardımcımız olsun- annem bunun anahtarı olabilir."

Asa'nın dikkati geçici olarak Zane'in dolaşan elleri, yalvaran gözleri ve alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmasıyla dağılmıştı. Kahretsin. "Şu anda tamamen benimle oynuyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

*Evet.* "Benimle böyle alay etmemelisin, biliyorsun."

Zane'in başparmakları Asa'nın meme uçlarında oynadı, bakışları ısındı. "Alay etmiyorum. Ben... pazarlık yapıyorum."

Asa'nın yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi. "Pazarlıklara her zaman açığım."

Teklifiniz nedir?"

Zane'in elleri Asa'nın beline doğru kaydı. "Beni aileme götürmeyi ve iyi davranmayı kabul edersen ben de karşılığında sana iyi davranırım."

Asa anında sertleşti. "Ne kadar güzel?"

Zane odaya göz gezdirdi. "Burada kamera var mı?" Asa'nın nefesi kesildi. "Hayır."

Bunun doğru olmasını umuyordu. Ama bu apaçık bir yalansa ve babası bir şekilde Asa'nın o odada Zane'e yapmak üzere olduğu şeyi görse bile, kendini durmaya ikna edemezdi. Özellikle de Zane dizlerinin üzerine çökmüş, elleri Asa'nın kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlamışken.

Kahretsin.

# THIRTEEN

ZANE

Asa çoktan sertleşmişti, aşağılayıcı bulması gereken ama bunun yerine aletinin zonklamasına ve kalbinin hızla çarpmasına neden olan bir sırtışıla Zane'e bakıyordu. Asa, Zane'in şapkasını başından iterek parmaklarını buklelerinin arasına soktu. Parmakları onu kot pantolonundan kurtarmak için abalamadan önce Asa'nın sikinin çıkıntısını kotun üzerinden hevesle okşadı, Zane onun açık sözlülüğünden utanmayacak kadar tahrik olmuştu.

Asa ona kendiliğinden yanmasına neden olacak kadar sıcak bakarken utanmak zordu, sanki Zane değerli, seksi ve Asa'nın gerçekten istediğı bir şeymiş gibi.

"ok ateşli görünüyorsun. Seni gördüğüm andan beri benim için diz çöktüğünü hayal ediyorum," diye mırıldandı Asa, başparmağını Zane'in alt dudağında gezdirerek. "Devam et, Lois. Bana karşı nazik ol. Sana karşı çok kaba olmamaya çalışacağım."

Asa'nın sözleri Zane'in nabzını hızlandırdı. Eski Zane kendisine seks bebeğı gibi davranılmasına öfkelenebilirdi ama *bu* Zane buna doyamıyordu, Asa'ya ve onun kendisine bakışına doyamıyordu. Bu Zane'i cesur yapıyordu. Kendisini seksi ve arzulu hissetmesini sağlıyordu. "Bana karşı nazik olmanı istemiyorum."

"Ne dediğinin farkında değilsin," diye kıkırdayarak uyardı Asa, Zane'in buklelerini daha sıkı kavrayarak. "senin üzerinde hiç kontrolüm yok. Eğer sen

tasmanımı çıkarırsanız, size zarar vermeyeceğime söz veremem."

Zane'in içini bir sıcaklık kapladı. Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve Asa'nın bakışlarını meydan okurcasına karşıladı. "O zaman canımı yak. Bu ilk kez olmayacak."

Zane ağzını açıp dilini dışarı çıkararak niyetini açıkça belli etti. Asa'nın maskesini düşürdüğü anı tam olarak gördü - herkesin dünyanın geri kalanını etraflarında güvende olduklarına ikna etmek için taktığı o sahte insan dış görünüşü.

Ama Asa'nın etrafında kimse güvende değildi. Zane hariç. Birbirlerini tanıyalı henüz bir gün bile olmamıştı ama Zane içten içe Asa'nın kendisine yan bakan herkesin bağırsaklarını deşeceğini biliyordu ve bu bilgi Zane'in Asa için çok kötü şeyler yapmak istemesine neden oluyordu. Onun için acı çekmeye, onun için kendini küçük düşürmeye istekli hale getirmişti.

Asa sikini Zane'in dudaklarının arasında gezdirdi, içeri girmeye zorlamadı, sadece dudaklarına ve yanaklarına sürttü, sanki onu işaretliyordu, istediği şeyi, istediği zaman yapacağını sağlıyordu. Zane'in yüzünü sikinin dibindeki buklelere doğru iterek onun inlemesini sağladı. Bir insanın kokusunu arzulamak normal miydi? Özellikle de bu şekilde, yüzü kokunun en güçlü olduğu yere, kalçasına gömülmüşken?

Zane umursamadı. Yüzünü Asa'ya sürterken muhtaç ya da çaresiz görünmesi umurunda değildi, Asa'nın taşaklarını ağzına alırken dudaklarından dökülen iniltileri durduramıyordu.

"Hadi Lois, em beni." Asa, Zane'in başını geriye çekerek sikini dudaklarının arasına soktu. "Bana ne kadar iyi olabileceğini göster."

Asa önce yavaşça ama sonra daha büyük bir şevkle ağzını sikkemeye başladığında Zane ağzını onun uzunluğunun üzerine kapattı, teninin tadını ve dilindeki ağırlığın tadını çıkardı.

Zane etrafında inlerken Asa alçak sesle gürledi, ses iç çamaşırından sızana kadar doğrudan aletine gitti. Asa yalan söylememişti, iyi davranmak gibi bir niyeti yoktu. Belki de sadece Zane'in içini ısıtıyor, onu olacıklara alıştıırıyordu. Asa'nın bir eli olduğu yerde, Zane'in buklelerinin arasında kaldı ama diğeri başının arkasına dolandı. Öne doğru bir adım atarak sikini tek bir hamlede Zane'in boğazının arkasına dayadı.

Kusmamaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Asa çok iriydi ve Zane'in kesinlikle öğürme refleksi vardı. Asa'nın test etmeye niyetli görüldüğü bir refleks.

Zane'in kasları onun etrafında kasılana kadar sikini inanılmaz derecede derine zorladı.

Zane ögürdükçe ve tükürdükçe Asa daha da acımasızlaştı, ta ki gözyaşları Zane'in yanaklarından aşağı akana, burnu akana ve Asa bakışlarını ona kilitlediğinde her ikisi de tükürüğüne bulanana kadar. Çiğ ve acımasızdı ve biraz ağır bir suç gibi hissettiriyordu, ama acıya rağmen -ya da belki de bu yüzden- Zane daha da sertleşti, aleti bir ergen gibi pantolonuna boşalabileceğinden endişelenene kadar sızdı.

Zane, Asa tarafından kullanılmayı seviyordu. Bunu arzuluyordu. Asa'nın gerçekten karanlık tarafını gören tek kişi olmanın çok sarhoş edici bir yanı vardı. Zane onun tüm sırlarını biliyordu, her karanlık sapkınlığını biliyordu. Sadece Zane. Hiçbir şey sadece onun olmamıştı. Hiç kimse sadece onunla ilgilenmemişti. Bu ilgi miydi? Zane bir erkeğin boğazını parçalamasının zihninde aşkla eşdeğer olduğunu düşünecek kadar istismara uğramış mıydı? Bir terapist onunla bir gün geçirebilirdi.

"Kendine dokun," diye sordu Asa, sanki Zane onun iznini bekliyormuş gibi.

? Her iki durumda da Asa'nın emrine uymak için sıçradı, bir eliyle kotunu açmaya çalıştı, avucu aşırı ısınmış teninin etrafına kapandığında rahatlayarak inledi. Hiç vakit kaybetmeden Asa'nın sert itişleriyle kendini okşadı, çıkardığı sesleri durduramayana kadar sinir uçlarında zevk kıvılcımları çaktı.

Zane zaten çok yaklaşılmıştı. Asa o sabah onu giydirdiğinden beri onu kurcalıyordu. Asa da muhtemelen Zane için aynı şeyi söylerdi. Söylemişti. Onun alaycı olduğunu söylerdi. Ama ikisi de bu oyundan, aralarındaki bu şeyden zevk alıyordu. Her neyse. Bu sürekli itme ve çekme. Alay etmek. Alaylar. Adam kaçırma. Zane, Asa'nın tüm bunları ön sevişme olarak gördüğünü hissediyordu. Ve Tanrı yardımcısı olsun, o da öyle düşünüyordu.

Asa onu kullandıkça, Zane'in eli daha hızlı hareket ediyor ve onu orgazma daha da yaklaşıtıyordu. Asa ne kadar acımasız olursa, Zane'in zevki de o kadar yoğun oluyordu, ta ki artık kendini okşamaktan vazgeçip, önce kendisinin boşalacağından korkarak sıkarak boşalana kadar. Bunu istemiyordu. Dilinde Asa'nın tadıyla boşalmak istiyordu.

Asa yaklaşılmıştı. Zane bunu ellerinin onu daha sıkı kavrayışından, nefesinin sıkışmasından hissedebiliyordu. Asa pek konuşkan sayılmazdı ama bu sadece Zane'in onun ne kadar çözöldüğünü, Asa'yı ne kadar tahrik ettiğini duyabileceği anlamına geliyordu.

"Boşalacağım," diye homurdandı Asa, sikini Zane'in boğazına soktu ve onu orada tuttu. Kalçaları Zane, Asa'nın aletinde gerçekten boğulabileceğinden endişelenene kadar ona karşı titreşti. Ölmek için en kötü yol bu değildi.

Zane'in görüşünün kenarları bulanıklaşırken, garip bir coşku hissi onu ele geçirirken, Asa'nın salgısı ağzına doldu ve onu yutmaya ya da boğulmaya zorladı. Zane yutkunmayı seçti, eli nihayet bir kez daha kendi ağrıyan horozunun üzerinde çalışıyordu. Sadece üç kez sertçe çekti ve orgazmı onu bir tsunami gücüyle vurarak boşaldı.

Asa kendini kurtardı ama Zane dizlerinin üzerinde kaldı, nefes almaya çalışıyordu, Asa'nın uzaklaştığının sadece biraz farkındaydı. Sonra geri döndü, Zane'i ayağa kaldırdı ve konferans odasındaki masaya oturttu.

Asa ıslak bir bezle Zane'in yüzünü nazikçe silerken Zane'in kalbi sıkıştı. Yüzündeki tüm sertlik eriyip gitmiş, Zane'in nefesini kesecek şekilde ona bakmaya başlamıştı. Sanki onu memnun etmişti.

Asa ona eğlenen bir bakış attı. "Sen iyi misin?"

Zane başını salladı, zorlukla yutkundu ve sonra yüzünü buruşturdu. "Biraz su ve belki biraz Tylenol'un iyileştiremeyeceği bir şey değil."

Asa kıkırdadı. Zane tamamen temizlendiğinde, Asa çenesini nazikçe kavradı ve dudaklarına neredeyse iffetli bir öpücük bıraktı. "Bu çok ateşliydi, Lois."

Zane'in gözleri yaştan yanıyordu ve hâlâ burnunu çekiyordu ama sırf Asa öyle uygun gördüğü için kendini sıcak hissediyordu. Odanın etrafına bakındı. "Umarım babanın burada kamerası yoktur."

Asa'nın parmak eklemleri Zane'in yanağına öyle bir değdi ki tüyleri diken diken oldu. "Yapmıyor ama keşke yapsaydı. O oral seks gelecek kuşaklar için kaydedilmeye değerdi."

"Bence bunu gelecek nesillere göstermemelisin," dedi Zane, yüzünde orantısız bir gülümseme belirerek. "Yine de beni hatırlamak için bir şey istemen hoş bir şey sanırım." Sesinin bu kadar somurtkan çıkmasından nefret ediyordu.

Asa sırtarak başını salladı. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi Lois? Bundan asla kurtulamayacaksın. Sen ve ben mi? Bu tamamlanmış bir anlaşma. Biz mafya gibiyiz. Bir kere girdin mi, bir daha çıkamazsın. Umarım beni sevmeyi öğrenirsin çünkü aramızdaki bu boktan şey artık sonsuza dek sürecek. Umarım benden bıkmazsın."

Her şey çok gerçeküstüydü. İki gün önce Mulvaney'leri alaşağı etmeyi hayal ediyordu. Şimdi, aniden, o da Mulvaney'lerden biri olacaktı. Bu bilgiyle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Asa'ya aşık olmak

zorluklar. Ama bunun sonsuza dek tek taraflı olacağı hissinden kurtulamıyordu. "Bence benden bıkmam çok daha tehlikeli."

"Böyle bir şey olmayacak Lois. İlişkiler senin kurduğun şeylerdir. Hedeflerimiz ve değerlerimiz çok uyumlu. Harika bir seks hayatımız var. Arzuladığın hiçbir maddi varlığı asla istemeyeceksin. Eğer duygusal olarak benden bir şey istersen, öğrenirim. Bir yolunu bulurum. Benden korkmana gerek yok. Kelepçeleri geri taktığın anda benim için o olduğuna karar verdim."

Zane hala nefes aldığından emin değildi. Teklifler arasında oldukça iyi bir tanesiydi. "Oh."

Asa sırtıttı. "gereken kişi Avi. Bana karşı çok... sahiplenici. Seni bir tehdit olarak görebilir."

"Yani, sana tıpatıp benzeyen psikopat kardeşin beni öldürmek isteyebilir. Harika. Mükemmel. Sanırım bunun olacağını göremediğim için söylenecek bir şey var."

"Merak etme, Lois. Seni öldürmesine izin vermeyeceğim." "Ne kadar romantik."



Annesinin kapısının önüne geldiklerinde Zane parmaklarını yüzüncü kez saçlarında gezdirdi. Şapkasını arka koltuğa atmıştı, annesinin onu bir işaret feneri gibi anında göreceğini biliyordu. Asa onun yanında, bakımlı çimenleri ve beyaz çit boyunca uzanan, sadece beyaz çiçeklerle dolu yataklarıyla küçük, düzenli beyaz evi inceliyordu. Annesi kendini estetiğine adamıştı.

Annesinin evinin iki yanındaki evler daha büyük ve çok daha ihtişamlıydı ama onunki çok titizdi. Komşularına, çocukları öldüğü için küçülmeye gittiği için küçük evi seçtiğini söylemişti ama gerçek şu ki, daha az arzu edilen bir mahallede en büyük eve sahip olmaktansa, en güzel mahallede en küçük eve sahip olmayı tercih ederdi.

Zane kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama bunu yapmaya cesaret edemedi. Annesiyle her hafta telefonda konuşmak yeterince zordu, bir de yüz yüze onun eleştirileriyle uğraşmak tam bir işkenceydi. Asa'nın önünde onun her bir kusurunu ayrıntılarıyla tartışmasını dinlemek saf, katıksız bir cehennem olurdu. O

bugün pembe giymemeliydi. Onun kadınsı bir şey yapmasından nefret ederdi. Eşcinsel olması, eşcinsel 'görünmesi' gerektiği anlamına gelmiyordu.

*Sadece dön ve kaç, kardeşim. Sana asla istediğini vermeyecek. O MacBook Pro'yu ölüm kefenimmiş gibi koruyor.*

*başından. Senin sesin kafamda, onun sesi kulaklarımdayken bunu yapamam.*

*Cidden, siktir git.*

*Tamam, dokunaklı. Lanet olsun.*

O sırada Asa'nın eğlenen bir ifadeyle kendisine baktığını fark etti.

"Tüm ebeveyn toplantılarını dışarıda yapmayı mı tercih ediyorsun?" diye alay etti. "Bir kez daha dışarıda değil de dışarıda durduğumuzu fark etmekten kendimi alamıyorum."

Zane gözlerini devirdi. "Ben... bunun için hazırlanıyorum. Annemin nasıl bir kabus olabileceğini bilmiyorsun."

Asa uzanıp kapının zilini çaldı ve Zane'in bıkkın bakışlarına maruz kaldı. "Ne? Beni çekici bulacağını söylemiştin. Bırak da onu etkileyeyim."

Zane daha fazla panik yapamadan kapı açıldı. Annesi beyaz keten pantolonu ve dökümlü eflatun üstüyle orada duruyordu, sanki hepsini bir kerede takmazsa birinin çalmasından korkuyormuş gibi altın takılarla doluydu. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, bakışları Zane ve Asa arasında gidip geliyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi, sesi kesecek kadar keskindi. Gözlerini Asa'ya dikti, mürekkep dolu kolunu ve gündelik kıyafetini alaycı bir ifadeyle süzdü. "Bu kim?"

Zane zihinsel olarak derin bir nefes aldı. "Asa, bu annem Beverly. Anne, bu benim erkek arkadaşım Asa." Onu ilk bakışta tanımadığı belliydi, bu yüzden Zane "Asa Mulvaney" dedi.

Değişim anıktı, yüz ifadesi sakın ama gözlerindeki bakış yırtıcıydı. "Mulvaney mi?" diye sordu cahil numarası yaparak. "Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?"

Asa ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. "Muhtemelen babamı tanıyorsunuzdur. Thomas Mulvaney."

Annesinin eli göğsüne gitti. "Aman Tanrım. Çok yakışıklısın. Tıpkı baban gibi. Ve sen... oğlumla birlikte misin?"

*Tanrım, tam bir sürtük.* Zane bu konuda Gage'e hak vermek zorundaydı. Çürükler hakkında soru sormayan tek kişinin Gage olması onu şaşırtmamıştı.

onun üzerinde kendi annesi vardı. Ya fark etmemişti ya da gerçekten umursamıyordu. Zane hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin değildi.

Zane kardeşinin düşüncelerine tepki vermemek için kendini zor tuttu. Yine de haklıydı. O bir kaltaktı. Kendini onun kendisine karşı duyduğu sarsılmaz nefrete ne kadar hazırlarsa hazırlasın, bu nefret hiçbir zaman daha az acı verici olmamıştı. Sanki Asa yanlış erkek arkadaşı kapmış gibi 'benim' vurgusunu yapması, Asa'nın kalbine doğuştan sapladığı bıçağın bir kez daha saplanmasından başka bir şey değildi.

Asa onun yanında kaskatı kesildi ama gülümsemesi hiç bozulmadı. Elini Zane'in elinin etrafına doladı, parmaklarını birbirine geçirdi ve sertçe sıktı, ancak Zane bunun dayanışma için mi yoksa Bev'in boğazına yumruk atmak için mi olduğunu bilmiyordu. Her iki durumda da, bu jestle ilgili bir şey acısının bir kısmını hafifletti.

Asa ona, "Harika bir adam yetiştirmişsin," diye güvence verdi. "Hiçbir zaman ilk görüşte aşka inanan biri olmadım, ama Zane'e bir kez baktım ve gidiciydim."

Belki de rolün bir parçasıydı ama Zane'in kalbi küt küt atmaya başladı, özellikle de Asa'nın başparmağı bileğinin iç kısmındaki narin deriye daireler çizmeye başladığında. Annesinin şaşkın bakışı rol değildi. Gerçekten de onu kadar korkunç bulmayan bir dünyayı kavrayamıyordu. "Oh. Ne güzel. Babanla tanıştı mı? Sanırım senin çok daha uygun erkeklerle çıkmana alışmıştır."

*Ne oluyor lan? Belki de onu öldürmesine izin vermelisin. Bu noktada, bu bir kamu hizmeti gibi görünüyor.*

Zane gülümsememek için kendini zor tuttu ama sonra Asa parmaklarını öyle sıktı ki kırılmalarından endişe etti.

"Evet, daha bu sabah. O da Zane'i çok seviyor. Onu aileye kabul ettiği için çok heyecanlıydı."

Eli çırpındı. "Aileye mi?" diye soluk soluğa kaldı. Sonra görgü kurallarını hatırlar gibi oldu. "Aman Tanrım. Girin içeri. İçeri buyurun. Özür dilerim. Oğlum nadiren ziyarete gelir, hele de hafta içi." Onları beyaz halı ve beyaz mobilyalarla döşenmiş oturma odasına götürdü ve kanepeyi işaret etti. "Lütfen oturun."

Zane en yakındaki minderin üzerine çöktü. Asa da onu takip etti ve omuzlarından baldırlarına kadar dokunabilecekleri kadar yakın oturarak kenetlenmiş ellerini kalçasında tuttu. "Teşekkür ederim."

Bev kocaman bir nefes verdi, gülümsemesi neredeyse gerçektir. "Elbette müstakbel damadımın kapısı zaman açıktır. Senin ailen de, gerçi ben

benim küçük mütevazı evime neden gelmek istediklerini anlayamıyorum."

"Eviniz çok güzel," dedi Asa, sesi o kadar içtendi ki Zane ona aval aval bakmaktan kendini . Bu halka açık Asa mıydı? Röportajlardaki Asa bu muydu? Müşterilerle buluşan ve süper modellerle çıkan Asa mı? Zane psikopat katil Asa'yı her gün tercih ederdi. "Gerçek şu ki, buraya geldik çünkü bana yardımcı olabileceğinizi umduğum -daha doğrusu babamın umduğu- bir şey var."

Beverly'nin bakımlı kaşları yukarı doğru kalktı. "Thomas Mulvaney'e nasıl yardım edebilirim ki?"

Asa eğildi, hâlâ Zane'in elini bırakmayı reddediyordu. "Bu biraz hassas bir konu ve size verebileceğim herhangi bir sıkıntı için şimdiden özür dilerim," dedi ve ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

Annesi de eğildi, her zaman dedikodu ya da briç kulübünü eğlendirmek için kullanabileceği ilginç bir hikaye için hazırdı. "Dinliyorum."

"Sanırım Henley'deki son ölümleri duymuşsunuzdur?" Asa sordu.

Annesinin yüzü bir fırtına bulutuna dönüştü. Bacak bacak üstüne attı ve ellerini birbirine kenetledi, dudakları sıkı bir çizgi oluşturdu. "Evet, tabii ki. Ne büyük bir trajedi."

Asa başını salladı. "Evet. Babam da aynı fikirde. Bir etkinlik düzenliyor. Sadece Henley'de değil, rahmetli oğlunuzun okulunda da intihar eden tüm öğrenciler için bir tür anma töreni."

Annesi biraz daha uzuvlarını çaprazlarsa, kendini ters yüz edecekti. Kendisiyle kavga ettiğini anlayabiliyordu. Eğer bu soruyu soran Mulvaney'den başkası olsaydı, onları bir süpürgeyle evinden kovar ve Zane'e bir daha asla geri dönmemesini söylerdi.

"Oh, bu çok hoş, canım," dedi belli belirsiz. "Ama nasıl yardımcı olabileceğimi bilmiyorum."

"Gage'in bilgisayarının hâlâ sizde olduğunu umuyorduk," diye ağzından kaçırdı Zane. Annesinin gözleri büyüdü, yüzü soldu.

"Ne? Neden?"

Asa Zane'e çeneni *kapa* diye bağırان bir bakış attıktan sonra Bev'e döndü. "Diğer aileler bize sevdiklerinin bilgisayarlarına erişim izni verdiler. Başka türlü göremeyeceğimiz bir yönlerini görmemizi sağlayacak herhangi bir şey. Bunu bir tür sanat enstalasyonuna dönüştüreceğiz. Babamın bir sanat hamisi olduğunu biliyorsunuz."

Zane, annesinin Asa'nın mantığını anlamaya çalışmasını izlerken gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. İyi bir hikâyeydi. Zane'in planladığından daha iyiydi: yalvarmak ya da annesi gidene kadar beklemek, sonra da dolabını yağmalamak.

"Oğlumun bilgisayarında bu kadar anlamsız bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Bev. "Zane gibi sanatsal şeylerle ilgilenmezdi. Zamanını okul ödevleri ve müfredat dışı dersler gibi önemli şeylere harcardı. Hatta babanın vakfında gönüllü olarak çalışırdı. Benim Gage'imi çok severdin."

Asa Zane'in elini daha sert sıktı, sanki sözlerinin acısını ve Zane'in kalbi üzerindeki etkisini hissedebiliyordu. "Bilgisayar uzmanımız sadece Gage'in sevdiği her şeyi bulup bulamayacağını görmek için bir fırsat istiyor. Eğer Gage'in notları ve ders dışı aktiviteleri öncelikli odak noktasıysa, bunların ön çıkarılmasını sağlayacağız. Ancak dizüstü bilgisayarını birkaç saatliğine ödünç alabilirsek bizim için -babam için- gerçekten çok anlamlı olur. Sabit diski klonlayıp hemen geri getirebiliriz, böylece uzun süre gözünüzden uzak kalmaz. Size söz veriyorum, gittiği gibi geri gelecek."

Asa bir kez daha annesine kocaman gülümsedi. Zane onun tereddütte olduğunu anlayabiliyordu. Gage'i dünyadaki her şeyden çok seviyordu ama Gage ölmüştü ve Thomas Mulvaney'nin ilgisi, Asa doğruyu söylüyorsa ve gerçekten birlikte yaşıyorlarsa, briç kulübünde aylarca ya da yıllarca paraya çevirebileceği bir sosyal sermaye olacaktı.

Sonunda annesi iç çekti. "Tamam, tabii. Neden olmasın? Ama anma töreninde ne yapılacağı konusunda son sözü ben söylemek istiyorum. İnsanların oğlum hakkında yanlış fikirlere kapılmasını istemem."

"Kesinlikle," güvence verdi Asa.

Başıyla bir selam verdi, sonra ayağa kalkıp odadan çıktı. Zane kanepeye . Asa eğildi ve kulağının hemen arkasına sokuldu. "Onu senin için öldürebilirim."

"Bunu nasıl yapardın?" Zane nefesi kesilmiş bir halde sordu. Bev'in ölümü fikri, pürüzlü kalbine merhem gibi gelmişti.

Asa bunu düşünüyor gibiydi. "Zehir mi?" Zane başını salladı. "Çok hızlı."

"Boğulmak mı?"

Zane yüzünü buruşturdu. "Yeterince acı verici değil." "Asit fiçisi mi?" Asa karşı çıktı.

Şaşkın bir kahkaha attı. "Annemi öldürmeye mi yoksa ToonTown'daki tüm toon'ları ortadan kaldırmaya mı çalışıyorsun, Yargıç Doom?"

"Az önce *Who Framed Roger Rabbit* göndermesi mi yaptın?" Asa hayretle Zane'e bakarak sordu.

"O filme bayılırım," dedi Zane, nedense yüzü kızararak.

"Ben de," diye mırıldandı Asa, eğilip Zane'in kulağının kabuğuna doğru bir öpücük kondurdu.

"Bana annemi öldürmek için daha fazla yol söyle," dedi Zane nefes nefese.

"Bizi tertemiz kanepesinde öpüşürken yakalamasından korkmuyor musun?" Asa mırıldanarak Zane'in elini bıraktı ve parmak uçlarını uyluğunun iç kısmında gezdirdi.

"Lütfen, beni yemek masasının üzerinde becerebilirsin ve o sadece bu olaydan faydalanmanın bir yolunu bulmaya çalışır."

Asa, Zane'in fermuarının arkasında sertleşmeye başladığını hissettiğinde minnettar bir ses çıkardı. "İşte bir fikir."

"Annemin önünde beni becermek mi? Um, hayır. Sınırlar diye bir şey var."

Asa başını salladı. "Uh-uh. Yemek masamın üzerinde domalmış seni beceriyorum. Senin içinde olmayı özledim."

Zane kızardı. "Dün gece içimdeydin."

"Biliyorum, saatler oldu. Öleceğim," diye dramatik bir şekilde mırıldandı

Asa. Zane homurdandı. "Kesinlikle-"

"Buyurun," dedi Bev, Gage'in dizüstü bilgisayarını bir adakmış gibi önünde tutarak.

Zane ayağa fırladı, ellerini kasıklarının önünde birleştiren Asa'nın yüzündeki eğlence ifadesini kaçırmadı. Ne göt herif ama. Asa çok daha sakın bir şekilde ayağa kalktı, dizüstü bilgisayarı ondan aldı ve eğilerek annesinin kâğıt gibi ince yanağını öptü. "Teşekkürler, Bev. Bunu hemen sana geri getireceğim."

Annesinin yanakları pembeleşti ve kirpiklerini kırptırdı. "Lütfen bana anne de."

İnanılır gibi değil.

# FOURTEEN

ASA

Annesinin evinden ayrıldıklarında Zane alışılmadık derecede sessizdi ve bir kez daha yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyordu. Asa, Zane'in gerçekten acı çektiğinde öfkesini içine çevirdiğini çabucak öğreniyordu. Asa, Zane'in bağırmasını, çığlık atmasını ya da düşmanca suçlamalarda bulunmasını diliyordu. Her şey, Asa'nın Zane'in kendini parçaladığı anlamına geldiğini bildiği sessizlikten daha iyiydi.

Asa kendi payına düşen boktan ebeveynleri görmüştü. Thomas'a kadar kendisinin de çok boktan iki ebeveyni vardı ama Bev farklıydı. Onun işkence yöntemi sinsiydi. Binlerce kesikle ölüm ve onun silahı keskin diliydi. Her dikenin yaralamaya yetecek kadar derine batmasını ama asla öldürmeye yetmemesini istiyordu.

Asa ve Avi gibi insanlara psikolojik işkence yapmanın hiçbir yolu yoktu. Duygusal olarak yarananma kapasitesinden yoksundular. Ama Zane öyle değildi. Yumuşak kalbini acı sözlerin ve kara mizahın ardına saklamaya ama gözlerindeki acıyı maskeleyememek mümkün değildi ve Asa'yı Bev'in güvenliği için endişelendiren de buydu. Zane onun çocuğuydu. Ona aitti. Ona aitti. Sonsuza kadar. Bu, saldırgan Zane'in öz annesi bile olsa, onu son derece önyargılı bir şekilde korumak anlamına geliyordu. Belki de özellikle.

Ama Thomas, Asa'nın Beverly Scott'la ilgili meseleleri kendi eline almasını asla onaylamazdı ve ne kadar iğrenç olursa olsun, 'düğün hediyesiydi' sözünün kadını hayatta bırakmamak için geçerli bir bahane olacağını düşünmüyordu.

öyleydi. Ama kesinlikle düğüne davet edilmemişti. Gerekirse onu oradan kelepçeleyip çıkarırdı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Zane sonunda gergin sessizlik balonunu patlatarak sordu.

"Kardeşim Atticus'un yakınlarında bir araştırma tesisi var. Sabit diski oradan kopyalayabilirim ve sonra da bir kuryeyle dizüstü bilgisayarını annenize teslim edebiliriz."

Zane başını salladı. "Sence Calliope Gage'in bilgisayarında ne bulacak?" diye sordu sesi donuklaşarak.

Asa ne sorduğunu biliyordu. Kardeşinin öldürüldüğünü mü yoksa kendi canına kıydığını mı öğreneceklerdi? Ama Asa gerçeği biliyordu. Bunun bir önemi yoktu. Zane'i gerçekten rahatlatacak bir cevap yoktu. Kardeşi her halükarda ölmüştü.

"Sence ne bulacak?" Asa, bu sorunun Zane'in içinde biriktirdiği duyguların bir kısmını açığa çıkarmasını sağlayacağını umarak karşılık verdi.

"Bir yanımda hiçbir şey ummuyor. Neden öldüğünü hiç bilmemek neredeyse daha iyi olurdu. Bir intihar notu vardı ama annem onu görmeme asla izin vermedi. Belki Calliope onu bulur. Ama bir oyun oynandığını bilmek notun gerçekliğini geçersiz kılmaz mı? Sahte olabilir, değil mi? Yani bunun bir önemi yok, değil mi?" Zane sesi çatlayarak sordu.

"Keşke bu durumda söylenecek doğru şeyi bilseydim," dedi Asa içtenlikle. "Size şunu söyleyebilirim ki, kardeşim ölseydi, beni tatmin edecek kadar iyi bir sebep asla olmazdı. Buradaki kanamayı durdurmanın bir yolu asla olmazdı." Ağrıyan göğsüne vurdu. "Onu benden alan kişi için yeterince sert bir ceza, yeterince barbarca misilleme olmazdı."

"Ama ya onu senden alan kişinin o olduğunu öğrenirsen?" Zane kalın bir sesle sordu.

Asa dürüstçe, "Muhtemelen çıldırırdım," diye cevap verdi. "Sen benden çok daha güçlüsün."

Arabayı Atticus'un şık ofisinin önündeki park yerine çektiler ama Asa kapıyı açmadan telefonu Avi'den gelen bir mesajla çaldı: **Neyin var?**

Elbette Avi, Asa'nın acısını ve onu kaybetme fikri karşısında yaşadığı paniği hissetmişti.

**Ben iyiyim, sadece bir arkadaşımı rahatlatıyorum.**

Avi'nin tepkisi anında oldu. **Birini mi teselli ediyorsun? Seni mi? Bir arkadaş mı? Küçük muhabirini mi kastediyorsun? O arkadaş mı? Duydum.**

## **Tebrikler.**

Kahretsin. Mulvaney'nin dedikodu hattı hiç kapanmadı. **Öyle bir şey değil.**

**Avi: Yani ben eyaleti terk ettikten kırk sekiz saat sonra bir muhabirle evlenmeye karar vermedin mi?**

Tamam, belki biraz öyleydi. Ne diyebilirdi ki? Evet, Zane'le yıldırım hızıyla hareket etmişti. Evet, onu sonsuza dek yanında tutmayı planlıyordu. Asa kardeşini dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Asa'nın sevebileceğini hayal ettiği tek kişi oydu. Ama Zane'le yaşadıkları bundan çok daha fazlasıydı. Çok daha fazlasıydı.

Zane'e baktı ve Zane'in ona ait olduğuna, onun için yaratıldığına, onun tarafından sevilme, becerilmek ve korunmak için yaratıldığına dair bu ilkel, hayvani bilgiye ihtiyaç duydu. Onu iyileştirebilmek için canını yakmak istiyordu. Zane'in onu kırmadan bükebileceğine inandığı tek kişinin kendisi olduğunu bilmek istiyordu.

**Avi: Bunu sana babam mı yaptırıyor diye sorardım ama onu ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. O kadar çok hissediyorum ki dikkatim dağılıyor.**

"İyi misin?" Zane kaşlarının arasında küçük çizgiler oluşmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kaşlarını çatarak sordu.

Asa ona güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme verdi. "Evet, kardeş meselesi. İki saniye."

Asa cevabını yazdı ve Avi'nin bu konuda makul davranarak gönder tuşuna bastı. **Dinle, ondan hoşlanmana ihtiyacım var.**

Üç öfke suratu emoji aldı ve sonra: **Böyle bir şey olmayacak.**

Asa tiksintiyle bir ses çıkardı ve Zane'in endişeli bakışlarına bir yenisini daha ekledi. Asa, Avi'nin bu konuda neden bu kadar zorluk çıkardığını bilmiyordu, bu yüzden blöfünü gördü. **Neden umursuyorsun ki? Ülkenin öbür ucunda seni kimin oyaladığını bilmediğimi mi sanıyorsun? Aiden değil.**

Üç nokta, kısa yanıt düşünüldüğünde aşırı uzun bir süre boyunca sekti. **Çalışabilelim diye onu da yanımda getirdim.**

Asa homurdandı. **Ne üzerinde çalışmak? Öğürme refleksi mi? Unutma, senin hissettiklerini ben de hissediyorum. Felix'i ilk gördüğün andan beri istiyorsun. İstedığın kadar rol yapabilirsin, ama**

**Bu iki yönlü bir yol. Muhabirime iyi davranırsan ben de senin stajyerine iyi davranırım.**

Bu sefer, yanıt gelmeden önce noktalar dört kez başladı ve durdu. **Felix ve benim aramda hiçbir şey yok. Hayal görüyorsun. Sadece onunla oynamayı seviyorum. Onu kızdırmak çok kolay. Bizi bir yabancıya bağlamaya karar verdin diye bekarlığımdan vazgeçecek değilim.**

Asa gözlerini devirdi. **Artık kim bekâr diyor ki? Gitmem lazım. Çok meşgulüm.**

Kardeşinin cevap yazmasını beklemedi, sadece arabadan çıktı ve Zane'i yolcu koltuğundan almak için gelmeden önce telefonunu arka cebine koydu.

Araştırma tesisinin içi de Atticus'un kendisi gibi steril ve sıkıcıydı. Her yer ahşap, krom ve keten rengi duvarlarla kaplıydı. Sanki tüm ofisin üzerine, çalışanlarının bile soluk ve sıkıcı görünmesine neden olan bir tür filtre koymuştu.

Masanın arkasındaki kız başını kaldırdı ve Asa'yı görünce gözleri büyüdü. "Merhaba. Atticus'u mu arıyorsunuz? Yani, Dr. Mulvaney? Siz onun kardeşisiniz, değil mi? İkizlerden biri?"

Asa sırtarak ona vurdu. "Evet, ona burada olduğumu söyler misin? Ofisini on dakikalığına ödünç almam gerekiyor."

Kızın mükemmel manikürlü parmakları telefon tuşlarını karıştırdı ve sonra küçük kulaklığına konuştu. Tekrar ona baktığında, alt dişinin hafifçe çarpık olduğunu gösteren bir gülümseme verdi. "Doğruca geri dönebilirsiniz. Ofisi şu kapıyı geçince solda."

Asa başını salladı, Zane'in elini tuttu ve onu neredeyse koridorda sürükledi. Burası Atticus'un ofisi olmasına rağmen, Atticus'u ofiste görünce yine de şaşırdı. Asa kapı aralığında aniden durunca Zane ona doğru koştu. Atticus genellikle laboratuvarı olurdur. Ama laboratuvar önlüğünü giymemişti.

"Burada ne yapıyorsun?" Asa sordu.

Atticus tek bir buyurgan kaşını kaldırdı. "Burası benim ofisim. Burada ne yapıyorsun?"

Asa Zane'i içeri çekip kapıyı kapattı ve hafif hantal dizüstü bilgisayarını uzattı. "Calliope'a ulaştırabilmek için bu sabit diski klonlamam gerekiyor."

Atticus başını salladı, bilgisayarını aldı ve üstünü açıp kısa bir süre durmadan önce gerekli ekipmana taktı. "Şifre?"

Asa Zane'e döndü. "Şifresini biliyor musun?"

Zane mizahsız bir kahkaha attı. "Şifresi her şey için aynıydı: Borden1221."  
"Borden?"

Zane başını salladı. "Lizzie'de olduğu gibi. Ailesini baltayla mı öldürdü? Gage bu konuda şaka yapardı. Çok karanlık bir mizah anlayışı vardı. Seni severdi."

Atticus şifreyi girdikten sonra Asa'nın işe yaradığını anlamasını sağlayan bir memnuniyet homurtusu çıkardı.

Birkaç tuşa bastıktan sonra Atticus arkasına yaslandı. "Bu iş en az kırk beş dakika sürecek. Oturun."

"Laboratuvara dönmen mu?"

Atticus Zane'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Öğle yemeği saatim."

Asa homurdandı. "Genelde bunu kocanla seks yaparak geçirmiyor musun?" "Meşgul. İşi başından aşkın," dedi Atticus, bakışları Asa'nın Zane'in elini tuttu. "Bu o, ha?"

Asa içini çekti. "Zane, kardeşim Atticus'la tanış. Atticus, Zane ile tanış."

Asa, Atticus'un sorumluluk ve aileyi korumak hakkında atıp tutmaya başlamasını beklerken uzun bir sessizlik oldu ama Atticus sadece içini çekti ve sonra, "Memnun oldum Zane. Sirke hoş geldin. Umarım ipte nasıl yürüyeceğini biliyorsundur."

Zane, "Gittikçe daha iyi anlıyorum," dedi.

"Sadece bir tavsiye. Kardeşimin sana olan ilgisini gizlemek için iyi bir fondötene yatırım yapmalısın, yoksa kardeşimin kötü niyetli bir partner olduğuna dair dedikodular yayılmaya başlar. Ayrıca bize ihanet edersen cesedini asla bulamazlar. Babamın bazı güçlü dostları var. Bir muhabiri öldürüp bunu kaza gibi gösterecek dostları."

İşte . "Onu tehdit etme," diye uyardı Asa.

Atticus bakışlarını önce kardeşine sonra da Zane'e çevirdi. "Sana yardım edemeyecek. Bu insanlar... onlar büyük resme bakıyorlar. Babamın araştırması için daha büyük bir plan. Bir kişinin bunu mahvetmesine izin vermeyecekler. Babamın bir kodu var ama onların yok. Onlara bizim tarafımızda olduğunu bir an önce göstermen senin yararına olacaktır."

"Ne demek istiyorsun?" Zane sordu. "Nasıl yani?" "Sen bir muhabirsin, değil mi?"

Zane başını salladı. "Ben sadece bir suç blog yazarıyım." "Hangi suçlar hakkında blog yazıyorsun?"

Zane'in yüzü soldu ve bakışları "Zane... hangi suçlar hakkında blog yazıyorsun?" diye soran Asa'ya kaydı.

"Alakasız görünen ama aslında bir bağlantısı olabilecek suçlar. Babanın suçları," diye devam etti Zane. "Asla baban olduğunu ima etmedim, sadece başkalarının da benim gördüğümü görüp görmediğini test ettim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Asa.

Atticus, Asa'nın şaşkın bakışları arasında, "Hayır, hayır, bu iyi," dedi. "Sanırım haklısın. Suçla savaşılan tek bir kanunsuz fikrini tohumlamak konusunda."

"Bir ne?" Zane söyledi.

"Babam sana bundan bahsetti mi?" Asa sordu.

"Ona ne anlattın?" Zane bastırdı, şaşkınlığı çok açıktı.

"Babama bizim tarafımızda bir muhabirin olmasının -kamuoyunu ve onların belirli davalar hakkındaki görüşlerini şekillendirebilecek birinin-davamız için faydalı olabileceğini söyledim."

"Yalan söylememi istiyorsun," diye fark etti Zane, sesi donuklaşmıştı.

"Hayır. Tam tersi. Gerçeği söylemeni istiyoruz. Sadece tüm gerçeği değil," dedi Atticus.

"Bu da ne demek oluyor?" Zane sordu.

Asa, devam etmesini işaret eden Atticus'a baktı. Asa Zane'e döndü. "Bu, tartıştığınız cinayetlerdeki kurbanların hepsinin çok kötü adamlar olduğu anlamına geliyor. Öldürdüğümüz adamlardan bazılarının canavar olduğunu polis biliyordu. Noah'ın babası Wayne Holt gibi. Onun bir çocuk tecavüzcüsü ve yırtıcı olduğunu biliyorlardı ama bunu mahkemede asla kanıtlayamadılar. Bürokrasiye bağlı değiliz. Bu kasabada işlenen faili meçhul cinayetlerden bazıları hakkında, bu adamların gerçekte kim olduklarını dünyaya gösteren bilgilere ulaştığınızı bir düşünün. Canavarlar."

Asa, Zane'in çarklarının dönmeye başladığını görebiliyordu. "Yani, suç blogumu kurbanlarını ve suçlarını ortaya çıkarmak için kullanmamı mı istiyorsun? Bu ailenize daha fazla dikkat çekmez mi?"

Atticus başını salladı. "Biz iyi yalıtılmış durumdayız. Kendimizi bir düzine farklı şekilde korumaya aldık. Ama birilerinin babamız hakkında sorular sormasını göze alamayız. Hiç kimse Thomas Mulvaney'in dünyanın sevdiği hayırsever milyarderden başka bir şey olduğunu fısıldayamaz bile. Eğer bu hikayeleri siz anlatıyorsanız, eğer bu muhtemel suçlarla ilgili otorite sizseniz, eğer anlatıyı kontrol eden bizsek, bu

sadece yardımcı olur. Thomas Mulvaney'in gazeteci damadı kendi ailesinin işlediği suçları asla araştırmaz. Bu çılgınlık olur."

"Yani benden sadece... suçlarını ifşa etmemi mi istiyorsun?" Zane sordu.

Atticus parmaklarını bir süper kötü gibi birbirine geçirdi. "Yaptığınız şeyi yapmanızı istiyoruz. Kurbanları araştır. Bulgularınızı rapor edin. Tek bir kanunsuz katil olasılığı hakkında yüksek sesle düşün. Blogunuz patladığında - ki bir Mulvaney olduğunuz anda patlayacak- kitlenizi nazıkçe istediğiniz yöne yönlendirebilirsiniz. Yeter ki o yön bizden uzak olsun. Yeni ailen."

"Bir YouTube kanalı açmalısın," dedi Asa sırtarak. "Çok daha fazla görünürlük." Zane'in alnındaki bir kıvrımı itti. "İnsanlar sahip olduğun bu inek, sevimli kişiliğe bayılacaklar. Özellikle de gözlüklerini taktığında."

Zane kızardı. "Video için gerçekten bir yüzüm ."

Asa alay etti. "Sen çok güzelsin. Ayrıca, halkın gözü önünde geçireceğin zamanın miktarını anladığını sanmıyorum. Sürekli üzerimizde kameralar var. Her zaman çevrenizin farkında olmanız gerekecek. İnsanların günlük hareketlerimizi takip etmesi umurumuzda değil. Noah ve Adam'ı her zaman öğle yemeğinde ya da arabalarında öpüşürken yakalamaya çalışacaklar. Biz bu tür basın için yaşıyoruz. Bizim kamusal hayatımızı yaşadığınız sürece, kameraların orada olmasından rahatsız olmuş gibi görünebilirsiniz ama onlara tahammül etmeniz gerekir. Anladın mı?"

Zane tereddütlü bir şekilde başını salladı.

Atticus, "Halka açık olmayan bazı faaliyetlerde bulunurken, kaçamak önlemleri öğreneceksin," dedi. "Umarım Asa'nın sana yaptığından daha iyi olur."

Asa ona parmağını gösterdi.

"Bu... çok fazla," diye idare etti Zane.

"Bu bir Mulvaney olmaktır," diye karşılık verdi Atticus. "Zengin bir milyarderin damadı olmak, ölü olmaktan daha iyidir. *Onunla* evli olsan bile."

Asa Atticus'a bir parmak daha verdi. "Klonlanmış sürücüyü teslim yerine götürüp bir kuryenin dizüstü bilgisayarını Zane'in annesine geri göndermesini sağlayabilir misin?"

Atticus kaşlarını çatı. "Zane'in annesi mi?"

"Evet, Zane'in kardeşinin babamın bana incelettirdiği bu davaya karışmış olabileceğini düşünüyoruz."

Atticus'un kaşları yukarı doğru kalktı. "Oyun mu?"

Zane zorlukla yutkunarak başını salladı. "Farklı bir okulda, farklı bir yılda bir intihar kümesinin parçasıydı."

Atticus samimi bir ses tonuyla, "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi. "Adresi yaz, resepsiyonistime onu ait olduğu yere geri götürmesini söylerim. Klonlanmış sürücüyü garaja giderken yolda bırakırım."

Zane sanki aniden bir şey hatırlamış gibi, "Garaj," diye soluk soluğa kaldı. "Sonunda garaj hakkında soru sorabilirim. Orada neler oluyor? Çocukların gecenin her saatinde girip çıkması da neyin nesi? Kocan belli ki uyuşturucu kullanmıyor, o zaman ne oluyor?"

Atticus, omuz silkmiş olan Asa'ya baktı. "Yakında her şeyi öğrenecek."

Atticus Zane'e baktı, ses tonu sertti. "Kocam güvenli bir alana ihtiyacı olan sorunlu çocukları yanına alır. Bu çocuklar bir... mahalle bekçisi yarattılar. Kötü insanlar sınırlı seçenekleri olan iyi insanlardan yararlanırlar, bu ister yerleşim yeri ister mali durum olsun, çoğu zaman her ikisi de olur. Kocam... bu insanları mahallesindeki savunmasız insanları avlamaktan vazgeçiriyor."

Zane gözlerini kırıştırdı. "kırıyor..."

"Evet."

"Yani Jericho hepinizin yaptığı şeyi yapıyor," dedi Zane belli belirsiz. "Kötü adamları öldürüyor."

"Senin de yapman gereken bu," dedi Asa nazikçe. "Eline silah ya da bıçak almak zorunda değilsin ama artık bu ailenin bir parçasısın ve bizim seni koruduğumuz gibi senin de bu aileyi, *bizi* koruman beklenecek."

Zane başını salladı, hâlâ biraz şaşkın görünüyordu.

Atticus, "Avi geri döndüğünde korunmaya ihtiyacın olacak," dedi. "Bizim evde saklanmaktan çekinme."

Zane'in şaşkın bakışları tekrar Asa'ya kaydı. "İkizinin beni öldürmek istemesi konusunda daha ne kadar endişelenmem gerekecek?"

Asa içini çekti. "Belki bir hafta? Belki bir gün? Avi ile, kim bilir. Şansımız varsa, ölümcül bir genç modacı onun dikkatini cinayet dürtülerinden uzak tutar."

Atticus, "O ölümcül genç modacı benim kayınbiraderim," diye mırıldandı.

"Kalp kalbin istediğini ister," diye mırıldandı Asa ve ağabeyinin gözlerini devirmesini sağladı. "Tamam, gidiyoruz. Calliope'a mesaj atıp sabit diski teslim alacağımız yere bırakmanı isteyeceğim."

"Toplanma yeri mi?" Zane sordu.

Asa başıyla onayladı. "Evet, Calliope'un alması için eşyaları bıraktığımız yer." Zane kaşlarını çatı. "Neden gelip istemiyorsun? Ya da ona götürmüyoruz?" "Calliope ile hiç yüz yüze görüşmedik," dedi Asa.

"Ama oğluyla tanıştın?" Zane karşı çıktı. "Doğru mu? Dimitri onun oğlu mu?" Asa Atticus'a baktı. "Evet...öyle. Bu onunla tanışabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Calliope şimdi mi? Yani, bunu istiyor muyuz? Perdenin arkasındaki kadını görmek konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum."

Atticus gözlerini devirdi. "Bu başka bir günün krizi. Sadece oyunu çözelim ve nişanlını dürüst bir adam yapmana yetecek kadar hayatta turalım."

Zane Asa'ya baktı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Biraz kestirmem lazım."

Asa bir kolunu Zane'in omuzlarına atarak onu kendine çekti ve buklelerine bir öpücük kondurdu. "Tuttum seni, Lois. Tuttum seni."

# FIFTEEN

ZANE

Zane gözlerini kırıştırtarak uyandı, sırt üstü yatıp tavana bakmadan önce gereğinden uzun süre gerindi. Asa'nın yatağı, Zane yatak başlığına kelepçeli değilken çok daha lüktü. Ne kadar uyuduğundan emin değildi ama pencereden sızan ay ışığı karanlık odayı ikiye bölüyordu.

Kendini oturur pozisyona sürükledi ve yatağın kenarında düzgünce katlanmış giysi yığınının kaşlarını çatarak baktı. Bunlar onun giysileriydi. Onun dairesinden. O uyurken Asa gidip Zane'in kıyafetlerini mi almıştı? Asa ne zaman düşünceli bir şey yapsa kalbi o komik şeyi yapıyordu. Bu, yatak arkadaşlarını baştan çıkarmak yerine avlamayı seven bir psikopat için şaşırtıcı derecede sık oluyordu.

Thomas onlara bu kadar dikkatli olmayı öğretmiş miydi? Hepsi müfredatın bir parçası mıydı? Belki de her erkek Thomas Mulvaney'in *Nasıl İnsan Olunur* dersini almaya zorlanmalı. Müstakbel kayınpederine bir meyve sepeti göndermeli.

*Adam sana kıyafet getirdi, böbrek değil. Çıta gerçekten bu kadar düşük mü, Zaney?*

Zane gözlerini devirdi. "Evet, bunun için de annemi suçlayabilirsin. Şimdi izin verirseniz, onun daire büyüklüğündeki banyosuna gideceğim.

ve onun süslü kış duşunu kullan. Sen davetli değilsin," dedi boş odaya yüksek sesle.

Zane suyun altına girdiğinde Asa'nın sabun ve şampuanını da getirdiğini fark etti. Zane yorgun olmalıydı. Asa'nın yatak odasındaki hareketleri sırasında uyumuştı. Kendi sabununu görmezden geldi, onun yerine Asa'nın pahalı baharatlı vücut losyonuyla köpürdü. Kendini Asa'nın kokusuyla sarmalamanın, tüm bu durumu daha gerçek ve daha az ateşli bir rüya gibi hissettiren bir yanı vardı.

Alnını soğuk fayanslara yasladı ve fiskiyelelerin tenine çarpmasına izin verdi. Eğer bu bir rüyaysa, Zane'in uyanmak gibi bir niyeti yoktu. Asa'ya kadar hiç düşüncesizce hareket etmemişti. Şimdi, Mulvaney ailesinin kaotik varoluşunun akıntısına kapılmasına izin veriyordu ve hiç bu kadar huzurlu olmamıştı.

Asa, cinayetleri gerçekten incelemeye başlamak için bir YouTube kanalı açması gerektiğini söylemişti. Kendi ailesinin işlediği cinayetleri. Şimdi Zane'in ailesi de. Planın arkasında şeytani bir deha vardı. Zane yalan söyleyecek değildi. Kurbanların işledikleri suçları uydurmuyordu. Öldürdükleri insanlar bunu hak etmişti.

Gerçek şu ki, Mulvaney'ler katil değil, karmaydı. Ve Zane sorunun ya da çözümün bir parçası olabilirdi. Çözümün bir parçası olmak, her zaman hayalini kurduğu kariyere, birlikte olmayı hayal bile bir adama ve peri masallarından fırlamış bir hayata sahip olmak demekti. Ve o tarihin doğru tarafındaydı. Hiçbir dezavantajı yoktu.

Kamera önünde olma fikri biraz göz korkutucuydu - kesinlikle radyoya uygun bir yüzü vardı - ama Zane eleştiriye alışık değildi. Annesi bundan emin olmuştu. Suyu kapatıp duştan çıkarken aklına gelen düşünceye homurdandı ve bir tişört ve eşofman giymeden önce havluyla kurulandı.

Zane odadan çıktı, merdivenlerden aşağı koşarken Asa'nın sesini dinliyordu. Bu evlerde yaşamak sürekli bir Marco Polo oyunu gibiydi. Başını eğdi, Asa'nın sesini yakalayıp takip ederken nabızı hızlandı.

Ofisindeydi. Bu kez gerçek işlerden bahsediyor gibiydi, bütçeler ve zaman kısıtlamaları hakkında bir şeyler söylüyordu. Asa'nın inşaat maliyetleri gibi sıradan şeylerden, sanki Mulvaney değil de sıradan bir adammış gibi bahsettiğini duymak garipti.

Zane kafasını köşeden uzattığında aleti anında kıpırdadı. Asa büyük, siyah deri yaslanmıştı, saçları elleriyle karıştırmış gibi dağınıktı. Ayrıca, mürekkebinin en ufak ipucunu bile belli eden geniş yakalı bir tişört giymişti. O kadar seksiydi ki Zane'in nefesini kesti.

Asa onu bakarken yakaladı ve Zane'e şimşek gibi çarpan yavaş bir sırtıttı attı, sonra parmağını eğerek onu yaklaştırmaya çağırdı. Zane hiç düşünmeden onu takip etti. Ona ulaştığında Asa'nın eli onu yakaladı ve kucağına doğru sürükledi. Konuşmasına hiç ara vermeden devam etti.

"Dinle Gil. Artık çok geç. Planlar çoktan hazırlandı. Sen ve yönetim kurulu onayladınız. Bütçeler belirlendi, insanlarla sözleşme yapıldı. Temeller atıldı. Ölü bir atı dövüyorsun dostum," dedi Asa, sesi zengin ve pürüzsüzdü, tonu rahatsız edici değildi.

Zane aynı şeyi diğer adam için söyleyemezdi. Ne dediğini anlayamıyordu ama Asa'nın açık sözlülüğünden kesinlikle hoşlanmamıştı. Zane başını Asa'nın omzuna yasladı, onları ayıran ince kumaş katmanlarının arasından sızan vücut sıcaklığını hissetmekle yetindi.

Görünüşe göre Asa bundan memnun değildi. Asa'nın serbest eli pantolonunun kemerinin altından geçerken Zane keskin bir nefes çekti ve Zane'in iç çamaşırı giymediğini fark ettiğinde minnettar bir ses çıkardı. Yumruğu yumuşak sikiinin etrafını sararak elinde sertleşene kadar alay ederken bir inilti çıkardı.

"Eğer tasarımı beğenmediysen, bunu dile getirmenin zamanı bir yıl önceydi. Bilirsin, yönetim kurulu tasarımı oyladığında," dedi Asa, başparmağını Zane'in yarığına sürttü, orada precum'u topladı ve göz kapaklarının arkasında ışık titreşimlerinin yanıp söndüğü ve boğazında bir inilti yükseldiği bir hareketle başın üzerine sürdü.

Adam telefonun diğer ucunda bağtırmaya devam ederken Zane kendini Asa'nın artık bariz olan ereksiyonuna doğru bastırmaktan alıkoyamadı. Asa dişlerini Zane'in kulağına geçirdi ve onu ağlamamak için alt dudağını ısırmasına zorladı. Nasıl oluyor da her zaman bu kadar sakın olabiliyordu? Neden bu kadar sıcaktı?

Asa telefonu yanağıyla omzu arasına sıkıştırdı, Zane'i yukarı kalkması için dürttü, sonra başparmaklarını Zane'in pantolonuna sokup aşağı çekti ve sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi aynısını kendi pantolonuna yaptı. İkisi de çıplak kaldığında Zane'i kendine doğru çekti,

Kalçalarını yavaşça sallayarak sikinin Zane'in yanakları arasındaki yarığa girmesini sağladı. Oh, lanet olsun. Asa ona işkence etmeyi bırakmazsa kendi diş izleri alt dudağına kalıcı olarak yerleşecekti.

"Bu seninle Jensen arasında, Gil. İnşaat ve malzeme maliyetlerini sen onayladın. Birkaç dolar tasarruf etmek için proje başladıktan sonra tasarımı değiştirmek istediğine karar veremezsin. Burası senin kişisel konutun değil, lanet olası bir yüksek bina."

Zane, Asa'ya sürünmeye devam ederken onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı, tenin tene değmesi onu çıldırtıyor ve çaresiz bırakıyordu.

Asa sandalyesini en üst çekmecesine ulaşacak kadar döndürdü ve içinden el kremine benzeyen bir şey çıkardı, vücutlarının arasında kullanmadan önce eline biraz pompaladı. Zane kıpırdandı, Asa'nın sikini kayganlaştırdığını ve sonra geri kalanını kıvrımlarına sürdüğünü hissetti. Bunu gerçekten yapıyor muydu?

Asa diğer adamın sözünü yarıda kesti. "Gil, bir saniye bekle. Acil bir meseleyle ilgilenmem gerekiyor."

Zane, Asa'nın cep telefonunu sessize alıp masanın üzerine koymasını izledi. ". Ne istediğimi biliyorsun." Zane'in içi onun alçak sesiyle ürperdi, birkaç saniye öncesinden tamamen farklı bir Asa'. "Kendini boşaltırken benim sikimin üzerinde kendini becereceksin. Ve bunu tek bir ses bile çıkarmadan yapacaksın, yoksa kalorifere kelepçelenmek sana tatil gibi gelecek. Anladın mı?"

Zane nefesi kesilmiş bir halde, "Evet," dedi.

Asa kirli bir öpücükle onun ağzını aldı. "İyi çocuk."

Zane daha onun sözlerini algılayamadan, Asa Zane'in bedenine zorla girerek nefes almasını engelledi, Zane'in içi ona uyum sağlamak için yeniden düzenlenirken ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı. O kadar büyüktü ki. Yakıcı yanık yüzünden gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü, ama aleti kızarmış ve ağrıyordu ve Asa'yı daha da derine sokmaya çalışarak yer değiştirdi.

Asa, Zane'i Asa'nın istediği şeyi yapması için koz olarak kullanacak şekilde ayarladı, sonra telefonunu eline aldı ve Zane'e tüylerini diken diken eden sert bir bakış attı. "Ne bekliyorsun?" diye sordu. "Oh, ve bu telefon görüşmesi bitmeden ikimizin de geldiğinden emin olsan iyi olur yoksa..."

Yoksa ne olur?

Soracak zaman yoktu. Asa telefonunu kaldırdı ve aramayı sessize aldı. "Bunun için üzgünüm. Nerede kalmıştık? Doğru, tasarımdan nefret ediyorsun." Kendisinden ne beklendiğini hatırlatırcasına Zane'in elini tekrar sikine götürdü.

Zane kıpırdandı, Asa'siki içinde kayarken bir iniltiyi ısırarak bastırdı. Telefon konuşmasını, Asa'nın rahat ses tonunu ve umursamaz tavrını unutmali ve Asa'nın kokusuna, söylediği kelimelerin tenine çarpma şekline ve Asa'nın sikiyle uğraşırken kalçalarının yanmasına odaklanmalıydı.

Asa hiç kırılmadı. Sesi hiç çatlamadı, nefes alış veriş i hiç artmadı. Rakamları ve tasarım detaylarını tartışırken etkisi sıkıcı kalmaya devam etti ama diğer eli Zane'in gömleğinin altından yukarı kayarak meme uçlarıyla oynadı, sonra karnının üzerinden aşağı indi, parmakları uyluklarının üzerinde gezindi, Zane'in tüm varlığı canlı bir tel gibi hissedene kadar taşaklarını çekiştirdi, her dokunuş vücuduna zevk şokları gönderdi.

Asa koltuğunda kıpırdanıp kendini imkânsız bir şekilde daha derine zorladığında, Zane çaresiz bir iniltinin çıkmasına engel olamadı. Asa sırtarak eliyle Zane'in ağzını kapattı. "O da neydi Gil? Hayır, sadece hizmetçilerden biriydi. Çöp kutumu boşaltıyor." Asa, Zane'in elini yolundan çekti ve Zane, Asa'nın elinin içine girene kadar tek bir amaçla ona mastürbasyon yapmaya başladığında ve sonra tekrar onun horozuna geri döndüğünde neredeyse rahatlamayla ağladı. Çok yaklaşımtı ama Asa'nın bunu isteyip istemediği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona tam anlamıyla devam etmesi için hiçbir şey vermiyordu.

"Ben ödün vermem. Asla. Beni deneyimim, uzmanlığım ve tarzım için işe aldınız. Eğer kendi binanızı tasarlamak istiyorsanız, başka bir mimar bulmalıydınız."

Zane'in bakışları tavanın köşesindeki siyah cam küreye takıldı. Bir kamera. Asa evin her yerinde kamera olduğunu söylemişti. Bir yerlerde, onları birlikte kaydeden dijital bir dosya vardı. Birlikte neye benziyorlardı? Belki Asa ona filmi gösterirdi?

Asa'nın eli onu daha hızlı okşarken Zane inledi. Zane'in o uçurumdan düşmeye ne kadar yakın olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Çok yakındı. Bir saniye sonra ellerinden kurtulacaktı.

"Bu işler böyledir, Gil. Bu konuda kendini bu kadar yormana gerek yok. Bu duygusal değil, iş."

Asa'nın ağzı Zane'in boğazını buldu, Gil'in oyunlarını anlamaması için telefonunu uzak tutarken çenesine kadar bir iz yaladı ve emdi. Asa, Zane'in zaten morarmış omzunu sertçe ısırdı, tişörtünü delip geçti, hatta belki de aynı izleri taciz etti. İşte buydu; Zane boşalıyordu, salıverilmesi Asa'nın elinin üzerine dökülüyordu. Zane rahatsızlıktan kıvranırken ve sessiz kalmak için mücadele ederken bile onu okşamayı bırakmadı.

"Ben söylüyorum. Mantıksız davranıyorsun. Duygusal. Bütün bu konuşma boyunca bağırıp durdun."

Adam gerçekten gevşemeye başladı, sesi neredeyse gırtlaktan gelen bir kükreme gibiydi. İşte o zaman Asa Zane'in sikini serbest bıraktı, kolu demir bir çubuk gibi Zane'in beline dolandı, kalçaları ona doğru sürtündü. Sonra Zane onun içine boşalırken sikinin zonkladığını hissedebiliyordu. Zane'in bıraktığı diş izlerinin üzerine, sonra da boynuna iki zarif öpücük kondurdu.

Bu tam Asa'ya göreydi. İki insan. İki kişilik. Biri halk için, diğeri sadece Zane için. Başka kimse Asa'yı gerçekte olduğu gibi göremezdi. Hiç kimse. Onun dışında. Sadece bu bile her türlü rahatsızlığa, her türlü riske, her şeye değerdi. "Gil, neden kendini toparlamak için biraz zaman ayırmıyorsun ve sonra

Pazartesi günü kuruldan önce konuşuruz. O zaman görüşürüz."

Gil'in cevap vermesine fırsat vermedi, bunun yerine sadece bitirme düğmesine bastı ve iki kolunu Zane'e dolamak için telefonunu masanın üzerine bıraktı. "Mm, her zamanki gibi çok ateşliydi. Evlilik böyle bir şey mi olacak?"

"Umarım öyledir," dedi Zane, ona karşı sönükleşerek. Asa, bıraktığı izi yalamak ve emmek için Zane'in tişörtünü omzundan çekti.

"İyi uyudun mu?" Asa onun tenine karşı sordu.

"Evet, en iyisi. Ama şimdi acıktım. Beni doyurmalısın."

"Dileğin benim için emirdir. Yemek yapmamı ister misin?" Asa elini bir hareketle salladı.

"Yemek yapabiliyor musun?" Zane gerçekten şaşırmış bir halde sordu. Asa sırıttı. "Bıçaklarla aram iyidir."

Zane gülerek, "Evet ama bu yemek yapabileceğin anlamına gelmiyor," dedi. "Kıyafetlerimi almaya gittiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil. Ama şimdi kötü haber." Zane'in kalbi sıkıştı. "Kötü haber mi? Ne kötü haberi?"

Asa onun kulağını tekrar öptü. "Yaklaşık on saniye içinde ayağa kalkmak zorunda kalacaksın ve işler gerçekten karışacak."

Zane gözlerini devirdi. "Aman Tanrım. Kapa çenenini."



Zane'in bacağı Thomas'ın evine giden yol boyunca gergin bir şekilde zıpladı. Bekledikleri şey buydu. Bir ipucu. Nihayet. Calliope o sabah aramış ve onlara iyi haber/kötü haber durumunu anlatmıştı. Kötü haber

Jagger'la konuştuğunu, onun da kurbanlardan toplanan bilgisayarların ailelerine iade edildiğini ve ne okulda ne de diğer büyük sosyal gruplarda başka bariz intihar kümeleri bulamadığını söylediğini öğrendi. En azından tarikatlarla ya da siyasetle ilgisi olmayan bir şey. İyi haber olarak, elinde bir şey olduğunu ama malikaneye bir gezi yapmadan ne olduğunu söylemeyi reddettiğini söyledi. Bulduklarını savaş odasındaki büyük ekranda göstermenin daha kolay olacağını söyledi ama Asa bir pusuya düşürüldüklerini görünce şaşırılmalarını söyledi.

Son kırk sekiz saat, Zane için yeni morluklar dışında pek bir şey göstermeden akıp gitmişti. Gün boyunca, bu tür oyunların nerede ortaya çıktığını, nasıl oynandığını, kimin oynadığını, kimin yaptığını, kimin sorumlu olduğunu araştırmak için saatler harcamışlardı. Ama hiçbir şey bulamadılar.

Oyuncuların profilini çıkarmak da tahmin ettiğinden çok daha zordu. Tek söyleyebildiği, hepsinin popüler olduğu, hepsinin oyunlarının zirvesinde olduğu ve hepsinin üniversite yıllarında ortalığı kasıp kavurduğuydu. Birilerinin bu tür insanlara karşı kin beslediğini hayal etmek zor değildi.

Geceleri çok daha ilginçti. Asa oyun oynamayı da severdi. Rol yapma türünden oyunlar. Ev. Doktor. Esire karşı esir. Avcı avına karşı. Çok yaratıcıydı ve Zane izin verirse geçmeyeceği bir çizgi yoktu. Ve Zane, Asa'yı reddetmeye pek niyeti olmadığını fark etti.

İlişkilerinin en zor kısmı, evden Asa'nın morluklarıyla çıktığında aldığı tuhaf bakışlara katlanmaktı. Bu bakışlar acımadan iğrenmeye, hatta bilenlerin şehvet dolu bakışlarına kadar değişiyordu. Zane sonunda Asa'nın eczaneye uğramasını sağlamış, böylece Asa'nın hevesinin kanıtlarını gizlemek için makyaj malzemesi alabilmişti ama Asa bir saat boyunca bu konuda surat asmıştı. O izlerle çok gurur duyuyordu. Zane de öyleydi ama Atticus haklıydı. Bir noktada, Asa'yı ya da Mulvaney'leri iyi göstermeyecek söylentiler çıkabilirdi. Bunu istemiyordu.

Savaş odasına girdiklerinde Zane kısa bir süre durdu. Asa haklıydı. Bu bir tuzaktı. Bütün aile içeride bekliyordu. Kimse özellikle tehditkâr görünmüyordu ama bir odada bu kadar çok Mulvaney'nin olması, onu konferans salonundaki masaya bağlayıp bir tür kurban olarak sunacaklarmış gibi hissettiriyordu.

Atticus ve Jericho, August ve Lucas, Adam ve Noah oradaydı. Kumarbaz kardeş Archer bile. Archer'ı yakalayan ve tutan

Zane'in dikkatini çekti. Koltuğuna yığılmıştı, giysileri buruş buruştu, odanın loş ışığında güneş gözlüğü takıyordu. Çenesinde en az iki günlük sakal uzamıştı ve dalgalı saçları, başının tepesinde eğri duran bir topuzla yüzünden geriye doğru toplanmıştı.

"O iyi mi?" Zane sordu.

"Hayatta olduğundan bile tam olarak emin değiliz," dedi August gülerek. "Vücudundaki alkol nedeniyle iyi korunmuş olması mümkün."

Adam kıs kıs güldü. "Evet, bazen babamın *Bernie'nin Hafta Sonu*'nda olduğu gibi onu farklı pozisyonlarda sahnelediğini düşünüyorum, böylece halk onun öldüğünü anlamıyor. Optik için kötü."

Archer konuşmadı ama orta parmağını kardeşlerine doğru kaldırdı. Kimse karşılık veremedi, Thomas mükemmel bir şekilde dikilmiş gri pantolonu ve vücudunu saran siyah kazağıyla içeri daldı ve kendisiyle akraba olmayanların biraz fazla uzun süre bakmasına neden oldu.

Zane belli etmemeye çalıştı ama Asa yanağını çimdikleyince bakışlarını kaçırmak için kendini zorladı. Thomas Mulvaney'nin atıştırmalık olması onun suçu değildi. Asa onu masanın sonundaki iki sandalyeye götürdü, hatta kendi sandalyesini ona uzattı. Ailenin geri kalanı bunu fark etti.

"Hepimiz buradayız, Calliope. Sende ne ?" Thomas sordu. "Çabuk olun lütfen. Bir saat içinde kulüpte bir toplantım var."

"Hayır, 'merhaba Calliope.' 'Nasılsın, Calliope?' Çabuk çabuk," diye mırıldandı Calliope.

"Merhaba Calliope, nasılsın?" Thomas'ın sesinden sabırsızlık damlıyordu.

"Dalga geçme benimle," dedi ilkel bir tavırla, sonra sesi tamamen işle ilgili bir hal aldı. "Tamam, bir şey buldum. Sanırım bir şey buldum. Belki de."

"Hangisi...?" Asa ses tonuna sinirlilik karışmış bir şekilde sordu. Zane ona bir bakış attı. Calliope'un kötü tarafına geçmelerine gerek yoktu.

"Pekâlâ, iki gündür Gage'in bilgisayarında garip bir şey var mı diye bakıyordum ve kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yoktu. Sonra bunun nasıl düşünmeye başladım. Yani, tabii ki orada hiçbir zaman bir şey olmayabilirdi ama bir zamanlar orada bir şey olduğunu bilen biri gibi düşünmeye başlamam gerekiyordu."

"Bunlardan herhangi birini takip ediyor musun?" Zane nefesinin altında sordu. "Hayır, ama eninde sonunda konuya girecek," dedi Asa.

"Sonra aklıma kendi kendini imha eden e-postalar geldi; siz sormadan söyleyeyim, tam da kulağa geldiği gibi, belirli bir süre sonra kendini silen e-postalar."

"Ama kendilerini imha ederlerse, onları nasıl bulacaksın?" Noah sordu.

"Daha düşük seviyedeki insanların elinde, bunu yapamazsınız, ancak *ben*, interweblerin yüce tanrıçası, söz konusu e-postada ne olduğunu bilmenin bir yolu olmasa bile, en azından bu e-postaların alındığı tarihleri bulmamı sağlayan bir programa sahibim. Programı kardeşinizin sisteminde çalıştırdığımda, bir dizi imha edilmiş e-posta buldum. Daha sonra bu tarihlerle indirilenler arasında çapraz referans yaptım.

."

Adam, "Toplantıda iyi şanslar baba," diye mırıldandı.

"Bunu kendin mi yapmak istiyorsun?" Calliope sordu. "Pro-bono çalışıyorum dostum. Burada olmak istediğim için buradayım. Eğer başkasının daha iyi bir iş yapabileceğini düşünüyorsan-"

"Özür dilerim, Tanrım," dedi Adam, sesi Zane'in onu tanıdığından çok daha genç çıkıyordu.

"İnsanların senden nefret etmesine neden olmayı bırak," diye mırıldandı Noah. "Lütfen devam et, Calliope."

"Bunu buldum." Ekranda Gage'in bir fotoğrafı belirdi. Bir web kamerasından çekilmiş bir selfie. Zane'in nabızı hızlandı ama nedenini söyleyemedi. Fotoğrafta kaygı verici hiçbir şey yoktu. "Bu benim kardeşim. Bir selfie gibi görünüyor. Bu neden garip?"

"Şey, bir, çünkü birisi bu fotoğrafı ona şu gömülü e-postalardan birinde gönderdi."

"Bunu nereden biliyorsun?" August sordu.

"Çünkü içinde onun erişebileceğini sanmadığım bir dosya vardı."

Lucas öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. "Ne tür bir dosya?"

"Bu."

Bir ekran belirdi. Doksanlı yıllardan kalma eski bir video oyunundan fırlamış gibi düşük bütçeli bir grafikti. Ağzı kocaman açılmış bir adam sürekli olarak şeytani bir kahkaha atıyordu. Ekranın üstünde, yeşil ve kırmızı kutular içinde yanıp sönen bir evet ya da hayır düğmesi ile **OYNAMAK İSTİYOR MUSUNUZ** yazıyordu. Bu huzursuzluk hissi, derisinin altında böceklerin gezindiği hissine dönüşüyordu. Gözlerini adamdan ve mekanik aletten ayıramıyordu.

kahkahalar ağızından çıkıyordu. Tüm bu olanlarda doğru olmayan bir şeyler vardı. Başka kimse görmedi mi?

"Bu bir tür retro şey mi? Bu, bir tür Atari geri dönüşüne benzeyen ikinci kötü adam web sitesi," dedi Adam.

Calliope, "Karanlık ağ eski usulü sever," diye espri yaptı.

"Bunu ilk gördüğünde düğmeye tıkladın mı?" Atticus sordu. "Sonra ne olacağını biliyor musun?"

"Hayır," dedi Calliope. "Bunu yaptıktan sonra başka bir fırsat bulabileceğimden emin değildim. Yapmalı mıyım?"

Grup endişeli bakışlar atarken uzun bir duraklama oldu ve ardından herkes Thomas'a baktı.

"Yap," dedi Thomas.

Calliope'un faresi düğmeye gitti ve evet'e tıkladı.

Ekran binlerce tuğlaya dönüştü ve ardından molozların arasında **GAME OVER (OYUN BİTTİ)** yazısı belirdi. Sonra ekran karardı.

"Jericho arkasına yaslanıp ellerini yüzünde gezdirdikten sonra, "Öğle yemeği yemek isteyen var mı?" diye sordu. Açlıktan ölüyorum."

Atticus gözlerini devirdi. "Hep açlıktan ölüyorsun."

"Kızların yanına dönmeliyiz," dedi August. "Birazdan uykularından uyanacaklar."

Birdenbire üç kelime belirdi.

## **SEN KİMSİN?**

Ama kimse fark etmemiş gibiydi. "Uh, çocuklar?" Zane söyledi.

Ona baktıklarında, kalp atışları kulaklarında çarparken ekrandaki kelimeleri işaret etti.

Şimdi ekranda bir metin kutusu yanıp sönüyordu. "Ne yapacağım?" Calliope sordu.

Zane oturduğu yerde kıpırdandı ve sesli bir şekilde yutkunduktan sonra, "Onlara kardeşim olduğunu söyle," dedi.

Calliope Gage'in adını yazıp enter tuşuna basarken bardaki su şişelerinden birini çekip kapağını kapattı. Yanıt anında geldi.

## **YALAN. OYUNCU KENDİNİ FESHETTİ. SEN KİMSİN?**

Kendini feshetti. Ne oluyor lan? Bunun bir bilgisayar programından gelen bir if/then komutu olmadığı açıktı. Ekranın diğer tarafında saklanan gerçek bir insanla konuşuyorlardı.

"Onu konuşturmamız gerek," diye mırıldandı Calliope, parmakları tuşların üzerinde gezinirken tırnakları takırdıyordu. "IP adresini maskeliyor, milyonlarca farklı yönlendiriciye gönderiyor ama eğer onu konuşturabilirsen, izini sürebilirim. Bana soru sor."

Terli avuçlarını kot pantolonuna sürterken Zane'in bacağı konferans salonundaki masanın altında zıplamaya başladı.

"Oh," dedi Noah heyecanla, elini sallayarak. "Onlara oyun oynamak istediğini söyle."

Calliope önerildiği gibi yaptı.

## **OYUN İÇİN GÖNÜLLÜ OLMAZSINIZ. OYUN SIZI BULUR.**

"Tanrım, çok mu dramatik?" Adam dedi ki.  
Calliope'nin nefesi kesildi, sonra da, "," diye tersledi. "Ne? Neyin var?"

## **BENİ ASLA BULAMAYACAKSIN. AMA BEN SENİ BULABİLİRİM.**

Zane doğrudan onunla konuşmadığını biliyordu ama öyle hissediyordu.  
"Neler oluyor?"

"Şerefsiz herif beni arkadan vurmaya çalışıyor. Soru sormaya devam et."  
Zane'in kalbi mendeneye sıkışmıştı. "Oyunun kardeşimi neden bulduğunu sor."

Soru kutuda belirttiğinde Asa elini masanın altına sıkıştırdı.

## **OYUNCULARINI IDARECI SEÇER. OYUN YÖNETİCİSİ DEĞİL.**

Calliope yazmadan önce girdiyi beklemedi: **Oyun ustası sen misin?**

## **BEN VARIM.**

Tereddüt yok. Korku yok. Neredeyse ukala. Kimdi bu kişi? Oyun ustası da neydi? Açlık Oyunları gibi mi? Oyunun amacı bir şekilde bu muydu? Oyuncuların kendilerini yamyamlaştırması mı? Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

"Bu kişi sorularınızı yanıtlamaya neden bu kadar istekli?" Zane odadakilere sordu.

"Çünkü onu asla bulamayacağını biliyor," dedi Lucas kasvetli bir sesle. "O da böyle düşünüyor," diye mırıldandı Calliope nefesinin altından.

Lucas'ın cevabı soğuk suda ıslatılmış gibi buz gibi bir şoktu. Her nasılsa, ne kadar acımasız olursa olsun, Zane'in bir parçası her zaman eninde sonunda bir cevap alacağını hayal etmişti. Ama belki de olmayacaktı. Belki de gerçekten hiçbir zaman bir kapanış olmayacaktı. Belki de Zane sonsuza dek kardeşinin yaptığı şeyi neden yaptığını merak etmeye mahkûmdu. Neden bu oyunu oynamıştı? Bardağı taşıran son damla neydi? Neden onu geride bıraktı?

"Oyun ustası ne iş yapar?" Noah kutuda beliren izleyerek sordu.

## **OYUNCULARIN KURALLARA UYMASINI SAĞLARIM.**

"Bunda uğursuz bir şey yok," diye homurdandı Archer, yanında oturan Zane'i irkiltti.

Bu gerçekten de ölülerin doğrudan kulağına konuşması gibiydi.

Thomas, "Oyuncular kurallara uymadığında ne olduğunu sor Calliope," dedi.

## **OYUNCULARIN İŞİNE SON VERİLİR.**

"Peki ya kazanırlarsa?" August sordu.

## **OYUNCULARIN İŞİNE SON VERİLİR.**

Zane kendini hasta hissetti. "Yani oyunu kazanmak yok mu? Tüm bunlar insanları kendilerine zarar vermeye zorlamanın iğrenç bir yolu mu?"

Calliope, Zane'in çıkışını görmezden gelerek sadece yazmaya devam etti:  
**Yani, oyunu kazanamıyor musun?**

**OYUNCULAR PIYONLARDIR. İŞLEYİCİLER OYUNCULARDIR. BEN OYUNUN EFENDİSİYİM. ZAMANINIZ DOLDU.**

Zane artık siyah olan ekranda yanıp sönen imlece baktı. "Ne oluyor lan?"

"Bana bir yerin olduğunu söyle, Calliope?"

Calliope nefes nefese kaldı. "Bende bir şey yok. Ama iyi tarafından bakarsak, onun da bir şey bulduğunu sanmıyorum."

"Yani en başa mı döndük?" Zane başardı.

August başını salladı. "Tam olarak değil. Bir oyun olduğunu biliyoruz. Oyuncuların önceden seçildiğini biliyoruz. Oyuncuların oyunu oynamaya başladıkları anda öldüklerini biliyoruz. İşleyicilerin gerçek oyuncular olduğunu biliyoruz, bu da işleyicilerin de en az oyun yöneticisi kadar suçlu olduğu anlamına geliyor. Bunlar ekmek kırıntıları, ama biz daha azıyla daha fazlasını bulduk."

"Başka bir şey daha var," dedi Lucas. "Ve sanırım August ve ben yardım edebiliriz."

"O da ne?"

Lucas önce August'a, sonra da Zane'e baktı. "Oyun ustası oyuncuları idarecinin seçtiğini söyledi. Her beş yılda bir bizim okuldan ve Henley'den oyuncuların seçildiğini ve hepsinin benzer geçmişleri olduğunu biliyoruz. Geriye doğru çalışabiliriz. Oyuncuların profilini çıkarırsak, idarecinin de profilini çıkarabiliriz. Eğer oyuncunun profilini çıkarabilirsek, onu bulabiliriz. Onu bulursak, çeviririz ve oyun ustasını elde ederiz."

"Thomas birkaç gün önce kurbanların profilini çıkarmayı önerdi ama elimizde çok az şey var?"

Thomas, Zane'e hayal kırıklığına uğramış bir baba gibi bakarak, "Lucas'ı aramanı da ben önermiştim," dedi.

Oh, evet. Gerçek şu ki, Asa'yla birbirlerine çok fazla sarılmışlardı ve davaya yeterince sarılmamışlardı ama Zane'in savunmasına göre, Asa'yla sapıkça oyunlar oynamak, kardeşinin böyle aptalca bir nedenle kendisinden alınmış olabileceğini öğrenmekten çok daha eğlenceliydi.

"Bizim işimiz bu," dedi August, Lucas'la arasını işaret ederek. "O bir profil uzmanı. Ben istatistik ve olasılık uzmanıyım. Tek bir kişi

hepsini yap. Bu yüzden bir ailemiz var."

"Peki, ne *yapacağız*?" Zane söyledi.

"Yaşayan oyuncunun izini sürün," dedi Calliope. "Onun hakkında bir ipucu bulmuş olabilirim. Küçük bir şey ama zararı olmaz."

"Elinde ne varsa bana gönder Calliope," dedi Asa. "Zane ve ben kontrol edeceğiz."

etmek için fazla bir şey değildi ama Zane'e bir şey veriyordu. Ve o anda gerçekten bir şeye ihtiyacı vardı, herhangi bir şeye. Lanet olsun.

# SIXTEEN

ASA

Calliope'nin ipucu bir önseziden çok bir ipucuydu. Eric Sievers'in annesi bir emlakçıydı. Mevcut emlak piyasasında mülkler hızla alınıp satılıyordu, ancak iki mülk olması gerekenden çok daha uzun süredir boş duruyordu. Belki de David yanılıyordu? Belki de ailesi onun tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Oğullarının bir katilden saklanması kim yardım etmezdi ki?

Evlerde pazarlanamaz bir şeyler olması mümkündü ama Calliope, Sievers'in annesini arayıp potansiyel bir alıcı gibi davrandığında, kadın Maple'daki evi göstermeyi kabul etmiş ama Bliss'tekinin tadilatı olduğunu söylemişti. Şimdi, zanaatkâr tarzı evin karşısında otururken, dışarıdan herhangi bir tadilat yapılmadığı açıktı.

İç tasarımda da herhangi bir değişiklik olduğuna dair bir belirti yoktu. Ne işçiler ne de evin dışında yığılı malzemeler vardı. Belki de işçiler o gün izinliydi ama Asa buna inanmıyordu. Beyaz boyası, siyah panjurları ve kırmızı kapısıyla iki katlı ev çok titizdi. Yerinde olmayan en ufak bir ot bile yoktu.

Ev, orta sınıf Amerika'nın çoğunun hayallerini süslüyordu. Tadilat için bile olsa, piyasada bu kadar uzun süre boş kalmasına imkân yoktu. Asa'nın elindeki dürbün sayesinde içeride her şey yerli yerindeydi; karartılmış pencerelerden pek bir şey görebildiği söylenemezdi.

"Sanırım Calliope haklı," dedi Asa. "Bence onu bulacağımız yer burası."

"Neden böyle söylüyorsun?" Zane ona ilgiyle bakarak sordu. "Alt kattaki pencerelerde sadece perdeler var ve panjur yok. Kim hareket ettiklerinde arkalarında perde mi bırakıyorlar?"

"Acelesi olan insanlar mı?" Zane omuz silkti. "Bunun düşündüğünüz gibi bir ipucu olduğunu sanmıyorum."

Asa dürbünü Zane'e uzattı. "Yakından bak. Ev satılık ama 'satılık' tabelası yok. Kapıda kilit kutusu da yok. Bir emlakçı neden tabela istemez ki? Neden diğer emlakçıların evi istemezler? Çünkü çocuğu içeride saklanıyor."

"Evet, belki."

Asa omuz silkti. "Belki de değil ama bence gidip kontrol etmeliyiz."

Beklemek için bir neden yoktu. Bu Eric denen çocuk bir kaçak değildi. O sadece hayaletlerden saklanan korkmuş bir üniversite öğrencisiydi. "Git kontrol et..." Zane yankıladı.

Asa başını salladı. "Evet. Arka tarafa gidip pencerelerden içeri bakabilir miyiz bakalım."

"Ya kameralar varsa?"

Asa gözlerini devirdi. "Öyle bir şey yok. Onları görürdük."

Zane'in eli çırpındı. "Ya bizi arka tarafta görür ve ön taraftan kaçmaya çalışırsa?"

Tamam, bu doğru bir noktaydı. "Tamam. Sen arka tarafa git, ben de her ihtimale karşı ön kapıda kalayım."

Zane ona sert bir bakış attı ve gözlüklerini burnunun üst kısmına itti. "Ya silahı varsa?"

Asa, Zane'in kaşlarının arasındaki küçük çatık çizgileri görünce kıkırdadı. "Benim arkadan dolaşmamı ve senin de ön kapıya gitmeni ister misin?"

Zane düşünür gibi oldu, sonra içini çekti. "Hayır. Ben arkadan dolaşacağım. Ama eğer bir silah sesi duyarsanız, anneme bir kahraman olarak öldüğümü söyleyin." Asa sırttı. "Şaşırtıcı derecede dramatiksin."

Zane başını eğerek Asa'ya sinirli bir bakış attı. "Dün gece bana bir gardiyandan iyilik almak için seks ticareti yapan bir mahkûm rolü yaptırdın. Dramatik olan ben değilim."

Asa'nın sırtışı vahşiydi. "Seni *yaptı*, ha? Bilmiyorum, dün gece üzerimdeyken çıkardığın sesler oldukça dramatikti."

Zane kulaklarının ucuna kadar kızardı. Tanrım, onunla oynamak çok eğlenceliydi. Çok seksi, çok açık ve çok duyarlıydı. Asa'nın uydurabileceği her türlü çılgın senaryoya balıklama dalmaya o kadar istekliydi ki. Onu henüz zindanına sokamamıştı ama bunun tek nedeni, kıyafetleriyle bile birlikte vakit geçirmekten gerçekten keyif aldığı biriyle fantezilerini yaşarken çok fazla eğleniyor olmasıydı.

Avi yanında değilken derisine balık kancası saplanıyormuş gibi hissettiği ağrı, Zane'le birlikteyken dayanılmaz olmaktan çok rahatsız edici bir sızıya dönüşüyordu. Bunun nedeni Avi'nin de üzerinde çalıştıkları cinayetle ilgileniyor olması mıydı? Yoksa Avi'nin dikkati tamamen başka bir şeyle mi meşguldü? Başka biriyle. Felix gibi biriyle. Bu neden Asa'yı daha fazla rahatsız etmiyordu?

"Karanlığa kadar bekleyelim mi?" Zane sordu.

"Dışarıda hava karardığında insanlar daha dikkatli olur. Bu Eric denen çocuk güneş battığında alarm durumuna geçecek. Eğer buraya aitmiş gibi görünürseniz, kimse sizi sorgulamaz."

Asa, Zane yaptıkları şeyi yapmamaları için başka bir neden bulamadan arabadan atladı. Etrafta dolaştı, yolcu kapısını açtı ve Zane'in oturduğu yerden kalkmasına yardım etti. Asa tanınmak konusunda çok endişeli değildi ama yine de bir şapka takmıştı. Her ihtimale karşı.

Merdivenleri çıktıklarında Asa, Zane'i evin yan tarafına doğru yürümesi için dürttü ve Zane'in arka bahçeye açılan kapıyı açarken çıkardığı hafif menteşe gıcirtısını dinledi. Perdelerin arkasında hiçbir gölge kıpırdamayınca Asa biraz hayal kırıklığına uğradı, ta ki Zane'in kesik kesik bir çığlık attığını duyana kadar.

Asa geçen arabaların görüş alanından çıkana kadar kendini yürümeye zorladı, sonra kapıdan fırladı ve doğrudan Zane'in sırtına çarptı. Eric'i havuz başında güneşli havanın tadını çıkarırken bulmuş gibi görünüyordu. Eric gömleksizdi ve üzerinde sadece siyah ve kırmızı bir mayo vardı. Ayrıca elinde bir barbekü çatalı sallıyordu.

"-Seni incitmek için buradayım," diyordu Zane, ellerini Eric'in görebileceği şekilde kaldırmış.

"Seni kim gönderdi lan?" Eric sahnede fısıldayarak sordu, elindeki geçici silahla havayı dürtüyordu.

"Bizi kimse göndermedi. Yardımaınıza ihtiyacımız var," dedi Zane, sesini sakın tutarak.

Asa müdahale etmedi ama Zane'in sırtına yapışmış, gerekirse müdahale etmeye hazır bir şekilde duruyordu. Ama Zane'in baskı altında ne yapacağını görmek istiyordu. Gerçi Jericho'nun silahını kafasına dayamıştı ve

Bir salatalık kadar soğuk. Belki rol yapıyordu, belki de öyleydi. Zane karmaşık bir adamdı.

"Benim yardımımı mı?" Eric sordu. "Kimsin sen?"

Zane Asa'ya baktı, o da devam etmesi için başıyla onayladı. Zane de ona yapmacık bir baş sallamasıyla karşılık verdi. "Benim adım Zane Scott. Kardeşim de bu oyunu oynadı."

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açılmış tepkisindeki tanıma şokunu kaçırmak mümkün değildi. Kısa sürede yerini temkinliliğe bıraktı. "Ne oyunu?" diye sordu, cevabı açıkça biliyordu.

"Oyun. Hayatını sona erdiren oyun," dedi Zane.

Eric'in eli Zane'in sözleri karşısında titredi. "Size neden inanayım?"

"Neden yalan söyleyelim ki? Arka bahçenize öylece gireceğimizi mi sanıyorsunuz?"

güpegündüz? Kardeşimin adı Gage'di. İntihara meyilli değildi. Yine de öldü. Ben sadece cevap arıyorum."

Eric'in bakışları ikisi arasında bir ileri bir geri gidip geliyordu. Asa gergin olduğu için onu suçlamadı. Oyun ustası, tedirgin olma yeteneğine sahip herkesi ürkütmeye yeterdi. Asa o insanlardan biri değildi. Ona bu oyun ustası çaresiz, kötü adam olmak için çok çabalıyormuş gibi geliyordu. Ama Asa'nın kötü adam olmak için çok çalışmasına hiç gerek olmamıştı. O böyle doğmuştu.

"Kendini daha güvende hissedeceksen et çatalı sende kalabilir," diye akıl yürüttü Asa. "Ama kimse bizi takip etmedi. Kimseye nerede olduğunu söylemeyeceğiz. Bize yardım edersen oyun ustasını bulabiliriz ve sen de hayatını geri alabilirsin," diye teklif etti Asa.

Eric'in yüzü altın sarısı teninin altında soldu. "Oyunu bitiremezsin. Oyun sen öldüğünde biter."

"Bunu nereden biliyorsun?" Zane avlunun tentesinin altındaki sandalyeleri işaret ederek sordu, sonra birini çekip ev sahibini ürkütmemek için dikkatlice oturdu. Eric de tereddütle aynı şeyi yaptı ve otururken et çatalını eline aldı. Asa ayakta durmayı tercih etti ve hem çocukları hem de arka kapıyı görebilmek için direğe yaslandı. Her ihtimale karşı.

"Oyunun sonunun ölümün olduğunu nereden biliyorsun?" Zane tekrar sordu.

"Öğrenci arkadaşlarımdan sinek gibi düşmesi dışında mı?" Eric acı acı sordu. Zane yüzünü buruşturdu. "Evet, onun dışında."

"Pazarlama dersimle başladı," dedi Eric, sanki çok mantıklıymış gibi. "Ve bu."

Ön kolunu çevirdiğinde, iyileşmekte olduğu belli olan kesiklerin oluşturduğu silik çizgiler ortaya çıktı. Birisi *çoktan öldüm* yazısını derisine kazımişti. "Bunu yaptığımı hayal meyal hatırlıyorum."

"Bunu kendine sen mi yaptın?"

"Evet, bir cam parçasıyla. Kan görünce kusuyorum. Bunu kendime asla gönüllü olarak yapmazdım."

"Bunu sana birinin yaptırdığını mı söylüyorsun?" Zane sordu. "Uyuşturulmuş gibi mi? Ya da hipnoz gibi mi?"

Eric sanki tutunacak somut bir şeye ihtiyacı varmış gibi et çatalının sapını iki eliyle kavradı. "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Uyuşturucu. Hipnoz. Ama sonra pazarlama dersimi hatırladım. Birinci ders: Reklamcılık. Birinci bölüm: Subliminal mesajlar."

"*Dövüş Kulübü*'ndeki çocuk filmlerine porno eklemek gibi mi?" Asa sordu ve Zane'den bıkkın bir bakış aldı.

Eric ciddiyle başını salladı. "Teorik olarak evet. İşleyicimin bana izlettiği videolar rahatsız edici başlamadı, ama dördüncüsünde, tamamen masum görünen şeyleri izlerken hasta oluyordum. Depresyona girdim, dikkatim dağıldı, paranoyak oldum. Videoların arasında, bir kağıda mor bir kedi çizmek veya elinizin arkasına kırmızı bir X işareti çizmek gibi bazıları saçma olan aktiviteler vardı. Ama o zaman anladım ki bizi her zaman görebileceklerini eve götürüyorlardı. Her zaman izliyorlardı."

"Kameranıza erişimleri var mıydı?" Zane açıklığa kavuşturdu.

"Web kameram, telefon kameram, ama bundan daha öteye gitti. Yedinci görev, belirli bir saatte belirli bir tren yoluna gitmek ve rayların üzerine uzanmaktı. Bir kronometre kurmamız ve tren geliyor olsa bile alarm çalana kadar orada kalmamız gerekiyordu. Ben bunu ekmeye ve onun yerine bir partiye gitmeye karar vermiştim. İşte o zaman mesajlar gelmeye başladı."

Zane eğildi, yüzünde hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş bir ifade vardı. "Ne söylediler?"

"İlk başta sadece idarecim beni görebildiklerini ve görevi gerektiği gibi tamamlamadığımı bildiklerini söylüyordu. Onları görmezden geldiğimde, resimler başladı. Annemin, babamın, kız kardeşlerimin resimleri. Alışveriş merkezi kameralarından, telefonlarından, güvenlik kameralarından, iş yerlerinden, trafik kameralarından görüntüler. Meseleyi anladım. Kıcımlı kaldırıp raylara gittim ve istediklerini yaptım."

"Ne oldu?" Asa sordu.

"Neredeyse lanet bir trenin altında kalıyordum," dedi Eric, nefes nefese, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi. "Geri döndüğümde başka bir video ve idarecimi asla görmezden gelmemem, aksi takdirde cezalandırılacağım konusunda bir uyarı vardı. Kolumdaki kesiklere o videodan sonra uyandım."

"Sence mesaj videonun içinde miydi?" Asa söyledi.

Eric başını salladı. "Öyle olduğunu biliyorum. Geri dönüp geçmiş videoları kontrol edemedim çünkü izledikten sonra kendilerini imha ediyorlar. Bu yüzden gönderdikleri bir sonraki videoyu cep telefonuma kaydettim ve dosyayı arkadaşşıma götürdüm, o da kare kare incelememe yardım etti ve bulduğumuz şey karanlıktı. 'Kendini öldür. Öldür. Ailen için bir yüksün. Yap hadi. Şimdi yap. Bitir. Her şeyi bitir. Bileklerini kes. Kendini as.' Acımasızdı. Ve bu sadece bir videoydu."

Zane hasta olacakmış gibi görünüyordu. "Tanrım."

Eric yüzünü buruşturdu. "Evet. İşte o zaman tek sonun ölüm olduğunu anladım. Bunun koluma kazınmış olması herhangi bir polisin intiharımı sorgulamasına bile neden olmazdı. Açıkça, kendime zarar veriyordum. İntihar eğilimlerim vardı. Sonra diğer görevler anlam kazanmaya başladı. Aileme mektup yazmak, methiyemi yazmak, en derin korkularımı yazmak. Bunları topladığınızda, kendi canıma kıymışım gibi görünüyor."

"Ve o zaman mı kaçtın?" Asa sordu.

Eric başını salladı. "Hayır. O zaman işleyicim beni öldürmeye çalıştı."

"Onu gördün mü? Bu işleyiciyi mi?" Asa yaklaşıp ellerini Zane'in omuzlarına koyarak sordu. Zane sanki Asa'ya daha yakın olmaya ihtiyacı varmış gibi arkasına yaslandı. Belki de öyleydi. Bu çok fazla olmalı. Biri kardeşine ölene kadar psikolojik işkence yapmıştı.

"Onu sıraya dizmek için yeterli değil. Beni arabasıyla ezmeye çalıştı. Ya da *bir* arabayla. Onun arabası olduğundan şüpheliyim."

"Bize ne söyleyebilirsiniz?" Zane sordu.

"Eski bir Buick'in içindeydi. Hani şu yaşlıların kullandığı büyüklerden. Altın rengi gibiydi. Şişman biriydi. Yüzü çok yuvarlaktı ve seri katil gözlükleri takıyordu."

Zane omzunun üzerinden Asa'ya baktı, sonra tekrar Eric'e. "Seri katil gözlüğü mü?"

Eric onlara aptalmışlar gibi baktı. "Evet, bilirsin, yetmişli yılların siyah çerçeveli gözlükleri gibi. Kalın. Çirkin."

"Ne tür saçları olduğunu hatırlıyor musun?"

Eric başını salladı. Bir şapka takıyordu. Seninki gibi değil." Asa'nın şapkasını işaret etti. "Şu kenar mahalle sakalı tiplerinden biri gibi."

Asa kaşlarını çattı. "Ne?"

Zane güldü. "Reddit'te oturup kadınların iyi erkeklerle çıkmadığına dair paylaşımlar yapan, bir yandan da onlara kaltak ve diğer pek de iyi olmayan isimler takan tipler."

"İnseller," dedi Asa, anlamaya başlamıştı. ". "Buraya nasıl geldin?" Zane sordu.

"Eve gidemedim. Bu yüzden babamın kullan at telefonunu aradım."

Asa, Eric ve Zane'in arasındaki sandalyeye çöktü. "Baban bir profesör. Neden kullan at telefonu var?"

"Babam bir devlet üniversitesinde matematik öğretmenliği yapıyor, annem de emlak satıyor. Altı çocukları var. Babamın bir yan işi var."

"Üniversite profesörü baban uyuşturucu satıcısı mı?" Zane açıklığa kavuşturdu.

Eric'in omuzları kalktı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Çoğunlukla ot ve mantar. Bazen de biraz E. Sadece bize bakabilmek için. Küçük çocuklara falan satmıyor."

"Yargılamıyoruz," diye söz verdi Zane. "Bunu babanıza nasıl açıkladınız?"

"Dikkatlice. Annemle evden ve herhangi bir teknolojiden uzakta konuştuk çünkü erişimlerinin ne kadar uzandığını bilmiyorduk. Ailem acımasız pislikler olabilir ama ölmemi istemiyorlar. Bu eve varmam ve beni takip eden kimse yokmuş gibi hissetmem bütün bir günümü aldı."

"Sonsuza kadar saklanamayacağını biliyorsun," dedi Zane.

Eric'in çenesi öne doğru itildi. "Diğer seçenek beni öldürmeleri. Videoyu kaydettiğimi biliyorlar. Kuralları ihlal ettim. Beni bulurlarsa ölmüş sayılırım."

"Baban sana burada tutman için bir kullan-at telefon vermiş olabilir mi?" Asa sordu.

Eric tereddüt etti, sonra başını salladı.

Asa kendi kullan-at telefonunu uzattı. "Bilgilerinizi oraya yazın. Bu iş bittiğinde size haber vereceğim."

Eric telefona öylece bakınca Zane, "Bize güvenebilirsiniz. Söz veriyorum. Seni bu durumdan kurtaracağız."

Eric'in yorgun bakışları ikisi arasında gidip geldi, sonra nihayet telefonu kapıp numarayı tuşladı, verandanın yanındaki gardenya çalısına kusacakmış gibi görünüyordu.

Zane ayağa kalktı ve Asa geldikleri yoldan ayrılmadan önce Eric'e son bir kez başını salladı. Evden bir blok uzaklaşmışlardı ki Zane kendini kaybetti ve Asa'nın gösterge paneline öyle bir yumruk attı ki hava yastığının bağlantısını kesmek için düğmeye bastı ve doğrudan yüzüne doğru açılmasına neden oldu.

Asa onun bağırıp çağırmasına ve parmak eklemleri kanayınca ve sesi kısılıncaya kadar ön paneli yumruklamasına izin verdi. "Bu bir oyun," dedi sesi çatlayarak. "Kardeşimin hayatı onlar için bir oyundu. Ailemle yaşamamın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sadece benim için değil, onun için de? Ben görünmezdim ve bu berbat bir şeydi, ama ona olan sevgileri çok koşulluydu. A alırsan, şefkat görürsün. B- alırsan annem sana bir hafta boyunca sessizlik cezası verir. O videoları izlerken, birilerinin kendisi hakkındaki en kötü korkularını eve götürdüğünü, beynini yıkadığını... kimsenin onu istemediğini düşünmesini sağladığını düşünmek..." Gözyaşları Zane'in yanaklarından aşağı aktı ama onları öfkeyle fırçaladı. "Bu piçlerin ölmesini istiyorum. Hepsinin."

"Bitti sayılır," dedi Asa. "Söz veriyorum."

Zane öfkeli bakışlarını Asa'ya çevirdi. "Kulübedeki motorcu adama ne yaptığını biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Bunu onlara yapmanı istiyorum... onları öldürmeden önce," dedi Zane, sesi titreyerek.

"Senin için her şeyi yaparım," diye söz verdi Asa, Zane'in yanağını okşamak için uzanarak. "Silahı senin seçmene bile izin veririm."

"Güzel," dedi Zane, öfkeyle. "İyi," diye tekrarladı nefesinin altında.

Gün içinde birkaç çalışma saati daha vardı ama Zane'in başka bir şeyle başa çıkacak durumda olmadığı açıktı. "Sanırım seni eve götürmem gerekiyor, Lois. Pek iyi görünmüyorsun. Abur cubur ve duygusal destek votkası için bir gece olabilir."

Zane kırmızı çerçeveli gözlerini kırıştırdı. "Ne için?"

"Eve gittiğimizde her şeyi açıklayacağım. Şimdilik neden gözlerini kapatıp biraz dinlenmiyorsun? Şehirdeki daireme gideceğiz. Orası daha yakın."

Zane başıyla onayladı. Zane başını cama yaslayıp gözlerini kapatırken Asa radyoyu rahatlatıcı bir sese çevirdi.

Asa, Zane'in kardeşinden nasıl intikam alabileceğini hayal ederken, Zane uzanıp Asa'nın elini tuttu ve parmaklarını birbirine geçirdi. Asa uzun bir dakika boyunca birleşen ellerine baktı, vücuduna dolan duyguların karışımını açıklayamadı.

Asa bir yandan, birinin kendisine ait olan bir Şeye zarar vermeye cüret etmesine öfke duyuyordu. Diğer yandan, Zane'in adına intikamını almak için Şiddet beklentisi vardı. Zane'in ihtiyacı olan buysa, hepsini paslı kancalara asar ve parça parça ayırırdı. Bunu yapmak Asa için büyük bir zevk olacaktı.

Bu aşk mıydı?

# SEVENTEEN

ZANE

Zane sarhoştu. Hayır, Zane çok sarhoştu. Oda devriliyor, baş dönüyor, yatak neden hareket ediyor sarhoşu. Hepsi Asa'nın suuydu. Ona votkayı o vermişti. Duygusal destek votkası. Adı buydu. Birisi etiketine keskin kalemle bile yazmıştı. *Noah'ın Duygusal Destek Votkası. Dokunmayın.* Ama o dokunmuştu. Hem de çok fazla.

zgnm, Noah.

Ama bazı soruları da beraberinde getirdi. Noah ikizlerin dairesine acil durum içki zulası bulunduracak kadar sık geliyor muydu? Noah her yerde votka bulundurur muydu? Noah alkolik miydi yoksa kolayca öfkeleniyor muydu?

Zane parmakla gösterilecek biri değildi, şu anda yaptığı şey bu olsa bile. Kendisini eğlenmiş ve sıkıcı bir şekilde ayık bir halde izleyen Asa'ya parmağıyla işaret ediyordu. "Neden beni becermeden önce peşime düşmeyi seviyorsun?" Zane, Asa'nın ağzının kelimeleri oluşturmakta nasıl zorlandığını fark ederek sordu. "Seri katil gibi bir şey mi bu?"

"Hiç kimse sana sarhoşken geveze olduğunu söyledi mi?" Asa sordu.

"Size hiç soruyu geiştirdiğinizi söyleyen oldu mu?" diye karşı ıktı.

Asa kanepede uzandığı yerden ona sırtıttı, Zane kalçalarına sarılmıştı. "Soruyu *işgal* etmiyorum, Sayın Yargıç. Sadece nasıl olduğunu bilmiyorum.

açıklamak için. Gerçekten yapmadan öldürmeye en çok yaklaşılabildiğim şey bu. Bir adrenalın patlaması var. Birinin hayatını ellerimde tuttuğumda aldığım yüksekliğin aynısı. Onlara acı çektirdiğimde."

"Bu yüzden mi beni kovalamaktan hoşlanıyorsun?" Zane, Asa'nın cevabından neden daha fazlasına ihtiyaç duyduğundan emin olmadan sordu. "Bana acı çektirmek mi istiyorsun?"

Asa, Zane'in alnındaki bir bukleyi itti, sonra gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itti ve Zane'in eğik başı yüzünden gözlükler tekrar aşağı kayınca gülümsedi. "Hayır, seni kovalamayı seviyorum çünkü sen benimsin ve içimde bana ait olanı takip etmek ve sahiplenmek için hayvani bir ihtiyaç var. Beni geçemeyeceğini, fiziksel olarak daha güçsüz olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Bana ihtiyacın olduğunu. Birbirimize o kadar bağlıyız ki, ne kadar uzağa ya da hızlı koşarsan koş, seni her zaman bulacağım ve kime ait olduğunu hatırlatacağım."

Zane'in tüm vücudu sıcaklıkla kızardı, aleti Asa'nın sözlerindeki vaatle sertleşti. "Çok tatlısın," dedi Zane, Asa'nın burnuna vurmaya çalıştı ama yanağına çarptı. Asa kıs kıs güldü ama Zane kaşlarını çatarak tekrar denedi ve iskaladı. "Bana gülme. Bu hiç tatlı değil. Tatlı ol."

"Sen çok tatlı bir sarhoşsun," dedi Asa, Zane'in yüzünü avuçlamak için uzanarak. "Neyin tatlı, neyin taciz sınırında bir davranış olduğunu ölçme yeteneği sıfır olan çok tatlı bir sarhoş."

Asa sevimli olandı. Hayır, sevimli değil. Bu çok zayıf bir kelimeydi. Asa... ateşliydi. Bunun için başka bir kelime yoktu. Süper model, susuzluk tuzağı, bir sonraki seviye A-listesi ünlüsüydü. Ve Zane'i istiyordu. Herkesin Zane'in ona ait olduğunu bilmesini istiyordu. Bu hiç mantıklı değildi. Zane'in kendi ailesi onu istememişti. Asa Mulvaney nasıl isteyebilirdi?

Belki de bu bir tür mantık evliliği olacaktı. Belki de Asa takım için bir tane alıyordu çünkü Zane sırlarını biliyordu ve babam onu yakınında tutmak istiyordu. Thomas için onunla evlenmek, onu öldürmekten çok daha rahatlatıcıydı. Tüm güvensizliklerini çok fazla düşünemeyeceği derinlere gömmek için elinden geleni yaptı ama votka onları açığa çıkardı.

"Ben seni aşıyor muyum?" Zane aniden sordu, kelimelerin engelleyemedi. "Ya da sen benim ligimin dışında mısın? Her neyse işte. Yani, benim için fazla mı iyisin? Ben senin için yeterince iyi değil miyim?"

Asa şaşkın bir kahkaha attı, bu kahkaha Zane'in kendini küçük hissetmesine ve gözyaşlarını tutamamasına neden oldu. "Ne?"

Oda kendi ekseninde eğilirken Zane hafifçe geriye doğru sallandı. Asa gömleğini kavradı ve bir kez üzerinde durana kadar onu geri çekti.

Ama Zane bu düşüncenin peşini bırakmadı. Votka, sahip olduğu küçük filtreyi de eritmişti. "Sırrını bildiğim için mi benimle birliktesin? Beni sessiz tutmak için falan mı? Çünkü ben sizi asla ispiyonlamam. Dürüst olabilirsiniz. Yani, muhtemelen evliliğe hayır bile demezdim. Sen sıkılıp beni eve götürmeden önce erkekler kapıma dayanmış değil."

Asa, Zane'in üzerine uzanmaktan başka çaresi kalmayana kadar onu ileri doğru çekti ve çıplak bacaklarını Asa'nın pijamalı kalçalarının arasına soktu. Katlanmış ellerini Asa'nın göğsüne dayadı, sonra çenesini ellerinin üzerine bıraktı, her şeyi berbat ediyormuş gibi hissediyordu.

Asa artık gülümsemiyordu. Uzun bir süre Zane'i inceledi. "Seni bu yüzden mi eve getirdiğimi düşünüyorsun? Sıkıldım mı?"

Zane omuz silkti ve *Architectural Digest*'in el değmemiş nüshalarının bulunduğu sehpayı bakmak için gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum."

Asa iç çekti. "Kesinlikle her zamanki tipim değildin."

Asa'nın cüretkâr ifadesi karşısında Zane'in yüzü yandı, içi cız etti. Kıpırdanmaya başladı ama Asa'nın kolu ona dolandı ve hareket etmeyi bırakana kadar onu sabit tuttu.

"Çünkü genelde ucuz ilişkilere himbo tiplerle giderdim. Hepsi kaslıydı, özleri yoktu, benim istediğim gibi sığ bir şipşak istiyorlardı." Asa parmak uçlarıyla Zane'in yanağını okşadı, öyle ki Zane'in içi zevkten titredi. "Ama sen... güzeldin. Düşündüğüm ilk şey buydu. Rock yıldızı güzelliği. Harika saçların, muhteşem gözlerin vardı ve o mükemmel dudaklarını aletimin etrafında görmek istiyordum."

Zane yüzüne yayılan gülümsemeye karşı koyamadı ve gülümsemesini Asa'nın göğsüne gömdü.

"Güzel olduğunu düşünmüştüm. Ayrıca benimle oynadığını da düşündüm. Beni bir hikayenin içine çekmeye çalıştığını."

Zane gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ben..." Asa güldü. "Evet, biliyorum."

Zane bu adama çok aşıktı. Bu düşünce ona bir okul otobüsü gibi çarptı, nefesini kesti ve Asa'nın duyabileceğinden emin olana kadar kalbinin çarpmasına neden oldu. Onu seviyordu. Tek taraflı olsa bile. Zane daha önce hiç kimseyi sevmemişti. Yine de bu düşünceyi alkol turşusu haline gelmiş beyninden zorla çıkardı. "Madem seninle oynadığımı düşünüyordun, neden beni eve götürdün?"

Asa omuz silkti. "Çünkü mecburdum. Blöfümü gördün. Ve bir kez peşine düşüp seni ıslah etmeyi düşündüğümde, hayır dememin imkânı yoktu. altıma almanın, kendimi içine gömmenin nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyordu. Ve sen çok mükemmeldin. Oyunu çok iyi oynadın. Beni bunun için uğraştırdın ve bu da ödülümü daha da tatlı hale getirdi."

Zane daha da kızardığını hissedebiliyordu, eğer böyle bir şey mümkünse, Asa'nın bakışlarındaki sıcaklık karşısında aleti neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyordu. "Beni kovalamalı ve hemen şimdi becermelisin."

Asa sırtarak başparmağını Zane'in alt dudağında gezdirdi. "Bence bu muhtemelen kötü bir fikir."

Zane kaşlarını çattı. "Neden? Beni becermek istemiyor musun?" Dudaklarını Asa'nın başparmağının etrafına kapattı, imalı bir şekilde emdi, dili tenindeki tuzun tadına baktı.

Asa başparmağını çekerek kurtardı, Zane'in çenesini sıktı ve bakışlarını yukarı doğru zorladı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, herhangi bir sorunun cevabının 'Seni istemiyorum' olacağı bir zaman asla olmayacak. Ama şu anda çok sarhoşsun."

Zane, Asa'nın elini yüzünden uzaklaştırdı, sonra çenesini elinin üzerine koydu, Asa'nın aldığı her nefeste dirseği sallanıyordu. "Söz veriyorum, tamamen razıyım."

Asa başını salladı. "Senin rızandan çok koordinasyonun konusunda endişeliyim, Lois."

Zane, özensiz değil de müstehcen olduğunu umduğu bir şekilde kendini Asa'ya doğru sallamaya başladı. "Aletinden düşeceğimi falan mı sanıyorsun? Sen üstte olabilirsin. Üstümde olmandan hoşlandığımı biliyorsun, özellikle de beni bağladığında. İsteddiğini alman hoşuma gidiyor."

"Tanrım, Lois," diye gürledi Asa derin bir nefes alıp önce. Sertleşmişti - Zane kalçasına baskı yaptığını hissedebiliyordu- ama Asa, Zane'in alnının üzerinde kıvrılan buklelerle oynamaktan memnun görünüyordu. "Ben de senin üstünde ve içinde olmayı çok seviyorum ama sanırım bunu gözlerinin o kadar da cam gibi olmadığı zamanlara saklayacağız. Ölürsen çok üzülürüm."

Zane'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapar mıydın?"

Bir süre derin derin düşündükten sonra Asa başını salladı. "Evet, Lois. Sanırım sen ölseydin gerçekten çok üzülürdüm. Hatta teselli edilemez."

Zane mutluluktan kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissetti. "Bu gerçekten... güzel."

Asa kıkırdadı, parmakları Zane'in buklelerini mırıldanma isteği uyandıracak şekilde itiyordu. "Böyle düşünmene sevindim."

"Beni sevebileceğini düşünüyor musun?" Zane ağzından kaçırdı.

Asa kaşlarını çatı. "Aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Evet demek istiyorum ama nasıl bir his olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Zane kelimelerin gevşek dudaklarından dökülmesine engel olamadı. "O kişi odaya girdiğinde kalbin yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorsun. Gittiklerinde üzülmüşsun gibi, etrafta olmadıklarında onları düşünülmüşsun gibi, günlerini ve başlarına gelenleri önemsiyormüşsun gibi hissediyorsun. Onların mutsuz olmasını istemezsiniz. Onların üzülmelerini önleydiniz siz de mutsuz olurdunuz."

Asa, Zane'in yüzünü inceledi ve biraz nefessiz kalarak, "Benim hakkımda böyle mi hissediyorsun, Lois?" diye sordu.

Zane, Asa'nın seksi konuşma sesini taklit etmek için elinden geleni yaparak yüzünü sahte bir ciddiyet ifadesine büründürdü. "Bunu sana söylersem, bu ilişkinin güç dinamiğini değiştirebilirmiş gibi hissediyorum."

Asa'nın ona bakmaya devam etmesi Zane'in tüylerini diken diken ediyordu. "Bence bunu çoktan aştık."

Zane birdenbire kendini bu kadar savunmasız hissetmekten nefret etti ama yine de başını salladı, "Evet, senin hakkında böyle hissediyorum. Ama bunu yarın bana karşı kullanmasan iyi edersin. Bu sabah çok utanç verici olacak."

"Bana aşık olman utanç verici mi?" Asa sordu. Zane

homurdandı. "Eğer tek kişi bensem öyle, evet."

"Sizi temin ederim, pek çok insan bana aşık," diye takıldı Asa.

Zane onun omzunu tokatladı. "Ben ciddiyim. Bunun için benimle dalga geçemezsin."

Asa'nın elleri Zane'in kollarının altından kalktı ve Zane'in ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olan yavaş, neredeyse tembel bir öpücükle dudaklarına ulaşacak kadar yükseğe sürükledi. "Eğer birini sevebileceksem, Lois, bu sen olacaksın. Hiç şüphe yok. Bahsettiğin tüm o şeyleri hissedip hissetmeyeceğimi bilmiyorum. Tanıştığımızdan beri hiç ayrılmadık. Ama asla üzgün olmanı istemiyorum. Sana zarar veren insanları öldürmek istiyorum. Günümün yarısını tekrar içinde olmak, seni doldurmak, her yerinde izlerimi bırakmak için nasıl sabırsızlandığımı düşünerek geçiriyorum. Ailem seni kabul etmese bile gitmene izin vermeyeceğimi günler öncesinden biliyordum."

"Avi bile mi?" Zane sordu, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Asa yavaşça başını salladı. "Avi bile. Ama sanırım gelecektir."

Zane, Asa ve Avi'nin birlikte vakit geçirmemelerinin nedeni olmak istemiyordu. "Umarım öyledir."

Asa gözlerini kıstı. "Bundan bahsetmek için iyi bir zaman gibi görünüyor. Muhtemelen hep birlikte yaşayacağımızı biliyorsun. Kardeşim ve ben sadece birbirimize yakın olmak istiyoruz. Bunun insanlara garip geldiğini biliyorum. İnan bana, söylentileri gördüm, manşetleri okudum. Ama öyle değil."

"Ne gibi?" Zane konuşmayı takip etmeye çalışarak sordu. "O kadar da yakın değiliz."

Asa, Zane'in gözlerini kocaman açmasına neden olan müstehcen bir hareket yaptı. "İnsanlar senin insanlarla seks yaptığını mı düşünüyor?"

"Oh, kesinlikle insanlarla seks yaptık, birlikte, sadece... kılıçları geçerek değil. Kardeşimi becermek istemiyorum ama bu paylaşmayı sevmediğimiz anlamına gelmiyor."

"Beni... paylaşmak isteyecek misin?" Zane bu konuşmaya hak ettiği ilgiyi gösteremeyecek kadar sarhoş bir halde sordu. Aleti tüm düşünme yetisini yüzde yüz ele geçirmişti ve bir değil iki Asa'ya sahip olma fikri Zane'in küçük kafasının fazlasıyla kabul ettiği bir şeydi.

"Bu istediğin bir şey mi?" Asa sordu, sesi Zane'in hayal ettiği kadar kısıkanç çıkmıyordu.

Zane dürüstçe, "Sarhoş ve azginken bana bu soruyu sorman hiç adil değil," dedi. "Sen bunu yapar mıydın? Başka erkeklerle seks yapmamı ister misin?"

"Diğer erkekler mi? Tabii ki hayır. Ama Avi 'diğer erkekler' değil. Avi benim diğer yarım gibi. Bu bir anlaşma bozucu değil."

"Erkek arkadaş yok mu? Jericho'nun kardeşi?"

Asa homurdandı. "Ona göre değil. Ama evet, muhtemelen. Yine de Felix'i seversin. Okyanusta gördüğün şu süper küçük ve güzel ama son derece zehirli balıklardan biri gibi. Bence kardeşim için mükemmel olduklarını kabul ederse, dördümüz birlikte mutlu olabiliriz. Ne şekilde olursa olsun. Hepimiz için. Bu senin için bir sorun olacak mı?"

Zane, Asa'nın ne sorduğunu tam olarak bilmiyordu. Kardeşini becermesinde bir sakınca var mıydı? Felix'i becermesinde bir sakınca var mıydı? Felix'in Asa'yı becermesinde bir sakınca var mıydı? Bu konuşmada ikiye ayrılan çok fazla çizgi vardı. Ama Asa'nın dediği gibi, bunların hiçbiri anlaşmayı bozacak şeyler değildi. Bir tanesi hariç. "Sadece Avi benden nefret ederse. Sana benzeyen ama bana katlanamayan biriyle yaşamayı kaldırabilir miyim bilmiyorum."

"Sanırım kardeşim senden hoşlanmamayı çok zor bulacak, Lois."

Zane etrafına bakındı. "Yani burada ya da evde dört kişi mi yaşayacağız?"

Asa başını salladı. "Evet, belki. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Zane başını Asa'nın göğsüne yasladı ve kalbinin kulağının dibinde attığı sert gümbürtüyü dinledi. "Hayır. Beni gerçekten seven ve yanlarında olmamı isteyen bir aileye sahip olmak güzel olurdu."

Asa, "Seni istiyorum," dediğinde Zane biraz ağlayacakmış gibi hissetti.

Parmaklar bir kez daha Zane'in saçlarının arasından geçmeye başladı ve Zane göz kapaklarının ağırlaştığını fark etti. "Babam senden hoşlanıyor. Noah, Lucas ve Jericho müttefik olacaklar. Yeni çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorlar. Kardeşlerim insanları sevmekten çok onlara tahammül ederler, o yüzden bu konuda elinizden gelenin en iyisini yaparsınız. Ve Avi... Avi yola gelecektir."

Zane yüzünü Asa'nın tişörtüne sürttü, vücudunun sıcaklığı onu uyuttu. "Umarım öyledir."

"Bırak onu ben düşüneyim."

Zane başını salladı. "Tamam... Yarın gerçekten akşamdan kalma olacağım, değil mi?"

Asa kıkırdarak kanepenin arkasındaki battaniyeyi ikisinin üzerine çekti.

"Oh, evet. Ama ben sana sahibim, Lois. Söz veriyorum."

# EIGHTEEN

ASA

Asa, aklında Avi ve kafatasını yaran bir baş ağrısıyla uyandı. Çok uzun zamandır ayrı kalmışlardı. O da bunu hissediyor muydu? Belki de dün gece Asa ve Zane arasında Avi hakkında konuşulanlar yüzündendi. Belki de Zane'in dikkat dağıtıcılığı artık eskisi gibi tampon görevi görmüyordu. Onun neredeyse sürekli varlığı Avi'nin yokluğunu daha da büyük hissettiriyordu.

Asa yüzünü Zane'in boynuna gömdü ve Zane ona daha iyi erişebilmek için başını eğdiğinde gülümsedi. "Kalkma vakti Lois."

"Tamamen uyandım," diye homurdandı, sesi uykuyla ıslanmıştı.

"Sabahın beşinde seni banyo zemininden kazıdığım da böyle demiştin."

"Bir centilmen bu konuyu açmaz," diye homurdandı Zane.

"Bir centilmen, aletim içine gömülü değilken çok daha ağır olduğundan bahsetmez."

Zane yüzünü yastığa daha da bastırdı. "Bu bilimsel olarak doğru değil."

"Sen ne dersin de Lois, ama bacak gününü atlamamam iyi bir şey." "Şşşt," dedi Zane, parmağını kaldırarak. "Uyanığım. Ciddiyim."

"Seni altı buçukta su içmen için uyandırdığımda da böyle demiştin. Ve yine saat yedide sana ibuprofen içirdiğimde de aynı şeyi söyledin."

Zane ondan uzaklaşarak her uyandığında yaptığı o eklemleri şişiren esneme hareketlerinden birini yaptı, sonra Asa'nın kollarına yuvarlanarak ona döndü. "Beni uyandırmayı bırakırsan belki daha iyi dinlenmiş olurum."

Asa, Zane'in burnunun ucunu ısırdı. "İçki içmeseydin belki de seni bu kadar çok uyandırmak zorunda kalmazdım," diye karşı çıktı Asa.

Zane yüzünü Asa'nın çıplak göğsüne gömdü, dizini uyluklarının arasında oynattı, açıkça uykuya geri dönmeye niyetliydi. "Bu çok güzel," diye mırıldandı memnun bir iç çekişle.

"Uh-uh. Bunun için zaman yok, uykucu. Babama gitmeliyiz."

Zane kan çanağına dönmüş gözlerini acıyla açarak arkasına yaslandı. Yüzünde kurumuş salyalar vardı, saçları darmadağınktı, kusmuk ve bayat votka gibi kokuyordu ama fırsat verilse Asa onu tekrar kollarının arasına alır ve akşamdan kalmalığını uyumasına izin verirdi.

"Biri mi aradı?"

"Evet, Lucas ve August kurbanbilim üzerinde çalıştılar ve babamın evinde buluşmamızı istiyorlar, böylece olayı daraltmaya yardımcı olabiliriz."

"Bu şekilde evden nasıl çıkacağım?" Zane acıyarak sordu. "Neşelen, küçük kampçı. Sonunda bu şeyi çözmeye yaklaşmış olabiliriz, Bu da nihayet öldürmeye başlayabileceğimiz anlamına geliyor. İşin eğlenceli kısmı da bu."

Zane ona o kadar uzun süre baktı ki, Asa bir an için onu bir şekilde kırdığını düşündü. Sonunda, "Dün gece kardeşini becermemi sen mi istedin?" dedi.

Asa şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bu çok saçma bir cümleydi Lois. Hayır, senden kesinlikle kardeşimi becermeni istemedim. Bu arada, bu cümleyi yüksek sesle söylemeyi hiç beklemiyordum."

"Bunu hayal mi ettim?" Zane öyle dedi. "Tanrım, bu utanç verici."

"Hayır, söylediğim şey kardeşimle geçmişte... yatak arkadaşlığı... yaptığımızdı ve sen bana kardeşimle seks yapmanı bekleyip beklemediğimi sordun."

Zane kaşlarını çatı ve gerçekten konsantre olduğunda yaptığı gibi kaşlarının arasında kırıksıklıklar oluştu. "Ne dedin sen?"

"Ben de karşı çıktım ve kardeşimi becermek isteyip istemediğini sordum." "O zaman ne dedim?" Zane sordu, ses tonuna korku sızıyordu. Asa sırtıttı. "Sanırım bunun bir anlaşma bozucu olmadığını söylemiştin."

"Aman Tanrım," dedi Zane inleyerek. "Bu çok utanç verici." "Kardeşimi ve Felix'i becermeyi düşünmen mi?"

"Ya Felix?" Zane bağırdı, sonra yüzünü buruşturdu. "Felix'i hiç görmedim bile.

Neden bu kadar azmıştım?"

"Bilmiyorum ama dün gece kesinlikle aşağı inmek istedin. Hatta oldukça ısrarcıydın. Namusum için korktum," diye alay etti Asa.

"Bahse girerim bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorsundur. Bilgin olsun, kardeşinle yatmak istemiyorum. Onu tanımıyorum bile. Orada yaşarsam onun için müsait olduğumu mu düşünecek?"

"Hayır. Bunu yüzde yüz kesinlikle söyleyebilirim. Sen buna açık olduğuna dair çok net işaretler vermedikçe kardeşim sana asla cinsel olarak bakmayacaktır. Şu anda kendini Felix'e o kadar kaptırmış durumda ki, onun ötesini göremiyor."

Zane uzun bir süre alt dudağını çiğneyerek Asa'yı inceledi. "Onunla ve/veya Felix'le yatma fikrine açık olmamı mı istiyorsun?"

"Kardeşim ve onun belki de erkek arkadaşıyla dörtlü bir ilişki yaşamamızı asla istemedim. Ama bir evde dört erkeğin bir arada yaşaması bizi gerçekten yakınlaştırabilir ya da bir savaş başlatabilir. Ben sadece hepimizin birlikte rahat olmasını istiyorum."

"Ne kadar rahat?"

Asa iç çekti. Zane kesinlikle bir şeyler arıyordu. "İçinde benden başka kimseyi istemiyorum. Benden başka kimseyi sevmeni istemiyorum. Benden başka kimseye ihtiyaç duymamı istemiyorum. Ama bu, ihtiyacın olan, belki de benim sana fiziksel ya da duygusal olarak veremeyeceğim bir şeyden yoksun kalmanı istemediğim anlamına gelmiyor."

Mümkünse Zane'in kaşları da çatıldı. "Ne gibi?"

"Sempati. Anlayış. Empati. Bize ne kadar numara yapmamız öğretilmiş olursa olsun, kardeşim de size bunu veremez. Ailedeki diğerleri verebilir. Noah, Lucas, hatta Jericho ve babam bile. Ama Felix muhtemelen her gün evimizde olacak, onlar değil. Eğer yakınlaşırsanız bunu anlarım."

"Yakın," Zane havadan alıntı yaptı.

"Evet, yakın. İkiniz için nasıl uygunsa öyle. Yine de, dediğim gibi, içinde başka birini istemiyorum. Bu sadece benim için. Ama senin için yumuşak olamam. Deneyebilirim, ama ihtiyacın olan bu olmayabilir. Sana ihtiyacın olan her şeyi vermediğimi düşünmeni istemiyorum. Uzun bir süre birlikte olacağız."

Zane kollarını Asa'ya doladı ve Zane'in onun üzerine devrilmesine neden oldu. "Çok aptalsın. Aramızdaki şey çiğ, acı verici ve ruhu kapsayacak kadar gerçek. Benim için yaptıklarını seviyorum. Bana verdiğin şey, fiziksel olarak

ve duygusal olarak. Her yönden. Hiç kimse bana senin kadar iyi davranmadı."

"Bu gerçekten düşük bir çıta, Lois," diye alay etti Asa. "Üzerinde ödüllü bir boksörden daha fazla çürük var. Şunu bil ki, eğer sana başkasının verebileceği bir şeyi veremiyorsam, bunu konuşabiliriz. Ama o kişi sadece yakın çevremizden biri olacak. Ve o çevre çok küçük."

"Dört kişilik küçük bir daire gibi mi?" Zane sordu, sesine bir mizah dokunuşu geri dönmüştü.

"Evet, o."

"Gerçekten Avi'nin Felix'e aşık olduğunu mu düşünüyorsun?"

Asa bunu düşündü ve Zane'in dağınık saçlarını alnından geriye doğru itti. "Tam olarak değil. Belki de olabileceği kadar. Hiç ön sevişme olarak kavga eden iki insanla tanıştın mı? Avi ve Felix. Birbirlerine o kadar sert sataşırlar ki neredeyse izlemesi çok samimi gelir. Sanırım sonunda kavganın altında bir şey olduğunu kabul ettiklerinde, işte o zaman her şey tersine dönecek ve kardeşim boynunda tasma olanın Felix değil kendisi olduğunu görünce şok olacak."

"Boyna tasma takmanın yanlış bir tarafı yok," dedi Zane, incelikle koklayarak ve gücenmiş gibi yaparak.

Asa, Zane'in boynuna saldırarak dişlerini derisinin üzerinde gezdirdi. "Seni kesinlikle tasmalı seviyorum. Ve tasmalı." Asa bacaklarıyla Zane'in kalçalarını açmaya zorladı ve Zane'in saniyeler içinde inlemesine neden olacak şekilde ona karşı sallandı. Kulağının kabuğunu ısırdı. "Acıya tepki verme şeklini seviyorum. Ağladığında, yalvardığında nasıl görüldüğünü seviyorum." Çenesini ısırdı. "Çok ileri gittiğinde, yalvardığın iğrenç şeyleri bile duymuyorsun. Ama kardeşim tam tersi. Canının yanmasını ister. İyi bir kavgayı sever. Asla geri adım atmaz. Onun sorunu her zaman kazanacağını düşünmesi."

"Ama yapmayacak mı?" Zane'in nefesi kesildi, Asa'nın altında çoktan sertleşmişti.

Asa kıkırdadı. "Felix'e karşı değil, hayır. Ve Avi bunun geldiğini asla göremeyecek."

"Bunu yapmaya devam et. Çok iyi hissettiriyor," diye yalvardı Zane.

"Uh-uh. Duşa girmen gerek. Ama uslu bir çocuk olursan, sen temizlenirken ben de sana sakso çekerim."

Zane, "Birinin yüzüne yumruk atmadan bana iyi çocuk demesine izin vereceğimi hiç düşünmezdim," diye düşündü.

"İstersen suratıma yumruk atabilirsin, Lois. Ama ben de seni yere yatırıp kime ait olduğunu hatırlatarak karşılık verebilirim."

"Bunun düşündüğün kadar caydırıcı olduğunu sanmıyorum," diye alay etti Zane, hiçbir şekilde seksi olmaması gereken ama kesinlikle işi bitiren bir manevrayla kalçalarını Asa'ya doğru pompalayarak.

"Hayır, alacağın tek şey duşta oral seks. Şimdi, kışını."

Asa oturmadan önce onları yuvarladı ve Zane'i ayağa kaldırdı. "Oh, Tanrım. Yine kusacağım."

Sonra da banyoya gitti. Asa öğürme sesi kendisine ulaştığında iç çekti. En azından ayakta idi. Asa ayağa kalktı, kollarını başının üzerine uzattı. "Dayan, Lois. Gelip saçını tutacağım. Evli insanlar böyle yapar, değil mi?"



Darmadağınık görünme konusunda Zane, Archer'ın eline su dökemezdi. Bazıları Archer'ın şu anda kafasını konferans odasındaki masaya dayamış, matematik dersinde uyuyan bir lise öğrencisi gibi salyaları akan Zane'den daha uyanık görüldüğünü söyleyebilirdi. Siyah bir bere, Asa'nın Gemini kapüşonlarından biri ve Asa'ya neredeyse toplantıyı unutturacak şekilde kışına ve kalçalarına oturan bir kot pantolon giymişti.

"Ona ne oldu?" Noah sanki onu uyandırmaktan korkuyormuş gibi sesini alçaltarak sordu.

Archer, "Uzman değilim ama alkol olduğunu tahmin ediyorum," diye düşündü.

"Kendini kesinlikle küçümsüyorsun," diye çıkıştı Adam. "Alkolizm için bir altın madalya olsaydı, sen kesinlikle bir Olimpiyat şampiyonu olurdun."

Archer sahte şapkasını Adam'a iltifat etmiş gibi eğdi. Belki de bu Archer için bir iltifattı. Bir gün bilim adamları Archer'ın karaciğerini bir kavanozun altında inceleyecek ve yıllarca süren kötü muameleye nasıl dayandığına hayret edeceklerdi. Dürüst olmak gerekirse, içmeye başlamadan önceki zamanı hatırlayamıyordu.

Lucas ve August birlikte içeri girdiler, ikisi de gündelik kıyafetler içindeydi. Lucas'ın üzerinde kot pantolon ve henley, August'un üzerinde ise elbise pantolonu ve fermuarlı bir hırka vardı ki bu August'un gündelik giyim seviyesine göre kot şortla eşdeğerdi. Jericho da oradaydı, kıyafetleri temizdi ama elleri lekeliydi ve tırnaklarının altında yağ vardı.

"Babam nerede?" Adam August'a sordu.

August omuz silkip bir sandalyeye çökerken Lucas buzdolabından kendine bir diyet soda aldı. "Burada olacağını düşünmüştüm."

"Ne oldu orada?" Lucas sırtarak Zane'in zar zor kendine gelen halini işaret ederek sordu.

Jericho, "Belki de yaralarına yenik düşmüştür," diye . "Asa sonunda birini ölene kadar sikmeyi başardı."

Asa elini Zane'in sırtını ovmak için indirmeden önce, "Hiç bir erkeği ölesiye becermediğimi varsayman büyük cesaret," dedi. "Lois'in sadece biraz duygusal desteğe ihtiyacı vardı," diye ekledi, serçe parmağıyla başparmağını kullanarak içiyormuş gibi yaptı. "Oof. Ben de yaşadım," dedi Noah, Zane'e sempatik bir şekilde bakarak.

Asa'ya dönerek. "Biliyorsun, sana ihtiyacım olacak-"

Asa gözlerini devirerek onun sözünü kesti. "Evet, evet, şişeni değiştir. Farkındayım. Cidden, babam nerede? Hiç bu kadar geç kalmazdı."

Lucas omuz silkti. "Onu görmedik. Cricket ve kızları çocuk odasında bırakıp doğruca buraya geldik."

"Bekle, sümük muslukları burada mı?" Asa sordu.

Lucas, "Erkek arkadaşının ağzından salyalar akarak masanın üzerinde bir su birikintisi oluşturan hiç kimsenin değerli kızlarımıza sümük musluğu diyebileceğini sanmıyorum," dedi.

Asa gözlerini devirdi ama Zane'i nazikçe sarstı. "Uyan, uyan, Lois. Daha sonra uyuyabilirsin."

Zane inledi ama doğruldu, gizlice çenesindeki ve masadaki salyaları silmeye çalıştı.

"Artık çok geç. Hepimiz senin utancını gördük," dedi Asa ve ona bir şişe su uzattı. "İç bunu. Hepsini iç."

"Eğer kızlar buradaysa, babamın nerede biliyorsun," dedi Archer. "Hey, Calliope?"

Calliope'nin sesi etraflarında Tanrı'nın sesi gibi yankılandı. "Evet, Kaptan Sparrow?"

Zane kıs kıs güldü, sonra Archer kaşlarını ona doğru kaldırdınca hemen durdu.

"Bize çocuk odasını gösterebilir misiniz?"

"O tatlı, sevimli melek bebekleri görmek için herhangi bir bahane," diye mırıldandı Calliope.

Lucas sırayla her birine bakarak, "İşte çocuklarımla hak ettiği saygı seviyesi bu," dedi.

Ekran canlandı. Calliope atlıkarınca temalı duvar kâğıtları ve özel yapım beşikleriyle geniş çocuk odasını taradı ve Thomas'ı bulduğunda durdu. Aşırı doldurulmuş sallanan koltukta oturuyordu, ayak bileğini diğer dizinin üzerine çaprazlamıştı, kucagında iki minik kundak vardı.

Thomas kızlar için evinde bir çocuk odası yapılmasını istediğinde Asa bunu tuhaf bulmuştu. O büyükbabaydı, baba değil. Tasarım bir çocuk odasına otuz bin dolar harcamak ebeveynlere özgü bir şey değil miydi? Ama şimdi anlıyordu. Ya da en azından babasının bunu neden istediğini anladı.

Kanıt 4k çözünürlükte oradaydı. Ses açık olmasa bile babasının aşık olduğunu görmek çok kolaydı. Söylediği ya da yaptığı her neyse, iki kız gülümsüyor, mırıldanıyor ve tükürük baloncukları üflüyordu. Belki de babasının ihtiyacı olan şey buydu. Muhtemelen onu asla sevmeyecek altı çocuk ve Asa'nın belki de onu biraz fazla sevdiğinden şüphelenmeye başladığı bir genç yetiştirmek kolay olmamıştı.

"Onu yakalayalım mı?" Noah tereddütle sordu.

"Onu daha sonra bilgilendirebilirim," dedi August. "Hadi başlayalım. Calliope, dün gece istediğim bilgiyi aldın mı?" "Evet. Tam burada."

Lucas içeri girdiğinde elinde tuttuğu dosyayı açtı ve bir okuma gözlüğü taktı. "Pekâlâ, August ve ben bütün geceyi kurbanın profilini çıkarmak ve işleyicinin profilini çıkarmakla geçirdik. Şüphelendiğimiz şey şu. Otuz ila kırk beş yaşları arasında, muhtemelen hâlâ evde yaşayan beyaz bir adam arıyoruz. Dünyanın ona bir şeyler borçlu olduğunu düşünen, omzunda büyük bir çip olan biri."

"Nüfusun yüzde altmışı demek bu," diye mırıldandı Adam nefesinin altından.

August ona sert bir bakış attı ve o da başını öne eğdi. "Teknoloji konusunda çok yetenekli ve çoğu insandan daha zeki olduğuna inanıyor. Ama değil. İnsanlar her zaman onun biraz kaçık olduğunu düşünecek. Tanrı kompleksi var. Ve karşı taraf bilsin ya da bilmesin, algılanan herhangi bir hafiflik onun için bir kan davasına dönüşecektir."

"Algılanan hafiflik mi? Ne gibi?" Zane sordu.

Lucas bir el salladı. "Kelimenin tam anlamıyla her şey olabilir. Starbucks'ta sıradayken ona çarpmak mı? Park yerini mi aldın? Sana gülümsediğinde karşılık vermedin mi? Seni ömür boyu düşmanı olarak görecektir."

Asa koltuğunda arkasına yaslandı, parmakları Zane'in ensesinde kıvrılan saçlarıyla oynuyordu. "Bu, Zane'i bulmaya yaklaşmamıza nasıl yardımcı olacak?"

işleyici?"

Lucas telefonun ortasındaki hoparlöre baktı. "Calliope'a hedeflenen iki okuldan da reddedilen kişilerin bir listesini çıkarttırdık.

Calliope, "Spoiler uyarısı, onlardan çok var," dedi.

"Tamam, herhangi bir kadını eleyebilirsin," dedi Archer, sonra onay için Lucas'a baktı. "Doğru mu?"

Lucas başıyla onayladı. "Evet."

Hızlı hızlı yazarak odayı doldurdu. "Bu sadece yaklaşık yirmi isimden kurtulmamızı sağlar."

"Eric onu ezmeye çalışan adamın çok kilolu olduğunu ve koyu çerçeveli gözlük taktığını söyledi," dedi Asa. "Bu başvurulardan herhangi birine iliştilirilmiş fotoğraflar olduğunu sanmıyorum."

Calliope, "Hayır, ama adamların DMV fotoğraflarını aldım," dedi. "Ne yazık ki, insanların fotoğraflarını güncellemelerini gerektiren bir yasa yok, bu yüzden bazıları onlarca yıllık olabilir."

Bir dizi yüz ekranı doldurmaya başladı. Kadın haklıydı. Çok sayıda yüz vardı ve bazı resimler gerçekten de onlarca yıllık görünüyordu. İnsanlar bu süre içinde çok değişebiliyordu.

"Bu listeden sadece on beşi düzeltici lens ihtiyacı olarak listelenmiştir. Dört ya da daha fazlası 'çok kilolu' olarak sınıflandırılabilir ancak büyük bir hata payı var. Bakıcı bu fotoğraflardan herhangi birinden sonra kilo almış olabilir."

Lucas kalemini dosyanın üzerine vurdu. "Tamam, düzeltici lenslere ihtiyacı olan on beş kişinin geçmişini derinlemesine . Muhtemelen onları en azından şüpheli havuzundan elemek için iş ve suç geçmişlerini kullanabiliriz."

Calliope olumlu bir ses çıkardı. "Bunu yapabilirim ama biraz zaman alacak."

"Hey, Calliope?" Zane sordu.

"Evet, Zane?" diye sordu, sesi tatlılıkla doluydu. Mulvaney'lerle hiç böyle konuşmazdı. Sadece eşleriyle.

"Bu on beş ismi karşılaştırıp içlerinde eski bir Buick sahibi olan var mı diye bakabilir misiniz?"

"Eski bir Buick mi?" Jericho canlanarak tekrarladı.

Zane başıyla onayladı. "Evet, Eric onu ezmeye çalışan adamın çok eski bir Buick kullandığını söyledi."

"Kendi aracını kullanacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" Archer sordu.

"Şu eski Buick'leri gördünüz mü? Sherman tankı tarafından vurulmak gibi bir şey olurdu. O arabalar uzun ömürlü olmak için üretildi," dedi Jericho, sesi sevecen geliyordu. "Bunun hakkında başka ne biliyorsun?"

"Sadece altın olduğunu."

Jericho başıyla onayladı. "Tamam Calliope, kayıtlı Buick Riviera ya da Skylark'ı olan birilerini ara. Bunlar eskiden çok popülerdi ve yetmişli yılların ortalarına kadar Cortez Gold adı verilen bir renkte üretiliyorlardı."

"Ailede bir tamirci olmasının işe yarayacağını kim bilebilirdi?" Adam, Jericho'dan bir orta parmak kazandı.

"Tamam, listede daha önce bu tür bir arabaya sahip olmuş kimse yok."

"Kahretsin," diye mırıldandı Zane.

Asa, Zane'in stresli ve akşamdan kalma olduğunu biliyordu. Kırılma noktasına kadar gerilmiş bir tel gibiydi. Bu işi bir an önce halletmesi gerekiyordu.

"Başka bir şey aramayı deneyeyim," dedi Calliope.

Hepsi birbirlerine bakarak oturmuş, Calliope'un çok uzun bir süre boyunca yazdıklarını dinliyorlardı. "Jackpot! Vay anasını. Jericho, sanırım az önce bir kurabiye kazandın."

"Onu buldun mu?" Jericho sordu.

"Tam olarak değil. Henry Devlin adına kayıtlı Cortez Gold renginde 1971 model bir Buick Skylark buldum. Oh, lanet olsun. Seksen yedi yaşında."

Zane birden canlandı, öne doğru eğildi. "Oğlu ya da torunu var mı Calliope?"

Çılgınca yazmaya devam etti. "İki oğlum var. Maxwell ve Jerome. Biri altmış yedi, diğeri altmış dört yaşında. Jerome'un bir oğlu ve bir kızı var. Oğlu otuz sekiz yaşında. Jerome Jr. Maxwell... hiç çocuk sahibi olmadı."

"Jerome Jr. adamımız olabilir. Onu reddedilenler listesiyle karşılaştırabilir misin?" Zane sordu.

Calliope hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Daralttığımız listede o yok. Ama," dedi, kelimeyi uzatarak. "Elediklerimizi bir kontrol edeyim."

Asa, Calliope'un karmaşık bilgisayar işlerini halletmesini beklerken Zane'in neredeyse yanında titrediğini hissedebiliyordu. Calliope korku filmindeki bir cadı gibi kıkırdadığında, Asa bir kazananları olduğunu anladı. "Evet, Jerome Jr. iki okul tarafından da reddedildi."

"Geçmiş nedir?" Noah sordu.

"Ürkütücü arkadaşımız GED'sini aldı-"

"Ve bizim okula mı başvurdu?" August sordu. "Büyüklik hayalleri kuruyor. Uluslararası Bakalorya programında olmayan ve not ortalaması 5.0'ın üzerinde olan hiç kimseyi okula kabul etmiyoruz."

"Züppenin teki gibi konuşuyorsun," dedi Noah.

August, Noah'ya düz bir bakış fırlattı. "Ben bir züppeyim. Ama gerçekler gerçektir. Hiçbir şekilde bir Ivy League okuluna başvuracak nitelikte değil ama yine de başvurdu. Bu da profilini ortaya koyuyor."

"Bir teknoloji mağazasında Geek olarak çalışıyor. Bu izler," dedi neredeyse nefesinin altında. "Hiç evlenmemiş. Üç kez tutuklanmış. Bir kez takipten, bir kez cinsel tacizden ve... bir kez de kadınların pencerelerine bakmaktan."

-Hiç iyiye işaret değil. LinkedIn profilinde MENSA üyesi olduğu yazıyor."

August alay etti. "Üyeler için bir veri tabanı var Calliope. Telefonumdan erişebiliyor olman lazım. Bin dolarına bahse girerim ki yalan söylüyor."

"Calliope'un August'un telefonuna erişimi mi var?" Zane fısıldadı.

"Hayatımızın her alanına erişimi var. Telefonunuzda ve dijital olarak yaşadığınız her yerde olacak. GPS konumlarını, etiketleri ve anlamadığım bir ton başka şeyi bu şekilde taklit ediyor. Mulvaney Murder, Inc. üyeliğinin bir parçası, bu yüzden telefonunuzda garip fetiş pornoları varsa, bir an onlardan kurtulmak isteyebilirsiniz." "İyi ki o bahse girmemişim," dedi Calliope, "çünkü haklısın."

Kesinlikle bir MENSA adayı *değil*."

"Sence bu o mu? Sence bu bizim adamımız mı?" Adam gruba sordu.

August, "Bence bu konuyu değer," dedi.

Adam ve Jericho aynı anda, "Aynen," diye onayladılar.

"Evet," diye ekledi Zane şiddetle. "Uzuvları kesmeye ne zaman başlayabiliriz?"

Archer, Zane'i işaret ederek, "Ondan hoşlandım," dedi. "O sende kalabilir."

Asa gözlerini devirdi. "Onayınız için çok teşekkürler." Zane'e, "Uzuvları kesmeye başlamadan önce biraz daha kanıta ihtiyacımız var" dedi. Zane itiraz edecekmiş gibi kabardı ama Asa, "Biliyorum, can sıkıcı ve sıkıcı. Ama babam ısrar ediyor."

Jericho, "Sadece daha fazla kanıta ihtiyacımız var," dedi.

"Ne gibi?" Zane yumruğunu masaya vurarak sordu. "O herif kardeşime kendini öldürmesi için akıl verdi ve ben onun kanamasını izlemek istiyorum."

Zane'in ses tonundaki zehir karşısında Asa'nın bile gözleri fal taşı gibi açıldı. İçinde çok fazla mücadele vardı. Bu iyi bir şeydi. Savaşmaya istekli olmak pes etmemek anlamına geliyordu. Zane'in savaşmaya devam etmesine ihtiyacı vardı. "Sakin ol, Lois. Eğer o adamsa, ona acı çektireceğim. Söz veriyorum. Ama biraz keşif yapalım. Calliope, nerede yaşadığını biliyor musun?"

Birkaç dakika daha yazdı. "Babası ve üvey annesinin bodrumunda yaşıyor gibi görünüyor."

"Şok edici," diye mırıldandı Lucas.

"Bu işi biraz daha zorlaştıracak. Bana adresini ve belki de çalışma programını bulabilir misin Calliope?" Asa sordu.

"Elbette, düşün çiçeğim."

"Toplantı sona erdi mi?" Asa çoktan ayağa kalkmış olan August'a sordu.

August başıyla onayladı. "Kızları babamdan ayırmaktan nefret ediyorum ama sanırım keşif seansınızdan sonra yeniden bir araya geleceğiz."

Zane kapıya doğru yolu yarılamıştı bile. "Hemen gidip bu adamı kontrol etmek istiyorum."

"Lois, sen hastasın ve akşamdan kalmasın. Güpegündüz ve bu adam insanların gözetlediğini fark etmeyecek türden biri değil. Sana garanti ederim ki güvenlik kameraları var. İyi olanlardan. Kan peşinde olduğunu biliyorum ama bu konuda bana güvenmelisin," dedi Asa, ses tonu sertti.

"Tamam. Ama ben onun ölmesini istiyorum. Hepsinin ölmesini istiyorum."

Archer yanından geçerken, "Onu ne kadar çabuk bozmuşsun," dedi.

Asa kollarını Zane'e doladı. "Gidip yemek yiyelim, sonra da evine uğrarız -sadece arabayla geçeriz- ve neler yapabileceğimize bakarız. Sadece bir kez. Ve sadece öğle yemeğinin hepsini yersen."

Zane tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Yemek istemiyorum." "Bu benim son teklifim."

"Tek başıma da gidebilirim."

"Lois, bunu söylediğimde bana inan. Bensiz cinayet işlemene izin vermem için cehennemde soğuk bir gün olması gerekecek." Zane'in göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, dilinin alt dudağını yalamak için nasıl dışarı fırladığını görmemek mümkün değildi. Asa dudaklarını kulağına bastırdı. "Bu seni tahrik etti, değil mi? Sen öyle bir

Ucube, bayıldım. Hadi yemeğe gidelim, Lois. Yolda bana bir handjob yapmana bile izin veririm."

Zane, "Vay canına, ne ama," diye  
takıldı. Asa sırttı. "Ben bir vericiyim."

# NINETEEN

ZANE

Jerry Jr'ın evinin önünden geçerken bir tür gözetlemeye dönüşmüştü. Zane, Asa'nın zamanlama konusundaki fikrini değiştirmeyi başardığı için değil, yukarıda bahsedilen handjob bir oral sekse dönüştüğü için ve -bir kez olsun- Zane, Asa'yı dikkatini dağıtma noktasına getirmiş gibi görünüyordu. En azından kenara çekecek kadar.

Yol başı biraz acı vericiydi. Orta konsol kaburgalarına batıyordu ve Asa'ya sakso çekerken kıcını havaya kaldırmış bir akrobat gibi hissediyordu. Ama Asa ona, Zane'in kızarmasına ve ürpermesine neden olan o şekilde baktığında, Asa'nın isteğinin ne kadar acı verici olduğunun asla önemli olmayacağını biliyordu. Bunu her zaman yapacaktı.

İşte bu yüzden Asa'nın elleri saçlarında kenetlenmişti, onu yerinde tutuyordu, böylece ağzına kadar sikebilecekti, Zane'e son derece edepsiz şeyler mırıldanıyor, onu görebilen tüm insanlardan bahsediyordu - onları görebiliyordu - tam orada, güpegündüz, Zane mükemmel bir küçük fahişe gibi onun sikini ağzına alırken.

Onun mükemmel fahişesi. Zane isim takmaktan ya da aşağılanmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ama Asa bunu söylediğinde, bunda aşağılayıcı bir şey yoktu. Bu en büyük övgüydü. Zane, Asa için bir fahişeydi. Sadece Asa. Bu konuşmanın Asa'nın Zane'i heyecanlandırmak için olduğunu biliyordu, tıpkı kendisinin de bildiği gibi

Asa'nın yasadışı limuzin camlarının arkasını kimsenin görmesi mümkün değildi ama bu düşünceyi daha az ateşli hale getirmiyordu.

Zane Asa'nın dölünü yuttuğunda boğazı acımış ve gözleri sulanmıştı ama umurunda değildi. Asa'nın yüzündeki o ifadeyi görmek - Asa'nın döl sarhoşu olduğunda aldığı o şaşkın, şok olmuş ifade, Zane'e ona sahip olduğu için şanslıymış gibi bakması... onun bir lanet değil de bir armağan olduğunu düşünmesi - Asa'yla seks yapmak gibi baş döndürücü bir deneyime katkıda bulunuyordu. Zane bir şekilde kendini hem güçlü hem de güçsüz hissediyordu.

Jerry'nin evine ilk gidişlerinde pek bir şey elde edememiş olsalar da, orada ailesiyle birlikte yaşadığını doğrulamışlar ve Calliope'un yardımıyla evde bir güvenlik sistemi ve kameralar olduğunu öğrenmişlerdi. Sadece bunlar bile Zane'e neden bu adamın suçlu olduğunu kanıtlamaya yetmemişti, bilmiyordu. Asa onun mantığına gülmüştü ama Zane bunun komik olduğunu düşünmüyordu. Bu Jerry denen adam sahtekârdı.

Yine de durum tespiti yapmak ve Mulvaney Konseyi'ne bu adama işkence yapmanın doğru olduğuna dair kesin ve hızlı bir kanıt getirmek için geri dönmüşlerdi. Hava kararmıştı. Jerry'nin vardiyası bir saat sonra bitecekti, bu yüzden hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. Neyse ki gece onlardan yanaydı.

Yeni ay beraberinde neredeyse mürekkep gibi bir karanlık getirmiş, bulut örtüsü gökyüzündeki yıldızları gizlemişti. Üç ev aşağıdaki tek sarı sokak lambasından başka ışık yoktu. Görünüşe göre Jerry'nin ailesi evin üst katında yaşıyordu. Asa, Jerry'nin bir bodrum sakini olduğunu keşfedeceklerinden emin görünüyordu. Zane onun bu sonuca nasıl vardığını sorgulamadı.

"Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur," diye mırıldandı Zane. "Hırsızlıktan tutuklanmayı gerçekten istemiyorum. Hapiste pek başarılı olamam."

Asa ona uzun bir öpücük verdi, sesi birazdan yapacakları şey düşünüldüğünde hiç de uygun olmayan bir şekilde alçak ve seksiydi. "Bilemiyorum. Geçen gece bir mahkûm gibi davranarak harika bir iş çıkardın." Dudakları çenesinden kulak memesine doğru ilerledi ve Zane'in irkilmesine neden olacak kadar sertçe ısırıldı. "Ama gerçek hayatta gardiyanlarla iyilik yapmaya çalışsaydın, onları öldürmek zorunda kalırdım. Hem de hepsini. Elllerine böyle bir kanın bulaşmasını isteyeceğini sanmıyorum. Değil mi Lois?"

Zane titredi, nabızı hızlandı ve aleti sertleşti. "Bana dokunan herkesi öldüreceğini mi söylüyorsun?"

Asa'nın hırıltılı kıkırdaması bıçak gibi keskindi. "Benim iznim olmadan sana dokunan birine yapabileceğim en nazik şey öldürmek olurdu.

Ve bunun seni ettiğini biliyorum, seni kana susamış küçük şey." Zane alay etti. "Etmiyor."

Tek bir kelime fısıldarken Asa'nın nefesi Zane'in kulağına çarpıyordu. "Yalancı."

Zane sırttı. "Beşinci maddeyi kabul ediyorum. Şimdi gidip şu adamın evine girebilir miyiz?"

Asa sırttı. "Tamam, Lois. Sadece beni takip et. Ve yakın dur."

Sinyal bozucu, birkaç başka oyuncak ve yüzlerine geçirdikleri kar maskeleriyle yan bahçede çömelerek koştular, arkadaki küçük bodrum penceresinde durdular ve içeri bakmak için yere uzandılar.

"İğrenç," diye mırıldandı Zane, yüzü tiksintiyle buruşarak.

Lucas'ın profili olası şüphelileri hakkında onlara ne söylemiş olursa olsun, hiçbir şey Zane'i içerideki pisliğe hazırlayamazdı. Kirli pencereden bile bunu fark etmemek mümkün değildi. Tek ışık, neredeyse tüm duvarı kaplayan bir masanın üzerine gelişigüzel yerleştirilmiş, her biri ayrı baş döndürücü ekran koruyuculara sahip beş bilgisayar monitörünün parıltısıydı.

Bir duvara yaslanmış bir yatak, daha doğrusu bir şilte vardı ama Jerry üzerine çarşaf koyma zahmetine katlanmamış, her şüpheli lekeyi tüm dünyanın görebileceği şekilde ortada bırakmıştı. Yorgan da yoktu. Onun yerine eski püskü bir uyku tulumu ve üzerinde çıplak bir kadın olan bir tür kürk battaniye vardı.

Zane ürpererek, "Eğer bu bir tehlike işareti değilse, ne olduğunu bilmiyorum," dedi. "Kırmızı bayraklar her zaman katil anlamına gelmez," diye mırıldandı Asa. "Bazen, insanlar sadece kirli."

Zane ona şaşkın bir bakış attı. "Bu kirli değil. Bu... iğrenç. Halı simsiyah görünüyor. Kesinlikle hamamböceği var. Bilgisayarının yanında duran kavanozların içinde ne olduğunu bilmek bile istemiyorum."

"Sen araştırmacı gazeteci olmak isteyen adamsın, değil mi?" Asa alay etti.

Zane ona ters ters baktı. Zane burnunu kırıstırarak, "Bunun böyle yerlere tehlikeli madde kıyafeti olmadan girmek anlamına geldiğini bilmiyordum," dedi.

"Sen sadece gözcülük yap, ben yalnız gireyim ister misin?" Asa sordu. "Senin hassas duygularını üzmem istemem."

"Küçümseyici olmana gerek yok," dedi Zane, ses tonu asıktı.

Asa başını salladı. "Küçümseyici davranmıyorum Lois. Uyumlu olmaya çalışıyorum. Eğer kirli şeyleri yapmak istemiyorsan, senin için yaparım. Senin için kirlenmeyi seviyorum. Bunun içinde sürünmek benim için onurdur.

Bu adama işkence etmek için ihtiyacımız olan şeyi alabileyim diye. Senin için."

Zane gözlerini Asa'ya dikti. Onun tatlı mı yoksa alaycı mı olduğunu anlamak her zaman zordu. "Hayır. Sadece şunu yapalım. Ama üzerime bir hamam böceği gelirse, yaptıklarımın ben sorumlu tutulamam."

"Not edildi."

Asa sinyal bozucuyu açtı, bir süre bekledikten sonra pencereyi test etti. Kilit açılmayınca, çilingirlerin kilitli arabaları içeriden açmak için kullandıklarına çok benzeyen garip, yassı bir metal çubuk çıkardı. Bunu pencerenin altına kaydırıp ve kilidin iç kısmındaki altın mandalı yukarı çekmek için kullandı. Pencere yine de biraz manevra gerektirdi ama sonunda yukarı kaydı ve Zane'in gerçekte olduğundan daha yüksek çıkmasını umduğu bir titreme sesi çıkardı. Asa önce ayaklarını içeri kaydırıp, Zane'e takip etmesini işaret etmeden önce etrafına bakındı.

Asa ona içeride yardım ederken Zane geçici olarak kiri unuttu ve ayakları zemini bulmadan önce vücudundan aşağı kaymasına izin verdi. Ama eğlenceli bir şey düşünmeye fırsat bulamadan ağzını ve burnunu kapattı. Eğer buranın kötü görüldüğünü düşündüyse, pis koku çok daha kötüydü, neredeyse anlaşılmazdı. Küf, ter, bayat bira ve ot gibi kokuyordu. Hava nemli gibiydi, sanki Zane sporların ciğerlerine yerleştiğini hissedebiliyordu.

"Tam olarak ne arıyoruz?" Zane fısıldadı.

Asa eğildi. "Bu pisliğin aradığımız işleyici olduğunu kanıtlayabilecek herhangi bir şey. Bu sürüngenler kupa saklamayı severler."

"Öyle mi?" Zane sordu.

Asa kaşlarını çattı. "Ne yapacağım?" "Kupa mı saklayacağım?"

Asa, Zane'e hem sıcak hem de soğuk hissettiren bir sırıtış attı. "Zamanımız olduğunda bana hatırlat Lois, sana dövmelemin gerçekte ne anlama geldiğini açıklayayım."

Zane onu daha fazla sorgulayamadan arkasını döndü. Zane eldivenleri olduğu için minnettardı ve bunun geride parmak izi bırakmakla hiçbir ilgisi yoktu. Binlerce başka şeyi yerinden oynatmadan bir şeyi yerinden oynatmak imkânsızdı. Bir dergiyi hareket ettirmek bir yığının yere düşmesine neden oluyordu. Bir kutuyu hareket ettirmek, bilgisayar ekipmanlarının küçük bir çığ gibi büyümesine neden oldu.

Asa ona bıkkın bir bakış attı.

"Ne? ben dağıtmadım ki," diye tısladı Zane.

Zane, Jerry'nin bilgisayarına ulaştığında yüzünü buruşturdu. Masanın altında, gizemli sıvı kavanozlarının arkasında bir ayakkabı kutusu vardı. Onu kendine doğru çekerken kısık bir inilti çıkardı. Tek bir hamam böceği yerine yarısı yenmiş bir insan kalbi bulmayı tercih ederdi. İkisini de bulamayınca rahatladı. Gazete kupürlerinden oluşan bir kutuydu.

İlkini açtı ve kısa bir süre durdu. "Asa," dedi, sesindeki çiğ törpüye engel olamayarak.

Asa yaptığı işi bıraktı ve yaklaştı. Zane ona birkaç kâğıt parçası uzattı. "Bu o."

Kupürler sadece bu iki okuldaki değil, diğer okullardaki intiharlarla ilgili gazete haberleriydi. Liseler. Tanrım. Liseleri hiç düşünmüşler miydi? Daha küçük çocukların da peşine düşmüş müydü? Zane bunu düşünemiyordu. Belli ki ahlaksızlığının sonu yoktu. Sadece gazete kupürleri değildi. Ölüm ilanları da vardı. Cenaze programları. Şerefsiz onların cenazelerine katılmıştı.

Asa onun başının tepesini öptü. "İyi buldun. Sana verdiğim kameralı telefonla çekebildiğin kadarının fotoğrafını çek, sonra da onları bulduğun gibi yerine koy. Bana geriye dönüp işlediği suçları tekrar gözden geçirmeyi seven biri gibi geldi."

Asa arkasından usulca etrafı karıştırmaya devam etti, ta ki sessizlik küçük bir takırtı çıkaran başka bir taş parçası tarafından bozulana kadar. Bu kez, şeffaf kutularda CD'ler vardı. Etiketlenmemişlerdi. Zane, Asa'nın çantasını açıp onları içine yerleştirmesini izledi. "Ne yapıyorsun sen? Dokunmamız değil, bakmamız gerektiğini sanıyordum."

"İnsanların çok yakından bakmasını istemediği bir şey olmadığı sürece kimse bir sürü etiketsiz DVD saklamaz. Ben hesaplanmış bir risk alıyorum."

"Bu yapabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Menteşelerin gıcirtısı duyuldu ve ardından keskin bir kadın sesi, "Jerry? İşten eve merhaba bile demeden mi geldin?"

Zane'in kalp atışları hızlandı ama Asa sadece bir parmağını dudaklarına götürdü ve her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin bir şekilde başını salladı.

"Bir şeyler duyuyorsun," diye seslendi sert bir ses evin derinliklerinden. "Sana söylüyorum, bunamaya başladın."

"Oh, sus. Kesinlikle bir şey duydum," dedi.

"Muhtemelen bir sıçan," diye karşılık verdi huysuz adam.

Fare mi? Zane panikle Asa'ya baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Aşağıda fare mi ? Zane farelerden hamamböceklerinden daha çok nefret ederdi. Kahretsın. Sonunda, kapı

Merdivenlerin tepesi çarparak kapandı. Asa başıyla pencereye doğru işaret etti ve Zane hevesle itaat ederek Asa'nın onu yukarı kaldırmasına izin verdi, böylece dışarı çıkabildi. Asa da Zane'in yardımına ihtiyaç duymadan onu takip etti.

Zane, kamyonu geri dönüp Jerry'nin mahallesinden çıkana kadar tekrar nefes almaya başlamadı. Yüzündeki maskeyi çıkardı. "Ben... Evet, bundan nefret ettim. Saha muhabiri olmak istemiyorum. Bana önemli anları ver ve hepsini bir araya getirmeme izin ver. Ugh. Hayır. Sadece hayır. Duş almam lazım. Hemen."

Asa kıs kıs güldü. "Bu ayarlanabilir. Ama DVD'leri Calliope'un kataloglaması ve dijitalleştirilmesi için bırakalım. Orada bakmaya değer bir şey varsa bize bir özet filmi hazırlayabilir."

Zane başını salladı. "Tamam. O zaman beni besleyebilirsin. Açlıktan ölüyorum."

Asa ona komik bir bakış attı. "Seni zorla beslemek zorunda kaldığım zamanları hatırlıyorum. Şimdi ise sürekli açsın. Yavru bir kuş gibi. 'Besle beni. Besle beni. Besle beni.'"

"Şikayet mi ediyorsun?" Zane gözlerini kısarak sordu. Asa sırtıttı. "Hayır. İnan bana, enerjiye ihtiyacın olacak." Zane Asa'nın yüzünü inceledi. "Bu da ne demek şimdi?"

Asa ona masum bir bakış attı. "Hiçbir şey. Hiçbir şey, Lois."



Zane hoş bir şekilde toktu ve nihayet tertemizdi. O bodrum kâbus gibiydi, Asa onu yemek almaya götürene kadar kokusu burnundan gitmemişti. Haşlayan suyu kapatmak için düğmeyi çevirdi ve Asa'nın kabarık beyaz havlularından birini kullanarak kurulandı, beline sarmadan önce nemli buklelerinin üzerinde gezdirdi.

Banyodan dışarıya iki adım bile atmadan kendini duvara yaslanmış, yüzü soğuk yüzeye bastırılmış halde buldu. Asa kollarını arkasından çekti, iki yumuşak deri kelepçe bileklerine dolandı.

"Ne yapıyorsun?" Zane nefesi kesilmiş bir halde sordu.

Asa, Zane'in omzunu ısırды, dişleri birkaç saat önce bıraktığı ısırık izlerine yerleşti. "İstedığimi alıyorum."

Zane ağzından iniltiyi durduramadı. "Benim için iyi olacak mısın, Lois?"

Asa onu merdivenlerden yukarı çıkarırken Zane kelimeleri bile çıkaramadı, sadece başını salladı ve tökezlemesini önlemek için bir eliyle Zane'in pazusunu tuttu. Seks zindanına gidiyorlardı. Ya da tavan arasına. Seks tavanarası. Henüz orada oynamamışlardı. Asa, Zane'i koşturmayı ya da her zaman Zane'in itaatkâr, Asa'nın ise saldırgan olduğu son derece kirli rol yapma senaryoları çevirmeyi tercih ediyor gibiydi.

Belki de Zane'i seks tavan arasına kadar çalıştırıyordu. Belki de Zane'in olacıklara hazır olmadığını düşünüyordu. Haklı da olabilirdi. Zane, Asa'nın ona fırlattığı şeylere asla tam olarak hazır değildi ama oyunları ne kadar aşırı olursa olsun, Zane bağımlıydı. Asa'ya doyamıyordu.

"Güvenli bir kelimen var mı, Lois?" Asa onun kulağına mırıldandı. "İhtiyacım var mı?" Zane sesli bir şekilde yutkunarak sordu.

Asa kapıyı iterek açtı ve bir ışık yakarak, kürekler ve kırbaçlar gibi sıradan aletlerden, neredeyse tıbbi aletlere benzeyen gerçekten şaşırtıcı şeylere kadar uzanan oldukça etkileyici bir cihaz koleksiyonunu aydınlattı. "Benim güvenli kelimem süpermen," dedi Zane hızlıca, anında uydurarak.

Asa onun boğazını nazikçe öptü, belindeki havlunun düğümlerini çözdü, elleri istedikleri yerde dolaştı. "Merak etme Lois. Eğitim tekerleklerini takmaya devam edeceğim. Sadece çaresiz olmanı istiyorum. Tamamen benim merhametimde. Tamamen hareketsiz."

Zane kaçan iniltiyi durduramadı. Ağırlığını Asa'ya , onun kendisine dokunmasına, onu kızdırmasına, onunla oynamasına izin vermekten başka bir şey yapamıyordu.

"Benim için çaresiz olmayı seviyorsun, değil mi Lois?"

"Evet."

"Benim için fahişe olmayı , değil mi?" Zane'in tüm vücudu yandı. "Evet."

Asa'nın eli Zane'in boğazına doğru yaklaştı. "Sadece benim için," kulağına fısıldadı.

"Evet," diye yumuşak bir çığlık atmayı başardı

Zane. "Aferin oğlum."

Asa onu odanın karanlık bir köşesine, siyah deriden yapılmış tuhaf bir masaya doğru götürdü. Bel hizasının biraz üzerindeydi ama her köşede masadan daha alçakta duran dört adet yastıklı platform vardı.

"Dizler buraya," dedi Asa, alttaki iki yastıklı yükselticiyi okşayarak.

Anlama şafağı söktü ve içinden bir ürperti geçti. Şaka yapmıyordu. Zane'in tamamen hareketsiz kalmasını istiyordu. Diz çöktüğünde Asa kollarını arkadan bağlayan kelepçeleri çözdü. Zane kollarını salladı.

Asa'nın dudakları kulağına bastırdı. "Pozisyonunu al, Lois."

Zane sadece bir an tereddüt etti, bankın eğimli olduğunu fark etti, böylece başı aşağıdaydı, kolları ve bacakları doğal olarak yerine düşüyordu. Her bir el bileği ve ayak bileğini kapatan kelepçeler yumuşak bir şeyle astarlanmıştı. Rahatsız edici olmaktan çok sinir bozucuydu. Zane kapana kısılmıştı. Hareketsizdi. Tamamen Asa'nın merhametine kalmıştı.

Asa parmaklarını Zane'in omurgasındaki düğümler boyunca gezdirdi. "Bu bankın adını biliyor musun?"

"Hayır," diye başardı Zane.

"Bir sürü ismi var, gerçekten. Ceza tezgahı." Küt tırnaklarını Zane'in teninde gezdirdi. "Şaplak tezgahı." Asa'nın eli Zane'in kıç yanağına sertçe indi ve ardından ateş saçtı. Zane kaçan karşı koyamadı. "Ama benim en sevdiğim isim, Lois..." Zane'in bacakları aniden açılarak onu tamamen açıkta bıraktı. Asa Zane'in bacaklarını açtı. "...üreme tezgahıdır."

Asa'nın kayganlaştırıcıyla kayganlaştırılmış iki parmağı kabaca içine doğru itildiğinde Zane'in nefesi kesildi. "Siktir."

"Oh, yapacağım," dedi Asa, parmakları Zane'in içinde başını döndürecek şekilde çalışıyordu, özellikle de üçüncüyü eklediğinde. "Bundan hoşlanıyor musun? Tamamen çaresiz olmak hoşuna mı gidiyor? Tamamen benim merhametime kalmak? Şu anda sana kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapabilirim. Hem de her şeyi."

Asa'nın gerçek sapkınlığı buydu. Ne verdiği acı -ya da belki *sadece* verdiği acı- ne de Zane'i işaretlemek için duyduğu neredeyse hayvani ihtiyaç, ama güç. Asa'nın Tanrı'yı oynamaya ihtiyacı vardı. Zane'in tamamen kendisine bağımlı olmasına ihtiyacı vardı. Zane'in hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu ve ona ihtiyacı olanı sadece Asa'nın verebileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Zane inledi. "Evet."

Zane'in sapkınlığını güzel bir şekilde yansıtıyordu. Asa'nın onu istemesini, onunla ilgilenmesini, onu rahatlatmasını, onu seçmesini istiyordu. Asa için her şey olmak istiyordu, tıpkı Asa'nın kendisi için olduğu gibi. Tüm bu acının altında sadece ihtiyaç vardı. Zane'in Asa'nın onu sevmesine ihtiyacı vardı. Onu korumasına. Ona sahip çıkmasına. Canını yakmasına ve sonra da onu yatıştırmasına ihtiyacı vardı.

Asa'nın parmakları aniden kayboldu. Zane'in önünde durdu ve o zaman bankın neden tepeden aşağı doğru eğildiğini anladı. Bu, Zane'in ağzını tam da Asa'nın istediği yere koyuyordu. "Aç kapıyı, Lois."

Zane'in başka seçeneği yoktu. Asa sikini dudaklarının arasına sokmuş, başını yerinde tutarak gırtlığına kadar sokmaya çalışıyordu. "Benim için rahatla. İşte böyle. Siktir. Ağzın çok sıcak. Sikimin etrafında yut. Aferin oğlum." Zane'in boğazındaki kaslar yanıyordu. Yavaşça nefes almaya, öğürme refleksini tetiklememeye çalıştı ama Asa bunu hiç kolaylaştırmıyordu. Zane'in hayatı tehlikedeyken çıkardığı sesler hoşuna gidiyordu. Zane öğürdü, öksürdü, balgam çıkardı ama Asa acımasızdı, sadece Zane'in kafası yüzmeye başladığında geri çekildi.

Sonra serbest kaldı, yüzündeki tükürük ve gözyaşlarını silmek için önüne çöktü. "Bu gece seninle ne yapmalıyım? Hmm? Seni döllerimle doldurmaktan başka?" diye düşündü. "Durmam için yalvarmadan önce kaç döl alabilirsin sence? Üç mü? Dört mü? Ne kadar dolu hissedeceğini hayal edebiliyor musun?"

"Asa..." Zane inledi, kendine en azından biraz sürtünme sağlamak için kıpırdanmaya çalıştı, ağrıyı hafifletecek bir şey, ama hiçbir şey yoktu. Masa, üzerine bağlanan kişiyi zevkten mahrum etmek için yapılmıştı.

"Sorun ne Lois?" diye sordu, sesinde sempati vardı. "Dokun bana," dedi, sesi ancak fısıltı halindeydi. "Buna ihtiyacım var. Acıyor."

Asa, Zane'in yanağını okşadı. "Sana dokunuyorum." Zane'in sinirli sesi üzerine Asa ona yumuşak bir öpücük verdi, dili kısa bir süreliğine içeri kaydı. "Kastettiğin bu değil miydi, Lois?"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

Asa'nın kıkırdaması çıldırtıcıydı. "Hayır, sevmiyorsun. Beni seviyorsun. Bunu seviyorsun. Bahse girerim seni el değmeden boşaltabilirim. Ama bir kez yaptığımda, seni öyle sert, öyle derin becereceğim ki, bir hafta boyunca her oturduğunda beni hissedeceksin."

Zane cevap bile veremedi. Sadece Asa'nın dudaklarına karşı inleyebildi. Asa onun gevşemiş ağzını öptü ve sonra ayağa kalkıp Zane'in görüş alanından çıktı. Bir parmağı tekrar içine girip, zevk tüm vücudunda kasılana kadar araştırırken nefesini içine çekti.

Asa yine yaptı. Zane'in meme uçları acı verecek kadar sertleşmiş, tüyleri diken diken olmuştu. "Oh, bu iyi hissettiriyor mu, Lois? Tam yerine mi vurdum?"

Asa'nın parmağı tekrar bastırıp bıraktı ve Zane konuşmaya çalıştı ama konuşamadı. Kanı ısınmış, sinirleri alarma geçmişti. Asa Zane'le sanki

Bir tür egzotik enstrüman, gözlerinden yaşlar akana ve dudaklarından yalvarışlar dökülene kadar bastırıyor, yuvarlıyor ve alay ediyordu.

Asa her zaman Zane'in boşalmasını sağlardı, bunun gerçekleşmesi için ona nasıl dokunması gerektiğini bilirdi ama bu ince ya da bazen aniden olurdu. Hiçbir zaman duyularına kasıtlı bir saldırı olmamıştı. Zane'le hiç böyle oynamamıştı. Asa haklıydı. Ona dokunmadan gelmesini sağlayabilirdi. Ama . Zane ne zaman omuriliğinin dibinde bir karıncalanma hissetse, Asa'nın parmakları sanki bir tür altıncı hissi varmış gibi kayboluyordu.

Zane artık çevresinin tam olarak farkında değildi. Kendini dev bir elektrik kablosu gibi hissediyordu. Asa ne zaman parmaklarını serbest bıraksa, kaygan bir eli sikinin etrafına sarıyor ve Zane çıldırana kadar tamamen farklı bir orgazm türü inşa ediyormuş gibi hissediyordu. "Huh-Oh-Oh, kahretsin. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Bu çok fazla."

Asa'nın eli Zane'i okşamaya devam etti ve parmakları geri döndü, yeni bir ritim başlattı, Zane'in ağlamasına neden olan bu *daire, vuruş, öğütme*. Ve sonra sadece ağlıyordu. Asa ona işkence ederken Zane düşünme yetisini tekrar tekrar kaybederken yalvarışları zar zor gevezeliğe dönüştü.

"Lütfen Asa," diye yalvardı Zane, sesi kısık ve çığdı. "Her şeyi yaparım."

Asa kıkırdadı, kıcının yanağını ısırdı. "Bağlandın Lois. Yine de ne istersem yapacaksın." Zane, Asa parmaklarını onu uçuruyormuş gibi hissettirecek şekilde bükerken feryat etti.

Asa'nın eli tekrar kaybolduğunda, Zane kelimenin tam anlamıyla hıçkırdı. Asa'nın parmakları geri dönmüştü ve her vuruşta kanına mutluluk şokları gönderiyordu. "Oh, bunu hissediyor musun? Aletinden sızan şu sıvıya bak. Çok sertleşmişsin, çok kızarmışsın. Çok yakınsın. Hissedebiliyor musun, Lois? Bileğimin en ufak bir hareketiyle boşalmanı sağlayabilirim. İstedğin bu mu?"

Asa bu kez parmaklarını çekmedi ama diğer elini sikinin etrafına sardı ve sıvıyı kullanarak sikinin etrafında gezdirdi. "Anlat bana."

"Evet, ben de bunu istiyorum."

"Fahişem olmaktan ne kadar hoşlandığını söyle bana. Kelimelere ihtiyacım var." "Bayılıyorum. Bayılıyorum."

"Söyle," diye hırladı Asa, parmakları Zane'in shaftının üzerinde sıkılaşıyordu.

Gözyaşları Zane'in yanaklarından aşağı kontrolsüzce yuvarlandı. Bu zevk-acı döngüsü onu çıldırtıyordu. Sadece boşalmaya ihtiyacı vardı. Çok kötü bir şekilde. "Lütfen."

Asa parmaklarını bükte, parmak eklemi Zane'in tüm mantığını yok edecek şekilde prostatına baskı yapıyordu. "Söyle," diye talep etti. "Söyle bana. Söyle ve seni öyle bir boşaltayım ki bayıl."

"Ben senin fahişenim," diye hıçkırdı Zane. "Sadece senin. Lütfen, Asa."

"Şşşt," dedi Asa, Zane'in acıyla sertleşmiş sikini okşayarak. "Seni yakaladım, Lois."

Zane artık düşünemiyordu. Tüm vücudu sımsıkı sarılmış bir yay gibiydi ve her dokunuş neredeyse çok fazla zevk veriyordu. Yalvarmayı bırakamıyor, Asa'ya bunu durdurması ya da daha iyi hale getirmesi için yalvarmayı bırakamıyordu. Rahatlamaktan başka ne istediğini bilmiyordu.

"Oh, çok fazla sızdırıyorsun. Çok yaklaştın. , Lois. Benim için gel." Asa parmaklarını çevirdi ve Zane bir zevk dalgasının içine çöktüğünü hissetti, ama Asa Zane'i sadece bir kez sarsınca, Zane insan olduğuna bile emin olmadığı bir ses çıkardı. Boşaldığını hissedebiliyordu ama sanki tüm vücudu tek bir zevk merkeziydi ve orgazmı dünyası kararana kadar devam etti.

Kendine geldiğinde, Asa onun içindeydi, onu sertçe kullanıyordu, elleri kalçalarını yarın morlukları olacağını bilecek kadar sert kavırıyordu. Asa kendi zevkinin peşinden koşuyor, onun üzerine eğiliyor, ulaşabildiği her eti ısıyor, elleri Zane'in saçlarında kenetlenerek daha da derinlere iniyordu. Sonra geliyordu, Zane'in ve bankın üzerine yığılmadan önce çıkardığı ses hırlama ile bağırma arasında bir yerdedi.

Orada ne kadar süre yattıkları hakkında hiçbir fikri yoktu ama hazzın etkisi geçtikçe Zane'in her yeri ağrıyordu. Sahne sona erdiğinde, Asa Zane'in sırtına, omuzlarına, saçlarına yumuşak öpücükler bırakıyordu. "Çok iyidind, Lois. Hem de çok iyi. İyi misin?"

"Hayır. Sanırım beni kırdın," diye mırıldandı Zane, Asa'nın altında kıcını oynatırken, kasları sikinin etrafında kasılıyordu. Evet, kelimenin tam anlamıyla her yeri ağrıyordu.

Asa ayağa kalktı, Zane'i açmadan önce ondan kurtuldu, parmaklarını kenarlarında ve sonra neredeyse klinik gibi hissettiren bir şekilde içinde gezdirdi. "İyisin, Lois. Hiçbir yerini kırmadım. Sadece birkaç gün benim yaptığım gibi hissedeceksin."

Zane'in el ve ayak bileklerini çözdükten sonra banktan inmesine yardım etti, dizleri tutmayınca onu yakaladı ve kollarına aldı. "Bence birlikte banyo yapmalıyız. Ne dersin?"

Zane yanağını Asa'nın göğsüne yasladı. "Ben... hiçbir şeyimi kaldıramıyorum." "Sorun değil. Ben seninle ilgilenirim."

"İyi edersin," dedi Zane, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu.

Asa durdu ve ona baktı. "Bana güvenebilirsin, Lois. Söz veriyorum."

Zane boğazındaki ani yumruyu yuttu. "Evet. Biliyorum."

# TWENTY

ASA

Savaş odası kalabalıktı, hâlâ şehir dışında olan Avi ve başka bir poker turnuvası için şehirden ayrılmış olan Archer dışında herkes oradaydı. Asa kardeşinin bara en yakın olan boş koltuğuna baktı. Gerçekten başka bir turnuvada mıydı, yoksa Thomas Archer'ı diğerlerinin bilmediği gizli işlere mi gönderiyordu? Belki de ikisinin bir kombinasyonuydu. Archer bir muammaydı.

August ve Lucas yumuşacık melek yüzlü dikkat dağıtıcılarını annelerine bırakmış, Thomas'ın tüm dikkatinin işleyicide olmasını sağlamışlardı. En azından yönetebildiği kadarıyla. Sık sık oradaydı ama hiçbir zaman tam anlamıyla orada değildi, sanki düşünceleri bölünmüş gibiydi. Masanın başındaki sandalyesinde oturuyordu, gümüş rengi saçları mükemmeldi ve manikürlü parmaklarından bir içki sarkıyordu.

Asa başını salladı. Bugün çok fazla iç gözlemciydi. Yaptıkları şeyi neden yaptıkları gerçekten umurunda değilken, onların hayatları hakkında düşünmeye başlamadan önce odadaki diğer kişileri görmezden gelmeye özen gösteriyordu. Asa için özel hayatı önemli olan tek kişi Zane'di ve o da hemen yanı başında, Asa'nın sabah morluklarla uyanmasına neden olacak kadar sert bir şekilde kalçasını kavriyordu.

"Hepimiz buradayız, Calliope. O DVD'lerde ne buldun?" Thomas sordu.

Calliope titrek bir nefes verdi ama uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Asa'nın bakışları Thomas'a kaydı. Detaylar ne kadar kötü olursa olsun Calliope nadiren tereddüt ederdi.

"Calliope? Bir şey bulabildin mi?" Asa sordu.

"Beni üç yıl daha terapide tutmaya yeter," diye mırıldandı. Atticus, elini kocasının eliyle birleştirerek, "Duyalım bakalım," dedi.

Calliope isteksizce, "Bu daha çok görsel-işitsel bir şey," dedi. "Bu ne anlama geliyor?" Zane keskin bir sesle sordu.

"Belki de... Belki de sana ne bulduğumu söylemeliyim?" Calliope söyledi.

Asa kardeşlerine baktı. Onların da kafası karışmış görünüyordu. Diğerleri -insani duyguları hissedebilenler- endişeli ve biraz da kaygılı görünüyordu. Bu odada çok korkunç şeyler görmüşlerdi. Çoğu normal insanın asla başa çıkamayacağı şeyler.

Noah çocukken kendisini seks karşılığında pazarlayan adamların fotoğraflarıyla yüzleşmişti. Lucas bir ajan arkadaşının ne kadar ahlaksız olduğunu, onun sadece bir katil olmakla kalmayıp başkalarını eğlendirmek için kadınlara işkence ettiğini öğrendiğinde öğrenmişti. Jericho kız kardeşinin ölmeden önce ne kadar acı çektiğini öğrenmişti. Calliope onları bunlardan korumaya hiç çalışmamıştı. Ya da belki de yapmıştı da Asa fark etmemişti.

"Ben iyiyim. İyi olacağım," diye düzeltti Zane, diğerlerinin kendisine baktığını fark ettiğinde.

Asa bunun doğru olmadığını biliyordu. Zane'in terli avucu şimdi onunkinin üzerindeydi, bacağı masanın altında iki kez zıplıyordu ve Asa onun dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu. Ama bu başka kimseyi ilgilendirmezdi.

"Tamam. Ama dürüst olmak gerekirse, herkes kendini hazırlamalı. Bu şey... Berbat bir şey."

Zane'in yanaklarının rengi soldu ama hiçbir şey söylemedi.

Ekranda bir video belirdi. Bir adam -muhtemelen Jerry- evinde gördükleri masada oturuyordu. Önündeki monitörlerin her birinde farklı bir görüntü belirliyordu ama hepsi birbirine benziyordu. Ölümün pençesinde olduğu belli olan insanlar. Calliope oynat tuşuna bastığında, neden bu kadar gergin olduğu kısa sürede anlaşıldı.

"O mu-" diye başladı Noah.

"Evet," dedi Adam, sanki bunu yüksek sesle söylemesine dayanamıyormuş gibi onun sözünü keserek.

Noah'nın burnu kııştı. "İğrenç. Ne oluyor lan?"

Adamın can çekişmesini izlerken çıkardığı sesler, daha önce porno izlemiş olan herkese tanıdık geliyordu. Görüntü hareketlerini gizlese de, onlara mastürbasyon yaptığı açıktı. Kendilerini öldüren bir grup insana mastürbasyon yapıyordu. Kendilerini öldürmeye *ikna ettiği* bir grup insana.

Evet, bu adamın ölmesi gerekiyordu.

Ekran karardı ve ardından bir düzine video belirdi. Bu klipler daha farklı olamazdı. Açıkça web kameralarından alınan görüntülerdi. Görüntülerdeki insanlar sağlıklı ve mutlu görünüyorlardı, ancak ekrandaki bir şeyi dikkatle izliyorlardı.

Calliope, "Bunlar oyun ilk başladığında onlar," dedi.

Videolar farklı bir güne, farklı bir zamana dönüştü. Artık sadece beş video vardı. Asa'nın ekrandaki insanların aynı kişiler olduğunu anlaması bir anını aldı. Hastalıklı görünüyorlardı. Gözleri kan çanağı, saçları dağınıktı. Bazıları ağlıyormuş gibi görünüyordu ve hepsi bir çöküşün eşiğindeydi.

"Burası yolun yarısı," diye mırıldandı Calliope.

"Yolun yarısı mı?" Zane kalın bir sesle sordu.

"Neden şimdi sadece beş video var?" August sordu.

"Çünkü manipüle edemediği kişileri başarısızlığa uğrattıyor. Oyunu 'kaybederler'.

Bunlar onun finalistleri," diye açıkladı Calliope.

"Bu ne anlama geliyor?" Lucas sordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Koleksiyonunda bu şekilde listelenmişler.

Finalistler."

"Hasta herif," diye mırıldandı Jericho.

"Yolun yarısı derken ne demek istedin?" Zane sordu.

Calliope içini çekti. "İşte oyunun değiştiği yer burası. Taktik değiştiriyor."

"Nasıl yani?" Thomas sordu.

"Dur tahmin edeyim. Onlarla arkadaş olmaya mı başladı?"

Lucas sordu. "Nereden biliyorsun?" Calliope sordu.

Lucas'ın ifadesi acımasızdı. "Bu bir sorgulama tekniği. Onları yık, sonra da arkadaşın olduğunu düşünmelerini sağlamaya çalış."

"Onlarla nasıl arkadaş olacaksın?" Atticus Calliope'a sordu.

"Sohbette görebildiğim kadarıyla, onlarla bir tür samimi bağ kurmaya başlıyor. Onları diğer eğitmenler gibi olmadığına ikna ediyor. İlk başta cesaretlendirici görünüyor. Onlara bunu yapabileceklerini, oyunu yenebileceklerini, onlara inandığını söyler. Kazanacakları paranın

hayatları. Ama bir kez kendisiyle konuşmalarını, ona güvenmelerini sağladı mı, işte o zaman her şey değişiyor."

"Nasıl değişiyor?" Thomas bastırdı.

Calliope boğazını temizledi, hâlâ tereddütlüydü. "Gerçekliği sorgulamaya başlıyor. Onları izlemeye zorladığı videolar en kötü türden komplo teorisi propagandası. Düz dünyacılar, 911'in içeriden yapılmış bir iş olduğu, ülkenin kertenkele insanlar tarafından yönetildiği gibi komplo teorileri. Aklı başında hiç kimsenin, zaten psikolojik olarak çökertilmemişse izlemeyeceği türden şeyler."

"Ama neden?" Zane sordu. "Yani, bunun ne anlamı var?"

Lucas, "Savunmalarını sistematik olarak ortadan kaldırarak onları kendi ideolojisine daha duyarlı hale getiriyor," dedi.

"İdeoloji mi?" Zane yankıladı.

"Devam et Calliope," dedi Lucas daha fazla ayrıntı vermeden.

Videolar tekrar ilerledi. "İşte burada onları bunların hiçbirinin gerçek olmadığına ikna etmeye başlıyor."

"Neyin hiçbirisi?" Zane sinirli bir şekilde sordu.

"Hayat," dedi Calliope yumuşak bir sesle. "Gerçekliklerini çözüyor, onları kendilerinin Neo, kendisinin de Morpheus olduğuna ve Matrix benzeri bir yaratımın içinde olduklarına ikna ediyor. Eğer son mücadeleyi tamamlarlarsa fişlerini çekebilecekleri bir şey. Ve ölürlər."

"Hayatta olmaz," diye tersledi Zane. "Kardeşim bu saçmalığa kanmazdı. Gage tanıdığım en zeki insandı. Buna kanmasına imkân yok. Asla."

"Video bende Zane," dedi Calliope nazikçe. "Ama izlemek istemezsin."

"Göster bana," dedi Zane,  
öfkeyle. "Zane-" Calliope  
başladı.

"Göster bana!" diye bağırdı.

Diğer videolar kayboldu ve ekranda Gage belirdi. Zane kardeşini görünce keskin bir nefes çekti. Asa'nınkinin üzerinde duran eli şimdi Asa'nın bileğinin etrafında kıvrılmış, küt tırnakları derisine batıyordu.

"Birinci gün," dedi Calliope.

Görüntülerin Gage'in web kamerasından geldiği açıktı, ancak bunu bilip bilmediği belirsizdi. Zane'in dairesindeki resimde olduğu gibi görünüyordu. Yakışıklı, açık gözlü, giyimli bir

sweatshirt ve ters bir şapka. Arkasında biri -muhtemelen oda arkadaşı- Zane'in kardeşinin hayatına mal olacak bir oyuna girdiğinden tamamen habersiz bir şekilde hareket ediyordu.

"Onuncu gün," dedi Calliope.

Zane ekranda kardeşini görünce yaralı bir hayvan gibi ses çıkardı. Dağınık ve dağınık görünüyordu. Gözleri kızarmış, şişmiş ve kan çanağına dönmüştü. Ses yoktu ama ya bilgisayarının diğer ucundaki biriyle ya da muhtemelen kendini kaydederek hararetli bir şekilde konuşuyordu. Berbat görünüyordu, ciddi bir hastalığa yenik düşmek üzere olan biri gibiydi. Asa, farkında olsa da olmasa da öyle olduğunu düşünüyordu.

"Bu on gün olamaz," dedi Noah. "On yaş daha yaşlı görünüyor."

August, "Psikolojik işkence size bunu yapabilir," dedi. "İnsan ruhunu sistematik olarak çökertmenin en iyi yolunu öğrenmeye adanmış koca bir endüstri var. En güçlü insanların bile bu durumdan yara almadan kurtulma umudu çok az."

"Eric yaptı," dedi Zane, çığ bir sesle.

"Eric bunu erkenden anladı. Kendisi söyledi. Subliminal mesajlardan bahseden o reklamcılık dersini almamış olsaydı, bunu asla bir araya getiremezdi," diye hatırlattı Asa.

"Eric'i bu yüzden mi öldürmeye çalıştı? Diğerlerini diskalifiye etti. Belli ki sayının beşe inmesini istiyordu. Neden Eric'i diskalifiye etmedi?" Zane sordu.

Asa, "Tahminimce Eric'in oyun ve taktikler hakkında konuşacağından endişelendi," dedi.

Bu Zane'i etkisiz hale getirmek için çok az şey yaptı. Doğal olmayan bir şekilde solgundu, vücudu titriyordu. "Bana son klibi göster."

"Hayır," dedi Calliope, sesi aynı derecede sertti.

"Görmek ," dedi Zane, sesi aniden gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Onu görmem gerek, onu görmem gerek. Kendi gözlerimle görmem gerek."

"Lütfen, Zane..." Calliope dedi ki. "Bunu izlemeyin."

Zane boğazındaki yumruyu yuttu. "Göster bana."

Asa bir kolunu ona doladı. "Belki de yapmamalısın. Bunu görmezden gelemezsin."

Zane, Asa'nın dokunuşu karşısında tüm vücudu kaskatı kesilmiş bir halde, "Pek çok ceset ve hatta cinayet gördüm," demeyi başardı.

"Ama o insanlar senin ailen değildi," dedi Asa, yardım için diğerlerine bakarak.

"Asa haklı," dedi Adam. "Noah hâlâ videolarında gördükleriyle ilgili kâbuslar görüyor."

Asa, kurtarmaya gelen kişinin Âdem olmasını beklemiyordu. Tüm kardeşler arasında en az hisseden Adam'dı. Tek gerçek duygusu kıskançlıktı - ya da belki kıskançlık. Onu diğerlerinin duygularını hiçe sayarak Nuh' her ne pahasına olursa olsun korumaya iten şey her neyse.

"Lucas, söyle ona," dedi Calliope.

"Bir intihara, özellikle de sevilen birinin intiharına tanıklık etmek" Lucas başladı.

"Kendi canıma kıyma olasılığımı artırıyor," diye bitirdi Zane. "Araştırmaları biliyorum Hepsini okudum. Ailenizden biri kendini öldürmeye karar verdiğinde, bir uzman haline geliyorsunuz."

Asa onun boşluğuna doğru eğildi. "Seni kaybedemem."

Zane irkilerek ona baktı. "Yapmayacaksın. Sırf kardeşimi gördüm diye kendimi hayata döndürmeyeceğim-" Sesi hıçkırıklara boğuldu ama hemen bastırdı. "Sadece göster bana."

"Yap Calliope," dedi Thomas, sanki içine bakıp en doğru kararı verdiğini bilebilirmiş gibi Zane'i inceleyerek.

Film netti, ancak bir web kamerası olduğu için görülebilecek çok şey vardı. Gage masasında oturmuş, kameraya başını sallıyordu. Solgun ve zayıftı, üzerinde onu günler önce gördükleri giysiler vardı. Sıkıntılı görünmüyordu ama bitkin gibiydi. Ayağa kalktığı anda Asa onun pijama pantolon giydiğini gördü. Gage çerçevenin hemen dışındaki dolaba doğru yürüdü ama elindeki kemer görünüyordu.

Hepsi gergin bir sessizlik içinde onun yatağına adım atışını izlediler. Asa artık Gage'i sadece kalçasından aşağısını görebildikleri için memnundu. Zane'in tırnakları Asa'nın bileğini kan içinde bırakıyordu ama o hiçbir şey söylemedi. Kaçınılmaz çöküşü bir şekilde engelleyebilseydi, Zane'in onu parçalamasına izin verebilirdi.

Sonra her şey oldu. Gage yataktan kalktı. Hızlı bir ölüm değildi. Boynunu kırarak kadar yüksekte ya da kuvvetle atlamamıştı. Üç dakika içinde yavaşça öldü. Her şeyi izlediler. Kimse hareket etmiyordu. Belki nefes bile almıyordu.

Zane, kardeşinin bacaklarının seğirmesi durana kadar gözlerini kırpmadan ekrana baktı ve sonra odadan o kadar hızlı fırladı ki, Asa'nın onun hareket ettiğini fark etmesi bile bir anını aldı. Takip etti, Zane'in köşeyi döndüğünü gördü ve hızla onu solladı. Onu bacağından kavradı

dizlerinin üzerine çöktüğü ve derhal kustuğu en yakın banyoya götürdü.

Zane'in midesinin zayıf olduğu belliydi. Sonunda kanayan bir ülseri olacaktı. Hassas bir bünyesi vardı ve Mulvaney yaşam tarzına kesinlikle uygun değildi. Asa'nın ona daha iyi bakmaya başlaması gerekiyordu.

"Ben iyiyim," dedi Zane nefes alıp verirken. "Sadece git."

Asa onun arkasında yere oturdu ve sırtını ovdu. "Hiçbir yere gitmiyorum, Lois. Nefesini boşa harcama."

Zane'in midesi kusamayacak kadar boşaldığında, Asa bir el bezini ıslattı ve Zane'in yüzünü silerken onu kıpırdamadan durmaya zorladı. "Neden bunu izlemekte ısrar ettin?"

"Bana ders verme," dedi Zane. "Görmem gerekiyordu. Sadece... bilmem gerekiyordu."

"Sana ders vermiyorum, Lois. Sadece ıslak işleri benim halletmeme izin vermen gerektiğini düşünüyorum, sen de evrak işleriyle ilgilen."

Zane homurdanarak Asa'nın onu tekrar yere, kendisine doğru çekmesine izin verdi. "Sanki ne kadar zeki olduğunu bilmiyormuşum gibi davranıyorsun. Yaşamak için gökdelenler inşa ediyorsun. Zeki olan da seksi olan da sensin."

"Bak, ateşli olmak öznel bir şeydir, Lois. Çünkü ilişkimizde kesinlikle ateşli olanın sen olduğunu düşünüyorum. Bunu gizli tutmayı seviyorsun, ama orada. Kimse senin ne kadar seksi olduğunu benden daha iyi bilemez, özellikle de çıplak ve yalvarırken. Çürüklerimle kaplıyken. Başka hiç kimse buna yaklaşamaz. Ve zekâya gelince, ben matematik zekâsına sahibim. Sen polis zekâlısın."

"Polis zekası mı?" Zane eğlenerek söyledi.

Asa başını salladı, bir şekilde Zane'in dikkatini dağıtmayı başardığı için minnettardı. "Evet. Nasıl araştırma yapılacağını biliyorsun. Sorular sor."

"Sen de öyle."

"Hayır, nasıl sorgulanacağını biliyorum. Sizdeki hassas dokunuş bende yok. İstedğim cevapları aldıktan sonra konudan geriye ne kaldığına bakmam"

Zane uzun bir süre sessiz kaldı, başını Asa'nın göğsüne yasladı. Zane sonunda, "Onu öldürmeni istiyorum," dedi.

"Sana yemin ederim, onu öldüreceğim, sonra diğerlerini bulacağız ve onları da öldüreceğim. Ama her seferinde bir şey. Önce Jerry'ye işkence edeceğiz, sonra

oyun yöneticisi. Ondan sonra diğer idarecileri bulmak için endişelenmeye başlayacağız. Oyun ustası olmadan diğerleri kaçıp saklanacaktır."

"Sadece onun acı çekmesini istiyorum. İkisinin de acı çekmesini istiyorum. Bunu kendi gözlerimle görmeliyim."

Asa başını salladı. "Bunu senin için yapabilirim, Lois. Ama izlemek istemezsen hiçbirimiz seni suçlamayız."

"Ona zarar veren adamları öldürdüklerinde Noah orada mıydı? Lucas orada mıydı?" Zane sordu.

Asa başını salladı. "Evet."

"Benden daha güçlü olduklarını mı düşünüyorsun?"

Asa kaşlarını çatı. İlişkiler hayal ettiğinden çok daha büyük bir mayın tarlasıydı. Yanlış bir kelime felakete yol açabilirdi. Ayağını bu kadar denk almak zorunda kalmaya alışık değildi. "Tabii ki hayır. Sadece bunun bir tür test olduğunu düşünmeni istemiyorum. Ne Noah ne de Lucas bizim için aktif olarak adam öldürmüyor. Bu ailede elimize silah almakla ilgisi olmayan pek çok şey var. Katkılarınız önemli olacak ve öyle olmasa bile sizi yine de isteyeceğim."

"Bu adamı ne zaman alacağız?" Zane, tişörtünün üzerinden Asa'nın kalbine bir öpücük bırakarak sordu. Bu öylesine düşüncesizce yapılmış tatlı bir jestti ki, Asa'nın başının üstünü öperek karşılık vermekten kendini alamadı.

Asa onu daha sıkı sıkı. Bu boku bitirmek istiyordu, böylece her ne olursa olsun hayatlarına devam edebileceklerdi. Ama bunu yapmak için, bunu bitirmeleri gerekiyordu.

"Bu gece, Lois. Onu bu gece yakalayacağız. Oraya geri dönelim ve bir plan yapalım."

# TWENTY-ONE

ZANE

Zane'in tüyleri diken diken olmuştu. Atticus ve Jericho'nun cinayet kulübesine varmak üzereydiler. Diğerleri Jerry'yle birlikte çoktan oradaydı. Asa Jerry'nin yakalanmasında yer almak istemişti ama Thomas amatörlerin Jerry'yi güpegündüz sokaktan kaçırmasını istemiyordu ve Zane de Asa'nın tek başına gitmesine izin vermemişti. Uzlaşmaya göre ikisi de gitmeyecek, Thomas'ın deyimiyle 'hedefi ele geçirdikten' sonra diğerleriyle buluşacaklardı.

Asa şaşırtıcı bir şekilde sakindi ve ormana doğru yürürken müzik eşliğinde . Bir cinayeti planlamak ve uygulamakla ilgili gerçekten stresli olan tek şeyin bir mazeret sağlamak olduğunu söyledi. Jerry ile Mulvaney ailesinden ya da Zane'in ailesinden herhangi biri arasında hiçbir bağlantı yoktu. Jerry'nin misilleme korkusu olmadığından, bir mazeret bulma endişesi de yoktu, bu da Asa'nın pazar gezintisine çıkmış gibi rahat olduğu anlamına geliyordu.

"Onu yakaladıklarından emin misin?" Zane yola çıktıklarından beri yüzüncü kez sordu.

Asa Zane'in bacağına sıkarak ona eğlenen bir bakış attı. "Evet, Lois. Bunun seni şok edeceğini biliyorum ama bodrumda yaşayan ezikleri yakalamak şaşırtıcı derecede kolaydır. O zaten güvende. Sadece bizi bekliyorlar."

"Oraya varmamıza ne kadar var?" Zane pencereden dışarı bakarak, sanki görüş mesafesini ölçebilirmiş gibi sordu.

"Daha beş dakika bile olmadı."

"Güzel."

Zane sadece bu işi bitirmek istiyordu. Kardeşine ne yapıldığını fark ettiğinden beri intikam almak istiyordu ve o videoyu izledikten sonra... Zane derin bir nefes alıp verdi ve midesinin bir kez daha isyan etmemesini diledi. Kardeşinin ölümünden bahsedilmesi bile kusma refleksini tetikleyene kadar kardeşinin ölümünün onu ne kadar yediğini hiç fark etmemişti.

"Dahil olmak istediğini biliyorum ama çok fazla gelirse çekilebilirsin. Kimse seni suçlamaz."

Zane, Asa'nın tatlı olmaya çalıştığını biliyordu. Tatlıydı da ama içinde bir savaş devam ediyordu. Bir yanı adamın sonsuza dek çığlık atmasını istiyordu. Diğer yarısı ise Zane'in onu unutabilmesi için çabucak ölmesini istiyordu. Ama hâlâ cevaplara ihtiyaç vardı.

Zane ona sert bir bakış attı. "Neyle? Bu pislik yüzünden başka kimsenin ölmemesini sağlamak için ihtiyacımız olan bilgiyi almakla mı? Evet, iyi olacağım."

"Sana söz veriyorum, onu öldürmeden önce ondan alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım," dedi Asa, sanki onu sınıyormuş gibi.

Zane onun gözlerinin içine baktı. "Çöp kutusuna kusuyor olsam da umurumda değil. Bir yere gitmiyorum."

"Lois... Ne dediğini anlıyor musun bilmiyorum. Kardeşlerim ve benim pişmanlık duyma yeteneğimiz yok. Ya da suçluluk. Ya da empati. Birine işkence ettiğimde, hiçbir şey hissetmiyorum. Ne kadar çığlık atarlarsa atsınlar, ağlasınlar, yalvarırlarsa yalvarsınlar, üzerimde hiçbir etkisi olmaz. Sen de aynı şekilde hissetmeyeceksin."

"Kardeşimin gerçeklik kavramını çaldı, boynuna bir ilmik geçirmesini izledi ve sonra görüntülere bakarak mastürbasyon yaptı. Çığlıkları kulaklarıma müzik gibi gelecek."

Asa başını salladı. "Pekâlâ. Haklısın. O senin kardeşini öldürdü. Ona ilk darbeyi vurmaya hakkın var."

"Ve nasıl öleceğine ben karar vereceğim," diye mırıldandı Zane.

Asa kulübeye giden uzun ve dolambaçlı yola saptı ve arabayı dışarıya park etti.

Beyaz bir minibüs ve Jericho'nun Bronco'su zaten oradaydı.

Park ettikten sonra Asa, Zane'in gömleğini tuttu ve onu orta konsolun üzerine çekti. "Bana bir öpücük ver, Lois."

Zane ne beklediğinden emin değildi. Asa'nın iki tarzı vardı. Dudaklarda hızlı, neredeyse iffetli gagalar ve ruhu yakan, kavurucu derecede sıcak, neredeyse

pornografik dil öpücükleri. Bu ikisi de değildi. Zane'in yüzünü kavradı, dudaklarını yavaşça birbirine yaklaştırdı, dili alay etti ama asla öpücüğü gerçekten derinleştirmede.

Cama sert bir şekilde vurulunca Zane yerinden sıçradı ve bakışları sesin kaynağına yöneldi. Asa'nın görüntüsünün arabanın camının hemen dışına yansıdığını görünce ağzı açık kaldı, midesi ayakkabılarının içine düştü.

"Bu...?" Zane sordu.

"Hı-hı," dedi Asa, sesi temkinli geliyordu.

Zane, Avi'nin gülümsemeyen yüzüne baktı. Aralarındaki benzerlik tekinsizdi. Zane zamanında pek çok tek yumurta ikizi görmüştü ve her zaman onları birbirinden ayıran, birini diğerinden ayırt edilebilir kılan bir şey vardı. Ama Zane'in görebildiği tek şey Avi'nin sol kulağının sağ kulağından biraz daha küçük olduğu ve Asa'nın sağ kulağının da biraz daha küçük olduğuydu. Ayna ikizler. Telepatik olarak iletişim kurabilen ayna ikizler. Asa'nın kafasının içinde şimdiden Zane hakkında bir şeyler mi söylüyordu?

"Harika. Benden zaten nefret ediyor, değil mi?"

Asa'nın karşılık veren kıkırdaması, Zane'in zaten yıpranmış olan sinirlerini yatıştırmak için çok az şey yaptı. Gözlerini Asa'nın ikizinden ayıramıyordu. Avi bir çift siyah kargo pantolonu ve siyah bir henley giymişti. Ellerinde ameliyat eldivenleri vardı. Zane, Asa'nın neredeyse aynı olan kıyafetine - eldivenler hariç- baktı ve kaşlarını çattı. "Siz hep aynı şekilde mi giyinirsiniz?"

"Bilerek değil," diye söz verdi Asa.

Avi Zane'in kapısını açtı ve Zane'in uzun bir süre bakıp tutmadan önce Avi'nin arabadan inmesine yardım etmesine izin verdiği bir el uzattı. "Demek kardeşimin kalbini çalan muhabir sensin..."

"Şey, beni kaçırdı. Bu adil görünüyordu," diye mırıldandı Zane.

"Onu incit ve-"

"Evet, evet, ciğerlerimi sökeceksin, dilimi keseceksin, beni hadım edeceksin. İnan bana, senden zaten korkuyorum," dedi Zane, bu zekâ savaşını daha iyi silahlanmış olduğu bir zamana saklamış olmayı dileyerek.

Avi ona şüpheyle baktı. "Korkmuş görünmüyorsun."

Zane ona düz bir bakış attı. "İçimden çılgılık atıyorum."

Asa'ya bakmadan önce Avi'nin yüzüne yavaş, neredeyse rahatsız edici bir gülümseme yayıldı. "Görüyorum," dedi gizemli bir şekilde.

Bununla birlikte dönüp kulübeye doğru yürüdü ve kapıda durup "Geliyor musun?" diye sordu.

"İyi misin?" Asa son bir kez daha sordu.

Zane ona bıkkın bir bakış attı. "Aman Tanrım. Bana bunu sormayı kes."

Asa sırtıttı. "Önden buyur Lois."

Kapıdan içeri girdiğinde, kardeşini öldüren adamı görünce tüm cesaretini bir anda kaybetti. İçeride Avi, Jericho ve Atticus adamı alıp çıplak bir halde büyük ahşap masaya bağlamışlardı. Gözlüklerini takmamışlardı. Bilinci yerinde değilmiş gibi görünüyordu.

"Ölmedi, değil mi?" Zane, Avi'den Jericho'ya bakarak sordu.

Atticus kollarını kavuşturdu, yüz ifadesi asıktı. "Hayır. Ama bu masayı yakacağımı bilmeni istiyorum."

Jericho gözlerini devirdi. "Sakin ol, Çilli. Sadece zımparalayacağım ve yeni gibi olacak. Üzerinde bir adama işkence ettik diye bütün masayı çöpe atmak zorunda değiliz. Ayrıca, o masa konusunda duygusalımdır."

Atticus kızardı ama hiçbir şey

söylemedi. "Uyandır onu," dedi

Asa.

Jericho cebinden küçük beyaz bir paket çıkardı ve Jerry'nin burnunun dibinde açtı. Ayak bileklerini, göğsünü ve orta kısmını saran kalın deri kayışlar yüzünden bir ya da iki santimden fazla hareket edemediğini fark edince şiddetle irkildi ve gözlükleri düştü. "Ne oluyor lan? Neler oluyor? Siz de kimsiniz?"

Asa, adamın homurdanmasını duymazdan gelerek kaşlarını çatı ve Atticus'a baktı. "Senin burada ne işin var? Artık kirli işler yapmadığını sanıyordum."

Atticus Zane'e baktı.

"Burada olmasını ben istedim," dedi Zane.

Zane, Asa'ya onun kullan-at telefonunu çaldığını ve Atticus'a mesaj attığını söylemek istemişti. Ama Asa, Zane'in dikkatini dağıtması gerektiğine karar vermişti. Ve Asa, Zane'in dikkatini dağıtmakta çok iyiydi. O kadar iyiydi ki Zane mesaj zincirlerini ve çalıntı telefonları umursamayı unutmuştu.

"Alo?" Jerry bağırды, sanki onu görmediklerinden ya da duymadıklarından endişelenmiş gibiydi. "Öyle mi? Neden?" Asa sordu.

Zane, bağlarına karşı umutsuzca mücadele eden Jerry'ye baktı. "Birine nasıl işkence yapılır bilmiyorum, ama sanırım onları çok çabuk öldürmemek için biraz beceri gerekiyor, değil mi?"

"Ne? İşkence mi? Bana mı? Sen neden bahsediyorsun? Her ne yaptığımı düşünüyorsanız, yanlış adamı yakaladınız," diye feryat etti Jerry.

Jericho belli belirsiz bir el sallayarak, "Bir dakika içinde size ulaşacağız," dedi.

Asa hâlâ ihanete uğramış bir halde Zane'e bakıyordu. "Ve sen de bu iş için en iyisinin o olduğunu mu düşündün? İnsanlara işkence etmekten hoşlanmıyor bile."

"Ben lanet olası bir doktorum," dedi Atticus somurtarak.

Zane Asa'ya omuz silkti. "O lanet olası bir doktor."

Asa burnundan sert bir nefes çekti, sonra başını salladı. "Evet, tamam. Bu senin gösterin, Lois. Oyuncuları sen seç."

Kaba ahşap tezgâhın üzerinde bıçaklardan cerrahi aletlere kadar bir dizi keskin alet vardı. Zane keskinleştirilmiş cımbıza benzeyen bir şey aldı. "Jerry, çocukken hiç Operasyon oynadın mı?" diye sordu aletin kör ucunu göğsünde gezdirerek.

"Ne?" diye .

Zane garip bir sükûnet hissinin üzerine çöktüğünü hissetti. "Operasyon. Oyun. Masanın üzerinde çıplak bir adam ve küçük kırmızı kıskaçlar olduğunu ve adamın her bir organını dikkatlice çekip çıkarmanız gerektiğini hatırlayın. Ama eğer yanlara dokunursan-" Zane zil sesine benzer bir ses çıkararak Jerry'nin sıçramasına neden oldu. "Hasta öldü."

Atticus, "O oyunda mükemmeldim," dedi.

Jericho, Atticus'un başının yan tarafını öptü. "Elbette öyleydin Çilli."

"Ben değil," dedi Zane, sivriltilmiş cımbızın Jerry'nin göğsündeki kalın kayışın hemen üzerinde durmasına izin vererek. "Bu işte ber battım. Ama kardeşim Gage harikaydı."

Jerry'nin gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ama Zane onun gerçek ya da sahte gözyaşlarını gerçekten umursamadığını fark etti.

"Kardeşimi hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ne? Hayır. Kardeşini neden tanıyayım ki?" Jerry sordu.

Zane sivriltilmiş cımbızı adamın hamur gibi göğsüne sapladı, sonra etinin ayrılma şekline odaklanarak açtı. "Bu bir yalan, Jerry. Kardeşim senin oyununu oynadı."

"Ne ga-"

Jerry çığlık atarken Zane küçük cımbızı bükerek daha derine soktu. "DVD koleksiyonun elimizde, seni hasta herif. Ama neşteri almamı istersen, birinci sınıftan beri becerilerimin gelişip gelişmediğini görebiliriz. Sana kalmış."

Jerry'nin göğsü kabarıyor, kan vücudunun düzlemlerini takip ederek masaya damlıyor ve Atticus'un sefil bakışlarına maruz kalıyordu. Jerry yine de başını salladı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Zane iini çekti. "Nasıl istersen öyle olsun." Cımbızı zerine bıraktı ve daha büyük bir neşter aldı. "Atticus, eğer onu buradan kesip aarsam," - adamın şişmiş karnındaki bir noktayı gösterdi - "onu öldürmüş olur muyum?" Atticus sıkılarak, "Hayır, bağırsakları kesmeden önce bir sürü dolgu var," dedi. "Ama iini boşaltmaya karar verirsen, bunu dışarıda yap. Bağırsaklar bir kez sonra geri neredeyse imknsızdır." Zane omuz silkti.

"Her şeyi ait olduğu yerde tutmaya çalışacağım."

Neşteri Jerry'nin derisine dayadı ama daha bıçağı hareket ettiremeden Jerry ığlık attı: "Dur! Dur. İtiraf ediyorum. Kardeşini tanıyordum. Onu tanıyordum. Tamam mı?"

Zane'in bir yanı Jerry'nin bu kadar kolay kırılmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Neden?" "Neden ne?" Jerry sordu.

"Bunu ona neden yaptın? Onlara mı? Herhangi birine?" Zane başını sallayarak bastırdı.

"nk bunu hak ettiler," dedi Jerry, tükürükler saarak. "Her şeye sahipler ve hayatlarının ne kadar zor olduğu konusunda sızlanıp duruyorlar. Sahip oldukları şeylere sadece benden daha avantajlı oldukları için sahipler."

"İstihbarat mı?" Atticus sordu.

Avi Jerry'yi işaret etti. "Temel hijyen?"

"Spor becerisi mi?" Jericho sordu.

"Görünüş. Her şey görünüşleriyle ilgiliydi. Herkesin umurunda olan tek şey bu. Her okula girebilecek zekaya sahiptim ama Chad olmadığım için bana karşı ayrımcılık yaptılar."

"Bir Chad mi?" Jericho sordu.

Avi, "Popüler adam için Incel konuşması," dedi.

Zane kanının kaynadığını hissedebiliyordu. "Kardeşim okul , milyonlarca ders dışı etkinliği vardı ve akademik burs almasa bile spor bursu alabilirdi. Kardeşimin kabul edilmesinin görünüşüyle hiçbir ilgisi yoktu. Hayal görüyorsun."

Jerry alay etti. "Senin gibi görünen bütün erkekler böyle der. Sadece seksi oldukları için üstünlük sağlayan piliçler olmadığını kabul etmek istemiyorsun."

Zane neşteri bıraktı ve Jerry' suratına yumruk atarak gözlüklerini kırdı, kıkırdakların atırdamasının ve burnundan fişkıran kanın tadını çıkardı. Bu o kadar hoşuna gitmişti ki, tekrar tekrar yaptı. Asa onu Jerry'nin çekene kadar çok fazla zarar verdiğini fark etmedi bile.

"Sakin ol Lois. Yüzüne karşı pes edersen onu sorgulayamayız," dedi Asa, çırpınmayı bırakana kadar onu tutarak.

"Bize oyun ustasından bahsetmesini sağla," diye hırladı Zane. "Eğer ona bir daha yaklaşırsam, onu öldürürüm ve o hızlı bir ölümü hak etmiyor."

Masaya bağlı olmayanlar Jerry'etrafını sarmış, dövülmüş yüzüne bakıyorlardı.

"Ne diyorsun Jerry? Sorularımıza cevap vermek ister misin, yoksa göz bağıını çıkarıp sana Operasyon'u nasıl oynadığımızı göstereyim mi?" Asa sordu.

"Göz bağı bizim için, senin için değil," dedi Avi kayıtsızca. "Bunun kararınızı etkilemesi ihtimaline karşı."

"Sana bir şey söylersem beni öldürür," diye sızlandı Jerry.

"Odayı oku Jerry. Buraya sana efendimiz ve kurtarıcımız John Wick'i anlatmaya gelmedik," dedi Avi ve onun alnına vurdu. "Seni öldüreceğiz."

"Ne?" Jerry sanki bir şekilde kendini bu durumdan kurtulmanın bir yolu olduğuna ikna etmiş gibi soluk soluğa kaldı.

"Evet, Jerry. Buradan yürüyerek çıkamayacaksın," diye ekledi Asa. "Ölümün kesinleşti. Seni öldürdüğümüzde kaç uzvun olacak... bu sana bağlı."

"Kardeşimin dediği gibi, o bir doktor. Sisteminiz kapanmaya başlamadan önce ne kadar çok uzantı kaybedebileceğinizi bilerseniz şaşarsınız."

Jericho ayaklarının dibindeki bir çantaya uzandı ve küçük bir kutu çıkardı. Hayır, bir meşale. Mini bir kaynak makinesi. Onu ateşledi ve alevin Jerry'nin yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaşmasına izin verdi. "Özellikle de yaraları dağlamaya devam ettiğimizde."

"Hiç kaynak makinesiyle yakıldın mı, Jerry?" Avi sordu. "Kardeşim August'un en sevdiği ikinci işkence aleti. Deriyi hemen eritebilir. Barbekü gibi kokuyor."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı Jerry.

"Tanrı artık sana yardım edemez, Jerry. Bize oyun ustası hakkında bildiklerini anlat."

Avi meşaleyi Jericho'dan aldı ve Jerry'nin omzundaki derinin kabarmasına yetecek kadar yaklaştırdı. Kan donduran bir çığlık attı ve sonra "Tamam! Tamam. Tamam. Tamam. Sana bildiklerimi anlatacağım."

Avi meşaleyi söndürdü. "Pekala, bekliyoruz."

"Buralı değil. Hiçliğin ortasında lanet bir adada yaşıyor. Oyun bittiğinde, kazananlar onun özel adasına davet ediliyor.

Bize adını söylemiyor ve orada yaşıyıp yaşamadığını bile bilmiyorum ama sanırım yaşıyor çünkü güvenlik sistemi tam bir çılgınlık. üst düzey aygıtlar."

"Kazananlar mı?"

"Beş oyuncu, beş öldürme. Kazananlar adada bir hafta geçirecek."

"Bu kadar mı?" Zane sordu. "Kardeşim sen lanet olası bir plajda meyveli içkilerini yudumlayasın diye mi işkence gördü ve öldürüldü? Bu para için bile değil miydi?"

Jerry homurdandı. "Para mı? Hayır. Bu övünme hakkı, gurur için. Ordunun bizim yaptığımız işi yapacak adamları kaç yıl eğittiğini biliyor musun? Biz elitiz. İnsanların gerçeklerini değiştirebiliriz. İstedığımız her şeyi düşünmelerini ya da yapmalarını sağlayabiliriz. Onlara sahiptik. Onlar bizim kölelerimizdi."

"Kim o?" Zane dişlerini sıkarak sordu. "Biz isim kullanmayız."

"Eğer o kadar zekiysen, eminim bir yolunu bulmuşsundur. O kim lan?" Zane tekrar sordu. "Söyle yoksa seni diri diri yakmalarına izin veririm."

"Tamam. Adı Frederick Deetz," dedi Jerry, sesi panik içindeydi. "Ne? Bu doğru olamaz," dedi Atticus.

Jerry başını salladı. "Evet, . Biraz hafiyelik gerekti ama kesinlikle o." "Kim bu adam?" Asa hâlâ Zane'i tutarak sordu.

"Gecko Games'in sahibi," diye yanıtladı

Atticus. "Video oyunu şirketi mi?" Avi sordu.

"Evet, o ve babam birden fazla kez aynı odada bulundular. Bir adada yaşamıyor ama kesinlikle bir adaya sahip olacak kadar parası var. Bu neredeyse çok kolay olabilir," dedi Atticus hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

"Hepsi öldüğü sürece umurumda değil. İşleyicileri de istiyorum," diye hırladı Zane.

"Size bunları veremem. Onları tanımıyorum. Deetz'i buldum çünkü evinde serbestçe dolaşabiliyordum. Diğerleri sadece kod adlarıyla anılıyordu."

"O adada bir personeli var mı? Güvenliği?" Asa sordu.

"Biz oradayken öyleydi ama başka zamanları bilmiyorum," dedi Jerry. "Gerçek bu. Bu oyuncular dünyanın her yerinden geliyor. Rusya, Çin... kelimenin tam anlamıyla her yerden. Oyunu kapatabilirsiniz ama diğer oyuncular asla bulamazsınız. Hepsinin izini sürmek mümkün değil."

"Ona inanıyor musun?" Zane, kalbi bir mengenenin içindeymiş gibi sıkışan Asa'ya sordu.

"İstiyorum," dedi Asa. "Ama sen tatmin olana kadar devam edebiliriz."

"Kardeşime haftalarca işkence etmişken bu kadar çabuk ölmesi hiç adil değil," diye mırıldandı Zane, sesi paramparça olmuştu.

Atticus, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi, "Onu hemen öldürmek zorunda değiliz," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Zane ondan Asa'ya ve tekrar ona bakarak sordu.

Atticus, "Sıvı aldığı sürece onu haftalarca hayatta tutabiliriz," diye açıkladı.

Jericho, "Onu burada saklamak güvenli değil," diye karşılık verdi.

Atticus omuz silkti. "Yer üstünde değil, belki. Fazladan büyük bir çam kutu, bir metre derinliğinde bir çukur, birkaç serum hortumu ve torbayı değiştirmek için her gün buraya bir yolculuk ve açlıktan ölmesinin ne kadar sürdüğüne bağlı olarak onu yirmi günden iki aya kadar herhangi bir yerde hayatta tutabiliriz."

"Ne? Anlaşma bu değildi!" Jerry bağırdı. "Ciddi olamazsın."

"Öldüğünü nasıl anlayacaksın?" Zane bu fikir üzerinde düşünerek sordu.

Bu onu korkunç bir insan yapar mıydı? Umurunda mıydı? Göze göz değil miydi bu? Gage'e bir ay boyunca işkence etti. Neden Jerry de aynı dehşeti yaşamazdı?

Atticus aynı sıkılmış omuz silkme hareketini yaptı. "Sıvıları kestikten yaklaşık bir hafta sonra emin olacağım, yani gerçekten, seçim senin. Hangi gün öleceğine sen karar verebilirsin. O zamana kadar, yavaş yavaş çürürken böcekler ve düşünceleri dışında hiçbir şey olmadan yeraltında yatabilir."

"Senin için sakıncası yok mu?" Zane, Atticus'a sordu.

"Birimiz her zaman buradayız zaten," dedi. "Ayrıca, siz ailedensiniz."

Zane'in kalbi o anda patlayacakmış gibi hissetti. Başını sallayan Asa'ya baktı. "Bu senin seçimin, Lois. Bunu senin yerine ben yapamam."

Avi bir adım öne çıktı. "Eğer bunu kardeşime yapsaydı, ona bir dalış maskesi takar ve canlı canlı yenmesi için gölün dibine kazıklardım. Sen benden çok daha iyisin."

Nedense Zane'in duymak istediği tek şey buydu. "Yap . Sik onu."

Jericho ona bayıltıcı bir şey enjekte edene kadar Jerry'nin çığlıkları kabinde çınladı. "Karşı koyamadıkları zaman nakiller daha kolay oluyor."

"Hadi, Lois. Eve gidelim. Oyun ustasıyla nasıl başa çıkacağımızı yarın düşünürüz."

"Hangi eve ?" Avi sordu. "Şehre. Geliyor musun?"

Avi başını salladı. "Yapamam. Felix'le bir işim var ve kaçırırsam beni vurur." Hem Jericho hem de Asa uzun bir süre Avi'ye baktılar. "Ne? İşle ilgili olduğunu söyledim."

Asa ona, "Şirketin sahibi sizsiniz," diye hatırlattı.

"Olabilir. Ama o bana sahip sayılır," dedi Avi. "Sadece henüz bunun farkında değil."

Jericho homurdanarak, "Oh, öyle," diye mırıldandı.

"Evde görüşürüz," dedi Asa ve Zane'i kapıdan dışarı çıkardı. "İyi olduğuna emin misin, Lois?"

Zane iyi olduğunu söylemek istedi ama değildi. Döndü ve kollarını Asa'ya doladı. "İyi değilim. Hiç iyi değilim."

"Neye ihtiyacınız var?" Asa sordu.

Zane yalvaran gözlerle ona baktı. "Bana senden başka her şeyi unutturmana ihtiyacım var."

Asa yapmacık bir şekilde başını salladı. "Bunu yapabilirim."

# TWENTY-TWO

ASA

Ertesi sabah yapılan toplantıya Archer ve Aiden dışında herkes katılmıştı. Asa solundaki koltuğu Avi için boş bıraktı.

-Her zaman yaptığı gibi Zane'i sağına oturttu, böylece herhangi bir tuhafılık yaşanmayacaktı. Avi içeri girdiğinde hemen boş koltuğa odaklandı ama Zane'in sağındaki sandalyeye oturmak için onu görmezden geldi ve Zane'in aralarında sıkıca sıkışması için koltuğu kendine doğru çekti.

Asa, Avi'nin Zane'in gözünü mü korkutmaya çalıştığından yoksa onunla yakınlaşmaya mı çalıştığından emin değildi. Zane de emin görünmüyordu. Avi'ye ihtiyatla bakıyordu, özellikle de Avi Zane'e geniş bir sırtış atıp başının üstünü okşayarak buklelerini düzleştirdiğinde. Zane açıklık getirmesi için Asa'ya baktı ama verecek bir şey yoktu. Avi, Zane hakkındaki düşüncelerini gizli tutarak zihin-birleşmelerini sıkıca kilitlemişti.

Asa Avi'ye sert bir bakış attı ama Avi koltuğunda geriye yaslandı ve koltuğunu gereğinden fazla bir güçle sallayarak Asa'nın gözlerini devirmesine neden olan ritmik bir gümbürtü sesiyle Zane'in sandalyesine çarpmasına neden oldu. Avi'nin durumu bir yetişkin gibi idare ettiği açıktı.

Calliope toplantıya herhangi bir şaka yapmadan başladı. "İşte Frederick 'Freddie' Deetz hakkında bildiklerimiz. Gecko Games'in sahibi, eksantrik tuhaf, Willy Wonka ve Michael Jackson'ın kötü tarzda bir aşk çocuğu varmış gibi giyiniyor. Cinsel tacizle ilgili çok sayıda söylenti var ve

birkaç kadına sessizce ödeme yapıldı. Kimsenin bu adamın ne kadar potansiyel bir sorun olduğunu fark etmemiş olması, bu kadar üzücü olmasaydı neredeyse komik olurdu."

Ekranda bir resim belirdi. Adam Asa'nın hayal ettiğinden daha gençti, en fazla kırk yaşındaydı. Resimde mor bir takım elbise ve sarı bir gömlek giymişti ve saçlarını geriye doğru taramıştı, neredeyse pompadour gibi bir saç modeli vardı. Calliope haklıydı. Bu adam şüpheli görünüyordu.

"Şirketinin en popüler oyunlarından biri olan *Voyeur*, oyuncunun kahraman ya da kötü adam olarak oynamasına izin veriyor. Kahraman olarak, kötü adamın psikolojik işkencesinden kurtulmanız gerekiyor. Kötü adam olarak, kahramanda en fazla travmaya neden olacağını düşündüğünüz seçimleri yapmanız gerekiyor. *Testere* filmi gibi, ama kurbanlardan biri mi yoksa Jigsaw'un kendisi mi olacağınıza siz karar verebiliyorsunuz."

"Tanrım," diye mırıldandı Zane.

"Bu oyunlara dahil olduğuna dair elimizde herhangi bir kanıt var mı?" Thomas sordu.

Calliope içini çekti. "Hayır. Ne yazık ki hayır. İş bilgisayarı kolayca hacklenebilirdi ama orada hiçbir şey yoktu. Ev sistemi sıkı bir şekilde kilitlenmiş, bu da bana malları evde tuttuğunu ve en iyi hitlerini yeniden yaşayabileceğini düşündürüyor."

"Harika. Elimizde hiçbir şey yok," diye mırıldandı Zane.

"Evet," diye kabul etti Calliope. "Ama benim bir fikrim var. Bu biraz çılgınca." "Bana ait bir arazide bir kutunun içinde canlı canlı çürüyen bir adam var.

aile," diye devam etti Thomas. "Sanırım biraz çılgınlığı geride bıraktık. Planınız nedir?"

"Malibu'ya ne kadar hızlı gidebilirsiniz?" Calliope karşı çıktı.

Thomas elini salladı. "Bir jeti hazırda bekletebilirim. Gerekirse birkaç saat içinde orada olabiliriz. Neden?"

"Freddie ürkütücü küçük ada kalesinde etrafını silahlı korumalarla sarmış olabilir ama Kaliforniya'da küçük bir güvenlik ekibi ve birinci sınıf bir alarm sistemi var. Tam teçhizatlı bir ekibin onun duvarlarını aşması zor gerek."

"Neden bir ama geliyor gibi geliyor?" Atticus sordu.

Adam kıs kıs güldü. "Ama geliyor," diye tekrarlayınca August'tan bir ters bakış ve Noah'dan bir tokat yedi.

"Ama," dedi Calliope, "sudaki evinin planlarını çizdiğimde, bir panik odası olduğunu da fark ettim ve oraya girmeyi başarırca, onu kaybettik ve ihtiyacımız olan kanıtı asla bulamamamız için sistemini neredeyse silme şansı yüksek."

"Ne öneriyorsun Calliope?"

"Bir inanç sıçraması," dedi iç çekerek. "Freddie sahildeki malikanesine çok fazla güç çekiyor ve bunun oyunu o sistemden yönettiği anlamına geldiğinden eminim. Eğer durum buysa -ve eğer Jerry'nin yalan söylemediğine gerçekten inanıyorsan- o zaman sanırım onu bir solucan deliğinden beni takip etmesi için kandırabilirim. Sistemimi hacklemeye çalışırsa, onu geri hackleyebilir, her şeye erişebilir ve sadece ne yaptığını kanıtlamak için değil, aynı zamanda onu ifşa etmek için gereken kanıtı elde etmek için ihtiyacımız olan pisliği elde edebilirim."

Jericho da plandaki kusuru duymayı bekliyormuş gibi bir sesle, "Kulağa ideal geliyor," dedi.

Calliope içini çekti. "Ama bunu yaptığım anda peşinde olduğumuzu anlayacak ve kaçacaktır. Ya da daha kötüsü, beni başarılı bir şekilde hackleyecek ve bilgisayarımda asla görmemesi gereken bir şey bulacak ve beladan kurtulmak için şantaj yapmaya çalışacak."

"Evet, bu bir inanç sıçramasından daha fazlasına benziyor," dedi Lucas. "Bu bir intihar görevi gibi görünüyor."

"İşte sıçrama burada devreye giriyor," dedi Calliope. "Tek seçeneğimiz aynı anda onun peşinden gitmek. Ben hack'leyerek dikkatini dağıtırken, sen de güvenliği geçip uygun gördüğün şekilde onu haklayacaksın. Ama bu kesin olmalı. Stratejik olmalı. Eğer ikimizden biri yanılırsa, her şey mahvolabilir."

Thomas, Asa ve Zane'e baktı. "Adamın o olduğundan ne kadar eminsiniz?"

Asa, "Jerry'nin bu konuda yalan söyleyeceğini sanmıyorum," diyen Zane'e baktı.

Asa başını salladı. "Bir sırrı mezara götürecek birine benzemiyor. Her öleceğini anladığında bülbül gibi şakımaya başladı." "Bunu sadece beş kişiyle yapabilir miyiz, Calliope?" Asa sordu.

"Aiden seninle orada buluşabilir," dedi Thomas. "O yakınlarda ve görevler arasında."

Hepsi uzun bir süre Thomas'a baktı. Aiden konusunu nadiren açardı ama açtığında da ses tonunda bir keskinlik olurdu; sanki içlerinden birinin, bu gerginliğe neden olacak kadar ikisi arasında ne sorma ihtimalini ortadan kaldırmak ister gibiydi.

"O zaman altı kişiyiz," diye düzeltti Asa.

"Yedi," dedi Zane. "Ben gitmek istiyorum."

"Evet, hayır. Gidemezsin," diye karşılık verdi Asa ve Zane tartışmak için ağzını açtığında Asa elini kaldırdı. "Bu pazarlığa açık bir konu değil. Vurulman konusunda endişelenmek zorunda kalırsam odaklanamam."

"Sanki 1950'lerin ev kadınıymışım gibi 'gitmiyorsun' diyemezsin," diye tersledi Zane. "Sen... benim patronum değilsin," diye bitirdi, yüzü kızarak.

"Bunun kimin kimden sorumlu olduğuyla bir ilgisi yok," diye karşı çıktı Asa. "Bunun eğitimle ilgisi var. Silah kullanmayı biliyor musun? Bıçak kullanmayı? Benim bilmediğim herhangi bir savaş beceriniz var mı?"

Zane'in yüzü düştü. "Hayır."

"Bu düşünceni unutma," dedi Calliope. Ekranda planların yanı sıra uydu görüntüsüne benzeyen bir şey belirdi. "Stratejik olarak, eve sudan girmek ideal gibi görünüyor, ama evin arka tarafı tamamen cam, bu yüzden tamamen radarın altından girmeniz gerekecek. Bu da dalış ekipmanlarıyla fok balığı gibi girmek ve bir tekneyi gözden uzakta demirli tutmak anlamına geliyor. Yani silah yok. Bu tamamen sessiz bir saldırı olmalı."

"Geldiğimizi duyarsa, küçük panik odasına kaçmaz mı?" Asa sordu. "Seni hacklemeyi ölümü göze alacak kadar önemsiyor olamaz."

"Bu adam bir narsist. Onu hacklemeye cüret ettiğim için bile o kadar kızacak ki, becerilerinin ne kadar üstün olduğunu göstermekten kendini alamayacak. İnanın bana, o tipleri bilirim. Sadece onu meşgul etmeliyim. Kazandığını sansın ama o beni kovalarken, ben onu tam istediğim yere götürüyorum. Onu ele geçirdiğinde, bilgisayar sistemini de ele geçirmiş olacağım."

"Ya orada hiçbir şey yoksa?" Zane sordu. "Onu öylece bırakamayız. Ne yapacağız?"

August, "Ondan itirafı eski usulle alıyoruz ve sonra onu yere bırakıp canavar olduğunu ortaya çıkaramayabileceğimiz gerçeğiyle barışıyoruz" dedi.

"Siktir et," diye homurdandı Zane. "Dünyanın bilmesi gerekiyor. O ailelerin bilmesi gerekiyor."

"Her seferinde bir kriz," dedi Calliope. "Tekne kullanmayı bilen var mı?"

"Var," dedi Lucas ve August'un şaşkın bakışlarına maruz kaldı. "Ne? Ben yazlarımı büyükbabamla balık tutarak geçirdim. İnan bana, tüm erkekçe şeyleri nasıl yapacağımı bildiğimden emin oldu."

"Tamam, Lucas tekneyi kullanacak. Zane, sen Lucas'la birlikte teknede kalabilirsin. Hedef ele geçirildiğinde, işin adalet kısmı için orada olabilirsin. Tamam mı?" Calliope sordu.

"Ben de gidebilir miyim?" Noah araya girdi.

"Sana monitörlerde ihtiyacım var ama onları teknede uzaktan kurabiliriz. Bunun tam olarak aynı anda gerçekleşmesi gerekiyor ve birinin çocuklara adım adım yol göstermesi gerekecek. O kişi de sensin."

Noah başını salladı. "Bu ne zaman olacak?"

"Thomas?" Calliope cıvıldadı.

"Bir tekneye, jete ve dalış ekipmanına mı ihtiyacımız var?" Thomas sordu. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam için bana bir saat ver. Bu gece gideceğiz. Sen burada kal ve ayrıntıları belirle."



Freddie'nin Malibu'daki malikanesinden yaklaşık yarım mil uzakta teknenin ışıklarını söndürdüler. Zane ve Noah güvertenin altında monitörlerin kurulmasını sağlıyorlardı. Karadaki ekibin kameraları olacaktı, böylece Noah uydu görüntüleriyle gerçek zamanlı izleme yapabilecek ve Calliope'u takip edebilecekti.

Asa, Zane'i masanın üzerinde oturmuş, tırnaklarını çiğnerken buldu.

Zane başını sallayarak, "Bundan hoşlanmıyorum," dedi. "Ya yaralanırsan? Ya polisi ararsa ve hapse girersen?"

"O zaman bana içinde tırnak törpüsü olan bir pasta yapabilirsin. Tamam mı?" Asa alay ederek Zane'in ters ters bakmasını sağladı.

"Bu hiç komik değil."

"Bu biraz komik," dedi Asa, Zane'in çenesinin altına vurarak. "Ciddiyim Lois. Bunu yüzlerce kez yaptık. Bu kolay olacak."

"Yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum," dedi Zane, kollarını dalış kıyafetlerini giymiş olan Asa'ya garip bir şekilde dolayarak.

"Sana asla yalan söylemem, Lois. Bu yüzden çalışıyoruz." "Seni seviyorum," diye ağzından kaçırdı Zane.

"Vay *canına*, gerçekten öleceğimi düşünüyorsun. Biraz inancın olsun, Lois." "Ben ciddiğim. Seni seviyorum. Mantıklı olmadığını ve çok hızlı olduğunu biliyorum.

Sen de beni sevemezsin ama bunu söylemem ve senin de her ihtimale karşı bunu duyman gerekiyor. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Asa. "Tamam. Seni anlıyorum. Ama söz veriyorum geri geleceğim. Ve o bok parçasını da yanımda getireceğim, böylece onunla ne yapmak istediğine tam olarak karar verebilirsin. Yaratıcı ol."

Calliope'nin sesi telsizden gelene kadar Zane ona tutunmaya devam etti. "Her şey yerli yerinde. Noah, gitmeye hazır mısın?"

Noah yarım düzine düğmeyi çevirdi ve monitörler ısıllı ısıllı parladı. "Ben hazırım, evet."

"Herkes suya girsin," dedi Calliope. "Son dakika sistem kontrolü istiyorum."

"Geri döneceğim, Lois. Söz veriyorum."

Zane isteksizce Asa'nın gitmesine izin verdi ve onun izlerken dudağını çiğnedi. Güvertenin üstünde August, Adam, Avi, Aiden ve Jericho birbirlerinin teçhizatını kontrol ettikten sonra solunum maskelerini takıp başparmaklarıyla onaylayarak, her biri bir su altı tahrik sistemi taşıyan tekneden geriye doğru soğuk suya düştüler.

Asa suya en son giren kişiydi. Altta, her şeyin hazır olduğundan emin olmak için son bir kontrol yaptılar. Endişelenecek bir silah yoktu, sadece Asa'nın kalçalarına bağlanmış iki bıçak vardı. Tekneden kıyıya olan yolculuk, itici gücün onları çekmesiyle hızla ilerledi.

"aldık," dedi Asa.

# TWENTY-THREE

ZANE

Calliope, "Peki o zaman, işte hiçbir şey," dedi.

Zane monitörden Calliope'un oyuna katılmak için kullandığı bağlantıyı açmasını izledi. Oyunu oynamak isteyip istemediğini soran eski okul grafiği belirdiğinde midesi bulandı. Evet düğmesine tıkladı. İmleç beş dakika boyunca yanıp söndü. Sonra, tıpkı geçen seferki gibi, **OYUN BİTTİ** uyarısı belirdi ve ekran karardı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Noah. "Ya ısırmazsa?" "Sabırlı ol," diye uyardı Calliope.

Dakikalar akıp gidiyor, Zane'in tüyleri her saniye diken diken oluyordu, ta ki sonunda ekranda blok harflerle kelimeler belirene kadar.

**SANA SÖYLEMİŞTİM. OYUN BİTTİ.**

Calliope yanıp sönen imleci tıklayarak yazdı: **Kim olduğunu biliyorum.**

**HAYIR, YAPAMAZSIN.**

Calliope cevap yazmadan önce tereddüt etmedi: **Elbette, Freddie.**

"Bu onu telaşlandıracaktır. Şimdi tek yapmam gereken onun sistemine girmek için çok açık bir girişimde bulunmak." Zane, Calliope'un öfkeli ses tonunu dinledi.

yazarak. "Bu işe yaramalı."

## **BENİ HACKLEMETE MI ÇALIŞIYORSUN?**

Calliope manyakça kıkırdadı, yazıyordu: **Denemek mi? Beni kim durduracak?**

"Tamam, git," diye tısladı.

Noah sandalyesini diğer iki monitöre doğru çevirerek birkaç düğmeye bastı. Zane her otuz saniyede bir yenileniyor gibi görünen uydu görüntülerini sadece izleyebildi. Noah, In & Out Burger'in vitrininde çalışıyormuş gibi görünmesine neden olan bir kulaklık takıyordu ama komutları kısa ve özdü.

"Bekle. Saat dokuz yönünde iki güvenlik görevlisi var. Görünüşe göre saçmalıyorlar."

Calliope Freddie'yi yemlemeye devam ederken diğerleri su altında kaldı. "Evet, bu doğru seni sık kafalı, gel ve beni al."

"İki muhafız birbirinden ayrılıyor," dedi Noah. "Biri arazinin doğu tarafına doğru geri çekiliyor. Diğer olduğu yerde kalıyor. İşaretimi bekleyin, sonra saldırmaya hazır olun."

Muhafız arkasını döndüğünde, Nuh dedi ki, "Git, şimdi. İndirin onu." Asa akıcı bir hareketle sudan çıkıp adamı arkadan yakalayıp hiç çaba harcamadan boğazını keserken Zane'in kalbi durdu onu suya geri sürüklemeyi önce. "Biri gitti," dedi Jericho.

"Gitmeye hazırsın," diye yönlendirdi Noah.

Denizden çıktıklarında Zane volta atıyor, dalış ekipmanlarını kıyıdaki bitkilerin altına bırakıyordu. Hepsinde kamera vardı ama Zane sadece bir tanesini önemsiyordu: Asa'nınki.

## **GERÇEKTEN BENİ HACKLEYECEK KADAR İYİ OLDUĞUNU MU ? BENİ Mİ? SEN LANET BİR AMATÖRSÜN.**

Calliope alay etti ama mesajına yanıt vermedi, ekranda baş döndürücü bir hızla yanıp sönen kod satırlarıyla her ne yapıyorsa ona odaklandı. "İşte bu kadar. Hadi ama. Sadece biraz daha, seni aptal orospu çocuğu."

"Anneni o ağızla mı öpüyorsun?" Noah telsize mırıldandı.

"Annem öldü," diye karşılık verdi Calliope.

"Saat on ikide, dekoratif duvarın arkasındaki oyukta duran başka bir muhafız. Bir saldırı tüfeği ve bir yan kolu var."

August diğerlerine kalmalarını işaret ettikten sonra Fas esintili oyukların olduğu duvara doğru süründü ve bacağındaki kılıftan kötü görünümlü bir bıçak çıkarıp boşluklardan birine gönderdi. "İkinci koruma tamam."

"Oh, da ne? Doğru, arka kapını tekmeleyen benim, ama sen devam et ve aramaya devam et," diye mırıldandı Calliope kendi kendine.

"Çevreyi ihlal etmekte özgürsünüz," dedi Noah.

Zane cam kapıların açılmasını ve altısının iyi aydınlatılmış malikâneye girip sıraya dizilmelerini izlerken zorlukla yutkundu. Noah uydu görüntüsünün bulunduğu ekranı küçülttü ve Freddie'nin evinin planlarını büyüttü.

"Jericho ve Adam, ön kapının hemen dışındaki iki korumayı halledin," diye emretti Noah. "Avi ve Asa, ana dolabın arkasındaki panik odasını bulun ve erişimini kesin. Aiden ve August, alt katı temizleyin ve çıkışları kapatın."

Zane nefes alamıyordu. Düşünemiyordu. Calliope'un sanal bir savaşa kilitlendiği monitöre döndü.

## EVİMDE MİSİN?

"Ben her yerdeyim," dedi Calliope yüksek sesle.

Güvenlik alarmının sesi evin içinde ve telsizlerde yankılanarak herkesin irkilmesine neden oldu. Noah apaçık ortada olan bir şeyi söyleyerek, "İşimiz bitti," dedi.

Jericho, "Ön taraftaki nöbetçiler düştü," diye cevap verdi, "ama alarmı iptal etmezsek beş dakika ya da daha kısa bir süre içinde sirenler çalacak."

"Panik odası mühürlendi," diye ekledi Asa, ana dolabın kapısını çekip kilide bir şey sıkıştırarak. "Nerede bu orospu çocuğu?"

"Alt katta olmaz. Temizlendi," dedi biri, muhtemelen Aiden.

"Hah! Ben varım!" Calliope muzaffer bir edayla çığlık attı.

Zane gözlerini Asa'nın kamerasından ayırmamaya çalıştı ama o kadar çok şey oluyordu ki. İnsanlar koşuyor, görüntüler bulanıklaşıyordu. Zane köşeyi dönüp boş bir koridora girdiğinde bakışlarını tekrar Asa'nın kamerasına çevirdi. Şöyle bir baktı

Tekrar baktığında Freddie ve Zane'in korkudan sıırsıklam olmuş beynine komik derecede büyük görünen bir tüfekte karşı karşıyaydı.

Zane derin bir nefes çekti ama ciğerlerinde oluşan panik sesini çıkaramadan Avi oradaydı ve Freddie'nin kafasına seramik bir tencereye benzeyen bir şey indirdi. Zane'in dizleri de tıpkı Freddie'ninki gibi kırıldı, sadece Freddie yere yığılıırken Zane onun yanında duran koltuğa düştü.

"Hedefi ele geçirdik. Lucas gelip bizi alsın," diye rapor verdi Asa.

Noah, Zane'e destekleyici bir gülümsemeyle, "Artık eve dönüyoruz," dedi. "Gittikçe kolaylaşıyor, yemin ederim. Birkaç kez kıl payı kaçırdığım oldu ama yüzlerce mükemmel puan da aldım. Gerçekten ne yaptıklarını biliyorlar."

Zane başını salladı, Lucas tekneyi vitesle takıp gaza bastığında motor kükreırken midesi bulanıyordu.

"Alarmı iptal ettim ve onlara şifreyi verdim. Suyu açılmak için fazlasıyla yeterli zamanımız olacak," dedi Calliope. "Dosyalarını indirmeye başladım ama hepsini gözden geçirene kadar aradığımız şeyin elimizde olup olmadığını bilemeyeceğim."



Freddie kesinlikle gerçekte pek bir şeye benzemiyordu. Elindeki tüfek normal boyutlardaydı. Daha ziyade adamın kendisi ufak tefekti, özellikle de çok dar atletli ve ipeksi geniş paçalı pantolonuyla neredeyse küçücüktü. Ellerini arkadan bağlayıp onu güverteye atmışlar ve kimse onu uyandırmaya çalışmadan önce denizden çok uzaklaştıklarından emin olmuşlardı.

Freddie'nin durumun ciddiyetini tam olarak anlayacak kadar uyanması bir saat sürdü. Zane'i dehşete düşüren bir şekilde, bu durumu komik buluyor gibiydi; karanlıkta gözlerini kısarak onlara bakıyor, dalgıç kıyafetleriyle alay ediyordu.

"Siz kimsiniz ezikler? Peşime ikinci dereceden deniz komandolarını mı taktılar? Umarım benden para ya da başka bir şey için fidye almaya çalışmıyorsunuzdur. Her şey kriptoya bağlı," dedi garip bir şekilde tiz bir kahkaha atarak.

"Hayır, biz seni öldürmek için gönderilen adamlarız," diye karşılık verdi Asa, sesi sıkılmıştı. "Sadece son bir sözün vardır diye seni uyandırmak istedik. En azından bunu yapabildik."

Freddie gözlerini devirdi. "Sadece kafama bir kurşun sık ve işini bitir. o."

"Bana uyar," dedi Jericho.

"Dünya benim ve tüm hayır işlerimin yasını tutacak." Adam, "Bu adam lanet olası bir alet," diye mırıldandı.

"Dünya seni, cinsel saldırıya uğradığında parasını ödeyen adam olarak tanıyor.

kurbanlar." Noah alay etti.

Freddie yine tiz bir kahkaha atarak, "İddia ediliyor," diye karşılık verdi.

Zane'in kalbi burkuldu. Gage bunun için mi ölmüştü? Bu adam yüzünden mi? "Dünya seni olduğun gibi tanıyacak. Spor olsun diye insanları öldüren hasta, sapkın bir narsist."

Bu Freddie'nin kısa bir süre için de olsa durmasına neden oldu, sonra tekrar gülmeye başladı. "Bunu asla kanıtlamayacaksın."

"Analistimiz sisteminizi ince bir tarakla inceliyor. Düşündüğünüz kadar temiz olduğunuza emin misiniz?" Noah sordu.

Freddie omuz silkti, yüzü buruşmaya başlamıştı. "Her neyse. Hepsi bir oyun.

Bunların hepsi bir oyun. Bunların hiçbirisi gerçek değil. Hepiniz koyunsunuz."

Zane tökezleyerek geri çekildi, söyledikleri kafasına dank etmişti. "Tanrım. Buna gerçekten inanıyor musun? Gerçekten bu kadar hayalperest misin?"

Freddie Zane'e acınası biriymiş gibi baktı. "Hayalperest mi? Dünyanın en büyük beyinlerinden kaçının bunların hiçbirinin gerçek olmadığına inandığını biliyor musun? Bunun sadece ayrıntılı bir oyun olduğunu ve kazanmanın tek yolunun fişi çekmek olduğunu?"

"Dünyanın en büyük beyinlerinden biri olarak," dedi August, "sizi temin ederim ki onlar da sizin gibi aptal."

Asa, "Arkadaşın Jerry şu anda yeraltında çürüyor, yavaş yavaş açlıktan ölüyor, bu yüzden haklı olduğunu umduğundan eminim," dedi. "Belki birkaç hafta içinde acı içinde kıvranarak öldüğünde, ikiniz diğer taraftaki notlarınızı karşılaştırabilirsiniz."

Freddie kaybının yasını tutar gibi başını salladı. "Jerry usta bir oyuncuydu ama kendini fazla kaptırdı. Bundan zevk alıyordu. Oyunumun ne kadar aşkın olduğunu anlamadı. İnsanları özgürleştiriyordum. Onların kurtarıcısıyım. Ölerken bana dua ediyorlardı, onları özgürleştirdiğim için bana teşekkür ediyorlardı."

"Lanet olsun, lütfen, bu adamı öldürebilir miyiz?" Adam sordu.

Asa Zane'e dönerek onu Freddie'den uzaklaştırdı. "Ondan pişmanlık ya da özür dilemesini bekleyemeyiz, Lois," diye mırıldandı.

onun etrafında. "Sanırım onu yere bırakmamız gerekiyor. Bunu nasıl yapmak istersiniz?"

Freddie sanki bir Karayip gezisindeymiş gibi neşeli bir melodiyi ıslıkla çalmaya başlayınca Zane'in kanı kaynadı. "Acı verici bir şekilde. Yavaşça. Çılgılık atarak öldüğünü bilmek istiyorum." Diğerlerine baktı. "Önerilere açığım. Bu sizin uzmanlık alanınız, benim değil."

Avi Asa'ya baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Noel sabahındaki bir çocuk gibi sırtıyordu. "Oh, lütfen. Oh, lütfen. Oh, lütfen. Yapabilir miyiz? Yapabilir miyiz, Asa?"

Zane ikisinin arasına baktı. "Ne yapabilir miyiz?"

Avi, Zane'e öyle manyakça bir neşeyle bakıyordu ki, aynı ifadenin Asa'nın yüzünde de sık sık yansıdığını görmeseydi iliklerine kadar ürperecekti. Sevdiği bir yüzdü bu. "Keelhauling hakkında ne biliyorsun?"

"Keelhauling? Eskiden korsanların yaptığı gibi mi?" Zane sordu.

"Aslında İngiliz Kraliyet Donanması tarafından popüler hale getirildi," dedi August, Lucas'ın omuzlarına bir kolunu atarak.

"Keelhauling tam olarak nedir?" Noah sordu.

Avi vahşi gözlerini Nuh'a çevirdi. "Temel olarak, kurbanınıza bir ip bağlıyorsunuz, onu omurgaya ulaşacak kadar ağırlaştırıyorsunuz, sonra onu teknenin altında bir uçtan diğerine sürüklüyorsunuz, yavaşça midyelerin onu parçalara ayırmasına izin veriyorsunuz. Su işkencesinin bin kesikle ölümle buluşması gibi. Ancak omurga çekişimizin sonunda, hızlı hareket eden bir bıçakla karşılaşacak ve bazı aç köpekbalıkları için yem olacak."

Noah burnunu kırıstırdı. "İğrenç. Kulağa pis geliyor."

Lucas August'a, "Kulağa zaman alıcı geliyor ve kızlar saat üçte beslenmeleri için uyanmadan önce evde olacağımıza söz verdik," dedi.

August saatine baktı. "Saat ancak dokuz buçuk. Bu adamı karaya oturabilir ve jeti beslenmeleri için zamanında geri getirebiliriz. Söz veriyorum."

Lucas içini çekti. "Tamam, eğer Zane'in istediği buysa benim için sorun yok." "Siktir, evet," diye tezahürat yaptı Avi. "Lütfen, Zane? Zaney? Zaniac? Eğer istiyorsan

yavaş ve acılı bir şekilde ölmesini istiyorsan, hadi onu salla. Siz istediğinizi alırsınız, ben de yapılacaklar listemden bir şey daha silerim."

Zane, Freddie'nin sahte kabadayılığının biraz olsun kayboluşunu izledi. "Evet.

Yap şunu."

Avi kükreyerek Zane'i havaya kaldırdı ve bir çemberin içinde döndürdü. "Evet. Seni lanet olası kaya. Bu kaltağın halatını ve çapasını nerede bulabileceğimi söyle."

Zane tekrar ayağa kalktığında, teknenin arkası boyunca uzanan yastıklı koltuğa çöktü. Hazırlığa katılmadı, umursamadı

herhangi bir şey hakkında, gerçekten. Birdenbire yorulmuştu. Tüm bunların bitmesini istiyordu, böylece Asa'yla birlikte eve gidip onların yatağında uyuyabilecekti.

Freddie öldü. Zane bıçaklar onu götürdüğünde çığlık atıp atmadığını bilmiyordu ama sonunda ölümüyle buluştuğunda tekne ışıklarının parıltısı altında okyanus suyunun kırmızıya dönüşmesini izlemekten biraz memnuniyet duydu. Öldüğünden emin olduktan sonra diğerleri içkileri getirdiler ve başarılı bir görevi kutlamak için şişeleri tokuşturdular.

Zane güvertede oturmuş, karanlık suları ve giderek yaklaşan kıyıdaki ışıkları izliyordu.

"İyi misin, Lois?" Asa yanına oturarak sordu.

Zane döndü, sırtını Asa'nın göğsüne yasladı, Asa kollarını ona doladığında ağrısının bir kısmı kayboldu. "Ben iyiyim."

"En kötüsü geride kaldı. Şimdi en iyi yaptığın şeyi yapabilirsin. Yazmak. Dünyaya hikayeni anlatacaksın. Senin yönteminle. Freddie Deetz'i nasıl hatırlayacaklarına sen karar vereceksin."

Zane gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissedebiliyordu ama umursamadı. "Herkes öldüğünde ya da en azından icabına bakıldığında kendimi daha iyi hissedeceğimi sanmıştım. Ama Gage hâlâ yok. Ve artık benimle konuşmuyor bile."

"Belki de ona hayatına devam etmek için ihtiyaç duyduğu huzuru vermişsinizdir?" Asa önerdi.

Zane, "Ya da belki de en başta hiç orada değildi ve benim akıl hastalığım çözülüyor," diye mırıldandı.

"Bunu bilmiyorsun. Kardeşim ve ben kelimeler olmadan iletişim kurabiliyoruz. Lucas sadece bir nesneye dokunarak geçmişi görebiliyor. Neyin gerçek olup olmadığını kim söyleyebilir? Kardeşin seninle çok gurur duyardı."

"Ama şimdi, ben sadece... yalnızım. Annem bir kabus, babam ayrışıyor ve şimdi de Gage gitti. Tüm ailem yok oldu."

"Aynı şey olmadığını biliyorum ama senin bir sürü ailen var, daha iyi bir ailen. Hepsi seni sevmeyebilir ama seni korumak için ölebilecek aileler. Senin için mücadele edecekler. Başarılı olman için elinden gelen her şeyi yapacaklar."

"Biliyorum."

"Seni tuttum, Lois. Ne olursa olsun. Hepimiz ."

Zane başını salladı ve Asa'nın kollarına daha da gömüldü. "Biliyorum. Beni sevdiğini söyle. Ciddi olmasan bile. Sadece bunu duymaya ihtiyacım var."

Asa'nın elleri Zane'in buklelerinin arasından geçti ve sonra gözlerinin içine bakabilmek için yavaşça başını çevirdi. "Seni seviyorum, Lois. "Seni seviyorum Lois.

ne şekilde olursa olsun. . Buna inanın."

"İnanıyorum," dedi Zane.

"Güzel. Bu sözleri yaklaşık altı ay sonra, neredeyse hiç tanımadığımız yüzlerce insanın önünde tekrar söylemeye hazır mısınız?"

Zane ona göz kırptı. "Ne?"

"Sana evlenme teklif , Lois." Zane'in nabızı fırladı. "Oh."

"Öyle mi?" Asa, Zane'i güldürecek kadar şaşkın görünüyordu. "Evet.

Yani, evet. Evet, evet. Evet, seninle evleneceğim."

Asa rüzgârın sürüklediği derin bir nefes verdi. "Bir adama kalp krizi geçirtmenin yolu."

Zane gülümsedi, sonra birden durduramadı. Belki de Asa haklıydı. Belki de Gage daha iyi bir yere taşınmıştı. Cevap vermese bile onunla konuşmaya devam edecekti. Mulvaney'ler gürültülü, çılgın ve deli oldukları her hallerinden belliydi ama gerçek bir aileydiler ve Zane'in hayatı boyunca istediği şey de buydu. Gerçek bir aile ve onu seven bir adam.

Şimdi ikisine de sahipti.

# EPILOGUE

ASA

"Oh, lanet olsun. İşte bu kadar. Tanrım, ağzın yasadışı olmalı," diye homurdandı Asa, Zane'in boğazının derinliklerine doğru ilerlerken öğürmesini ve kekelemesini dinleyerek. "Kahretsin, bunu özlemişim. Seni görmek için beni yirmi dört saat beklettiğine inanamıyorum."

Zane uzun ve alçak sesle inledi, titreşimler Asa'yı ürpertti. "Boşalacağım," diye uyardı Asa, başı duvara çarptı, gözleri yuvarlandı Zane'in boğazı kasıldı ve her damlasını yuttu.

Kendini toplar toplamaz Zane'i yukarı çekti, pantolonunu çözdü ve elini iç çamaşırına daldırdı, eli yapışkan bir pislikle karşılaşınca gözleri büyüdü. "El değmeden mi geldin, Lois? Tanrım, o kadar mükemmelsin ki. Bana sakso çekmeyi bu kadar çok mu seviyorsun?"

Zane yüzünü Asa'nın beyaz gömleğine gömdü. "Kapa çenen. Bugün bizim düğün günümüz. Çoktan heyecanlanmışım. Seni o smokinin içinde görmek bile beni azdırdı ve beni buraya sürüklediğinde bir dakikadan fazla dayanamayacağımı biliyordum."

"Çok ateşli," diye fısıldadı Asa, Zane'in dudağındaki bir damla spermi silerken. "Sence henüz bizi arıyorlar mıdır?" Zane onunkine bakarak şöyle dedi  
İzle.

Asa omuz silkti. "Bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Biz olmadan başlayabilecekleri gibi değil."

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Zane sordu, bakışları birdenbire ürkekleşmişti.

Asa kaşlarını çatarak Zane'in saçlarını geriye doğru çekti. "Ne oldu? Bu da nereden çıktı şimdi? Y yapmak istemediğim tek bir şeyi bile yaptığımı gördün mü hiç? Hiç mi?"

Zane başını salladı. "Demek istediğim.... mahkememizin bir kasırga olduğunu söylemek yetersiz bir ifade olur. İlişkimiz seks ve şantaj üzerine kuruluydu. Her şey çok hızlı gelişti. Babanın seni takım için bir tane almaya zorladığını hissetmeni istemiyorum."

Asa ona sırtıttı ve başparmağını Zane'in elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi. "Sarhoş musun, Lois? Bensiz ön-oyuna mı başladın? Çünkü bizden - ya da benden- şüphe etmeye başladığın tek zaman içtiğin zamandır."

Zane iç çekti, sesi tereddütlüydü. "Ben ayığım. Sadece pişman olmanı istemiyorum."

Asa başını öne eğdi. "Neden pişman olayım ki? Harika bir hayatımız var. Akıllara durgunluk veren bir seks yaşıyoruz. Genciz. Ateşliyiz. Zenginiz." Alnından öptü. "Gezegende benim bir katil olmamı ve daha da önemlisi kardeşimin sonsuza kadar bizimle yaşayacak olmasını umursamayan tek adamı buldum. Biz güçlü bir çiftiz Lois. YouTube kanalın ortalığı kasıp kavuruyor. Şirketim her zaman olduğu gibi başarılı. Cidden, pişman olacak ne var?"

"Bunların hepsi doğru ama hiçbirinin... duygularla bir ilgisi yok."

Asa'nın kaşları birbirine çatıldı. "Sana her zaman seni sevdiğimi söylüyorum."

Zane ona, "Evet, ama sen de bana İsviçre keklerini aynı hararetle sevdiğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Evet, çünkü seviyorum. Bir erkek birden fazla şeyi sevebilir. Bu diğerini yok saymaz." Zane ona düz bir bakış fırlattı. "Tamam, seninle bir kutu Little Debbie arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım kesinlikle seni seçerdim. Ama ikiniz de tam isabet ettiniz," dedi sırtarak ve Zane'e derin bir öpücük verdi.

Zane onun omzuna vurdu. "Hadi ama Asa. Ciddi ol. Psikopatların sevemeyeceğini biliyorum. Sahip olduğumuz şey seni sonsuza dek mutlu etmeye yeter mi?"

Asa içini çekti. "Sana baktığımda insanların aşk romanlarında bahsettiği o garip yapışkan hissi hissedip hissetmediğimi mi soruyorsun? Eğer öyleyse cevabım hayır. Bunu hissetme yeteneğim yok. Ama ne zaman bir odaya , benim olduğun için minnettar hissediyorum. Orada olduğunu bildiğim için kendimi daha sakin hissediyorum."

seni görmek, seni korumak..." Zane'in dudaklarını usulca öptü. "Ne zaman istersem sana pis, kirli şeyler yapabilirim."

Zane konuşmak için ağzını açtı ama Asa dudaklarını büzerek kapattı.

"Bizim sahip olduklarımıza sahip olmak için her şeyini verebilecek insanlar tanıyorum. Sizin için öldürdüm. Senin için ölebilirim. Senin isteklerini ve ihtiyaçlarını sonsuza dek kendiminkilerden üstün tutacağım çünkü senin mutlu olmanı istiyorum. Bu aşk mı? Çünkü sen , göğüs kafesimin altında bir kıymık varmış gibi hissediyorum ve bu sadece yüzünü gördüğümde geçiyor. Bu benim için yeterli. Senin için yeterli mi?"

Zane sertçe yutkundu, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. "Bu kadar yeter."

Asa göğsündeki düğümün gevşediğini hissetti. "Güzel. Yine de temizlenmemiz gerektiğini düşünüyorum çünkü yirmi dakika önce süpürge dolabında değil kilisenin önünde olmamız gerektiğine eminim."

Zane kapıdan dışarı bakarak, "İnsanların burada yaptığımız şeyi dine saygısızlık olarak nitelendireceğinden eminim," dedi.

"Her neyse. Ben bir ateistim." Asa omuz silkti ve Zane'i kapıdan dışarı iterek hazırlanmaları gereken odaya doğru koşturdu.

Kapıyı açtıklarında yarım düzine hayal kırıklığına uğramış yüz ve sırtan bir yüzle karşılaştılar. Sırtış Avi'ye aitti. "Sana bir yerlerde pis işlerle uğraştıklarını söylemiştim."

," diye yalan söyledi Zane, yüzü utançtan kızarmıştı. Avi kıs kıs güldü. "Dostum, kardeşimin spermi yanağında."

Zane suçlayıcı gözlerle Asa'ya döndü. "Aman Tanrım. Neden hiçbir şey söylemedin?"

Asa savunmaya geçerek, "Bir an yaşıyorduk," dedi.

Noah kıkırdadı ve Zane'in yüzünü ıslak mendille sildi. "Evet, baban çok kızdı. Bu işi ektiğinden ve Meksika'ya kaçtığından falan korktu."

"Sadece balayına hızlı bir başlangıç yapıyorduk," dedi Asa omuz silkerek. "Oral seksin bu kadar büyük bir çile olacağını düşünmemiştim."

Adam omuz silkti. "Görünüşe göre, beş yüz kişilik bir konuk listesi ve resepsiyon salonunda eriyen bir buz heykeli olduğunda öyle."

Cricket iki kalçasında birer bebekle içeri girdi. "İşte buradasın. Şunu çalıştırabilir miyiz? Bu ikisinin otuz dakika içinde uykuya dalması gerekiyor ve Beverly'nin küplere bindiğini düşünüyorsanız, bir de bu ikisinin eriyişini görün."

Zane annesinin adını duyunca kaskatı kesildi. "Peki ya annem?"

Cricket, August ve Lucas'a böcek gözlü bir bakış attı. "Onlara söylemedin mi?"

Noah'nın elleri çılgınca sallandı. "Tam olarak zamanım olmadı. Zane'in bir porno setindeki kabartıcı gibi görünerek mihraba gelmesine izin veremem. Bağır onlara."

"Peki ya annem?" Zane, Noah'nın giysilerinin daha az kırışik görünmesini sağlamak için onu dürtüp dürtmesine izin vererek sordu.

Avi de Asa'ya aynısını yaptı ama bunun nedeni takım elbiseleri dikmiş olması ve paparazziler için mükemmel görünmelerini istemesiydi.

Cricket bebeklerin yerini değiştirerek, "Etkinliği bozmaya çalıştı," dedi.

Asa, kıpır kıpır iki bebeği tutarken ve dört inçlik ince topuklu ayakkabılar giyerken nasıl zahmetsiz görünmeyi başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama başarmıştı. Avi'den uzaklaştı ve Noah'nın ellerini yolundan çekerek, nefes nefese kalmaya başlayan Zane'in yüzünü kavradı. "Bebeğim, bunun biliyorduk. Kendin de söyledin. Sorun yok. Sorun yok. Cricket kaza yapmaya *çalıştığını* söyledi. Denedim. Değil mi?"

Onay için diğerlerine baktı. Hepsi başını salladı.

Jericho, "Onu striptiz kulübünde alem yapmış Archer gibi sürükleyerek oradan çıkardılar," diye söz verdi.

"Doğru," dedi Archer köşede uzandığı yerden, elinde matarasıyla.

"Sana bunu mahvedeceğini söylemiştim," diye sızlandı Zane, sesi hafif bir histeriye dönüşmüştü.

"Hayır, denedi. Ama başarısız oldu. Her zaman başarısız olacak. Biz senin arkadayız. Aile bunun için vardır," diye söz verdi Noah.

"Bunun iyi bir kapak hikayesi için olduğunu sanıyordum?" Zane sesine biraz mizah katarak, "İyi bir kapak hikâyesi için olduğunu sanıyordum," dedi.

"O da var," dedi Asa.

"Hayatımdaki iyi olan her şeyi almaya çalışıyor," diye mırıldandı Zane.

"Ve başarısız olur. Her zaman başarısız olacak," diye tekrarladı Asa. Bunu Zane'in duyması gerektiği kadar çok kez söyleyecekti.

Yine de Zane haklıydı. Asa ve Zane ilişkilerini ve ardından nişanlandıklarını kamuoyuna açıkladıklarından beri Beverly kendisini ailenin içine sokmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Zane neredeyse onlarca kez Beverly'nin suçluluk duygusuna boyun eğmişti ama Asa, Beverly'nin Zane'e ulaşmak için aşması gereken çizginin kendisi olduğundan ve Asa'nın bu konuda geri adım atmayacağından emindi.

Zane sonunda mutluydu. Freddie'nin dosyalarında buldukları işleyiciler yavaş ama emin adımlarla ortadan kaldırılıyordu. O ve Asa, Asa'nın da söylediği gibi, güçlü bir çiftin tanımıydı. Zane, Freddie Deetz'in düzinelerce insanın hayatına mal olan bir oyun yarattığına dair kanıtları ortaya çıkardığında

-kendi kardeşininki de dahil olmak üzere- hisseleri hemen yükseldi. Birkaç saat içinde yüzlerce gazete ve dergiden gelen iş tekliflerini değerlendirmeye başladı.

Freddie'nin cesedi sonunda kıyıya vurduğunda, öldürüldüğünü gösteren kanıtlarla birlikte, Zane yepyeni YouTube kanalında zalim ve kalpsiz canavardan intikam alan olası bir kanunsuz hakkında varsayımlarda bulundu ve görüşlerini onu Crime-Con'daki panellere layık kılacak ve bir düzine talk show'a konuk olmasını sağlayacak bir seviyeye fırlattı.

Bev kendini her şeyin bir parçası yapmaya çalıştı. Zane'in Gage'e karşı duyduğu suçluluktan yararlanmaya çalıştı. Röportajlar yapmaya çalıştı. Hatta Zane'in tüm sırlarını anlatmaya yemin ettiği bir kitap bile hazırladı. Sanki Zane'in sırları varmış gibi. Zane mükemmeldi. Ayıplanamazdı. Geçmişi tertemizdi. Beverly ne zaman Zane'in spot ışıklarını çalmaya çalışsa, Asa Mulvaney adının tüm ağırlığının her ne anlaşıma onu ezip geçmesini sağlıyordu. Ama her nasılsa, Zane'in kalbini hep kırdı.

Cricket kapıya doğru başını sallayarak, "Çocuklar, gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi. "Para Episkopalyanlara ancak bu kadar zarafet kazandırır."

"Tamam, tamam," dedi Asa, elini Zane'e uzatarak. "Hazır mısın, Lois?"

"Hadi yapalım şunu." Zane başını salladı ve yüzüne gergin bir gülümseme yerleştirdi.

Asa, Zane'i kilisenin arka tarafındaki çift kapıdan içeri sürükledi, sonra da yüzden fazla insanın izlediği ve fısıldaştığı koridordan yukarı çıkardı. Ön tarafa ulaştıklarında Asa rahibe gülümsedi. "Üzgünüm, bir... yangın çıktı."

"Ne?" diye sordu rahip dehşetle.

"Küçük bir tane," dedi Zane parmaklarını birbirine kenetleyerek. "Hasar yok. Hadi başlayalım," dedi ve kalabalığa, onların da gülümsemesine neden olan bir gülümseme verdi.

Herkes Zane'i severdi. Yerlerini aldıklarında, aile bölündü. Adam, August, Avi, Atticus, Archer ve hatta Aiden, Asa için; Noah, Lucas, Jericho, Felix, Thomas ve Zane'in arkadaşı Blake ise Zane için ayakta durdu.

Asa ani bir enerji patlaması yaşadığında, dönüp kocaman gözlerle Avi'ye baktı. Kardeşi ona komik bir şekilde baş parmağını kaldırarak

misafirler kıkırdar.

Müzik yükseldi ve Cricket, beyaz fırfırlı elbiseler giymiş en küçük iki Mulvaney'nin önde oturduğu küçük bir arabayı koridora çekti.

"Sevgili dostlarım, bugün burada bu adamları kutsal bir evlilikle bir araya getirmek için toplandık." Asa'nın hayatının geri kalanını Zane'e yaparak geçirmek istediği şeylerin kutsal bir yanı yoktu ve Zane'e attığı bakış bunu anlattığını . Zane kızardı ve Asa'ya aletini sertleştiren o gülümsemeyi verdi.

Asa, Cricket elinde yüzüklerle aceleyle ilerleyip ikisine de birer tane verene kadar kendinden geçmişti. Zane Asa'ya yarı heyecan yarı panik dolu bir bakış attı. Asa onun elini kavradı.

Rahip, "Yüzüğü parmağına tak ve benden sonra tekrar et," dedi. "Ben Asa, seni, Zane'i, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve beslemek üzere, yasal olarak kocam olarak kabul ediyorum."

Asa yeminlerini tekrarladı, yüzüğü Zane'in parmağına geçirirken tüyleri diken diken oldu.

Rahip başıyla onayladı ve elindeki kartlara baktı. "Zane, yüzüğü Asa'nın parmağına tak ve benden sonra tekrar et. "Ben, Zane, seni, Asa, kocam olarak kabul ediyorum, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, sevmek ve-" Rahip tökezledi, kaşları çatıldı, şaşkın gözleri Asa'dan Zane'e kaydı. "İtaat etmek mi?"

Zane başını eğdi ve ona sırttan Asa'ya sahte bir bakış fırlattı. "Ne? Denemeye değer miydi?"

Konuklar bir kez daha gülüştüler.

Zane gözlerini devirdi ve rahibe devam edebileceğini bildiren bir baş selamı verdi.

"Ölüm bizi ayırana dek."

Zane başını salladı, çok daha rahatlamış görünüyordu. "Ben, Zane, seni, Asa, bugünden itibaren, daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar sevmek ve *beslemek* için yasal olarak evli kocam olarak kabul ediyorum."

Yüzük Asa'nın artık aşırı ısınmış teninde serin bir his uyandırıyor. Rahip evlilik ve sorumluluk hakkında konuşmaya devam etti ve sonra her ikisine de 'Evet' dedirtti ama Asa'nın önemseydiği tek bir şey vardı.

"Şimdi kocanı öpebilirsin."

O da öyle yaptı, arkadaşlarının, ailesinin, yabancıların ve paparazzilerin önünde baştan aşağı öptü. Onu kimse izlemiyormuş gibi öptü. Sanki Zane'in tüm korkularını, endişelerini ve şüphelerini bir şekilde öpüp yok edebilecekmış gibi öptü onu.

Geri çekildiğinde Zane biraz tökezledi, yanakları kızardı ve bakışları biraz sarsıldı. Kalabalık alkışa boğuldu ama Zane sanki odadaki tek kişi oymuş gibi Asa'ya baktı. İkisi de gitmek için bir hamle yapmadı.

Avi onların balonuna doğru eğildi. "Burada kalamayacağınızı biliyorsunuz, değil mi? Birbirinize böyle bakmak için koca bir resepsiyonunuz var. Kameralar için harika görünüyor. Belki kokteyl saatinde gizlice sevişebilirsiniz bile." Rahip boğazını temizlediğinde, Avi ona göz kırptı. "Özür dilerim, Peder."

Limuzinin arkasına iyice sıkıştıklarında, Asa Zane'i kucağına aldı. "Hâlâ endişeli misin?"

Zane, "Endişeli değildim," diye çekindi.

"Kesinlikle biraz endişeliydin."

"Asıl endişelenmesi gereken sensin," diye alay etti Zane. "Evlilik sözleşmemiz yok."

Asa homurdandı. "Bu aileden kurtulmanın tek yolu bir kurşun, Lois."

"Düğün günümüzde beni tehdit mi ediyorsun?" Zane sahte incileri tutarak sordu.

"Ben mi? Asla. Biz sonsuza dek birlikteyiz, Lois. Her gece peşinden koşup bunu sana hatırlatmam gerekse bile."

Zane kıs kıs güldü. "Sanki neredeyse her gece peşimden gelmiyorsun. Seni manşetlerden uzak tutmak için kayıt yaparken ne kadar makyaj yapmam gerektiğini biliyor musun?"

Asa Zane'in yanağını öptü, sonra kulağını ısırды. "Elimde değil. İçimdeki canavarı ortaya çıkarıyorsun."

Zane, Asa'nın dudaklarını bulmak için başını çevirdi. "Kimsenin beni gece ormanda kovalamasına izin vermezdim."

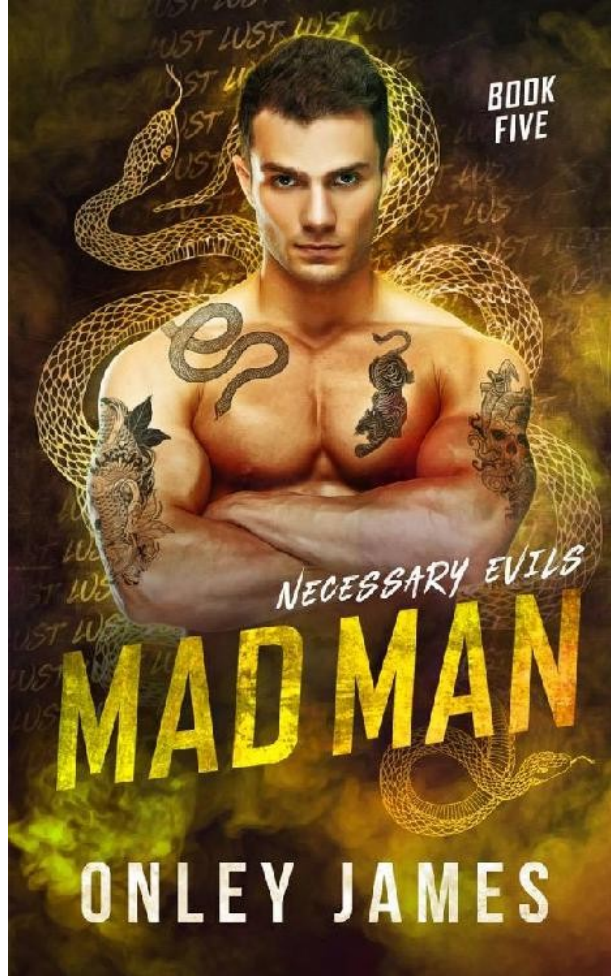
Asa şoförle aralarındaki bölmenin düğmesine bastı. "Şimdi, şu hızlı sekse gelelim."



**Asa ve Zane'den daha fazlasını  
ister misiniz?**

Haber bültenime [buradan](#)  
kaydolun ve bonus sonsözü alın!

**Mulvaney kardeşlerden daha fazlasını mı istiyorsunuz?**  
Avi'hikayesini  
okuyun...



**ŞİMDİ ÖN SİPARİŞ  
VERİN**

# DEAR READER,

Gerekli Kötülükler Serisi'nin 4. Kitabı olan *Headcase*'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Umarım bu kitabı yazmayı sevdiğim kadar okumayı da sevmişsinizdir. Avi'nin kitabı *Deli Adam*'ı da yakında okuyacaksınız.

Eğer daha önce kitaplarımı okuduysanız, bu kitabın içeriğinin hiçbiri sizi şaşırtmayacaktır. Bir RN olarak geçmişim beni hayatımda birçok farklı şeye maruz bıraktı ve insanların intihara meyilli hissetmesi ne yazık ki bu meslekte yaygındır. Eğer siz ya da tanıdığınız biri bu dürtülerle başa çıkmaya çalışıyorsa, [burada](#) yardım bulabilirsiniz.

Ruh hakkında yazmaya ve hem doğanın hem de yetiştirilme tarzının bir insanın kim olduğu konusunda nasıl bir rol oynadığına kafayı takmış durumdayım. Yıllarımı bir psikiyatri hastanesinde hemşire olarak çalışarak geçirdim, bu yılların çoğu beş ila on sekiz yaş arasındaki çocuklarla geçti. Bu benim ve kendi ruh sağlığım üzerinde büyük bir etki yarattı, bu yüzden bu karakterleri yazmak benim için bir terapi şekli oldu. Sosyopat korumalar ve megalomanyak tarikat liderleri kurgu eseri olsa da, kahramanlarım ve kötü adamlarımın hepsi hemşirelik yaptığım dönemde karşılaştığım gerçek insanlardan alınmıştır.

*Headcase*'de tasvir edilen oyun kurgusal olmakla birlikte, kitapta kısaca bahsedilen gerçek bir uluslararası oyuna dayanmaktadır: Çocukları hedef alan Mavi Balina oyunu. Oyun hakkında okunabilecek pek çok yer var, ancak hakkında çok fazla bilgi bilinmiyor, bu nedenle bu hikayede bahsedilen detaylar kendi hayal gücümden kaynaklanıyor.

Her zaman olduğu gibi, çocuklarımı ve kitaplarımı sevdiğiniz için çok teşekkür ederim. Destğiniz beni çok şaşırttı ve bu yolculuğa benimle birlikte çıkmaya istekli olduğunuz için çok minnettarım.

Kitapları gerçekten seviyorsanız, lütfen Facebook okuyucu grubum [Onley's Oubliette](#)'e katılmayı ve [web sitemdeki](#) haber bültenime kaydolmayı düşünün, böylece freebies, çıkış tarihleri, teaserlar ve daha fazlası hakkında güncel kalabilirsiniz. Ayrıca beni her zaman sosyal medya hesaplarımdan takip edebilir ve tüm linklerimi [fans.link/OnleyJames](#) adresinde bulabilirsiniz. Beni kelimenin tam anlamıyla her yerde bulabilirsiniz, bu yüzden merhaba deyin. Okurlarla konuşmayı seviyorum.

Son olarak, eğer bu kitabı sevdiyseniz (ya da sevmediyseniz bile. Eek!), bir dakikanızı ayırıp yorum yaparsanız harika olur. Yorumlar yazarlar için altın gibidir.

Okuduğunuz için tekrar teşekkür ederim.

# ABOUT THE AUTHOR

**ONLEY JAMES**, Central Florida'da çocukları, pitbull cinsi köpeği ve sürekli büyüyen gölgeli görünümlü kedi koleksiyonuyla yaşayan YA yazarı Martina McAtee'nin takma adıdır. Zamanını YA LGBT paranormal romanları yazmak ve yetişkin m/m romanları yazmak arasında bölüştürüyor.

Masasında olmadığı zamanlarda onu Starbucks tazeleyicilerini tüketirken, ne kadar çok yapması gerektiği konusunda sızlanırken ve bir oturuşta sağlıksız miktarda televizyon izleyerek yapması gereken şeylerden kaçınırken bulabilirsiniz. Hayalet hikayelerini, gerçek suç belgesellerini, takıntılı bir şekilde sosyal medyada gezinmeyi ve başka erkeklere aşık olan erkekler hakkında sapıkça, iğneleyici kitaplar yazmayı seviyor.



*Onu internette bulabilirsiniz:*

[WWW.ONLEYJAMES.COM](http://WWW.ONLEYJAMES.COM)





**İletişim Botu:** @cevirigiller\_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

**Not:** Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

*Sevgiler.*

*Çevirigiller Ekibi*

